Achttien voetsporen

Anouschka Hilversum

bron
Anouschka Hilversum, *Achttien voetsporen*. Met illustraties van Marlon Tjung Agnie. Vaco Uitgeversmaatschappij, Paramaribo 1992

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/hilv004acht01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

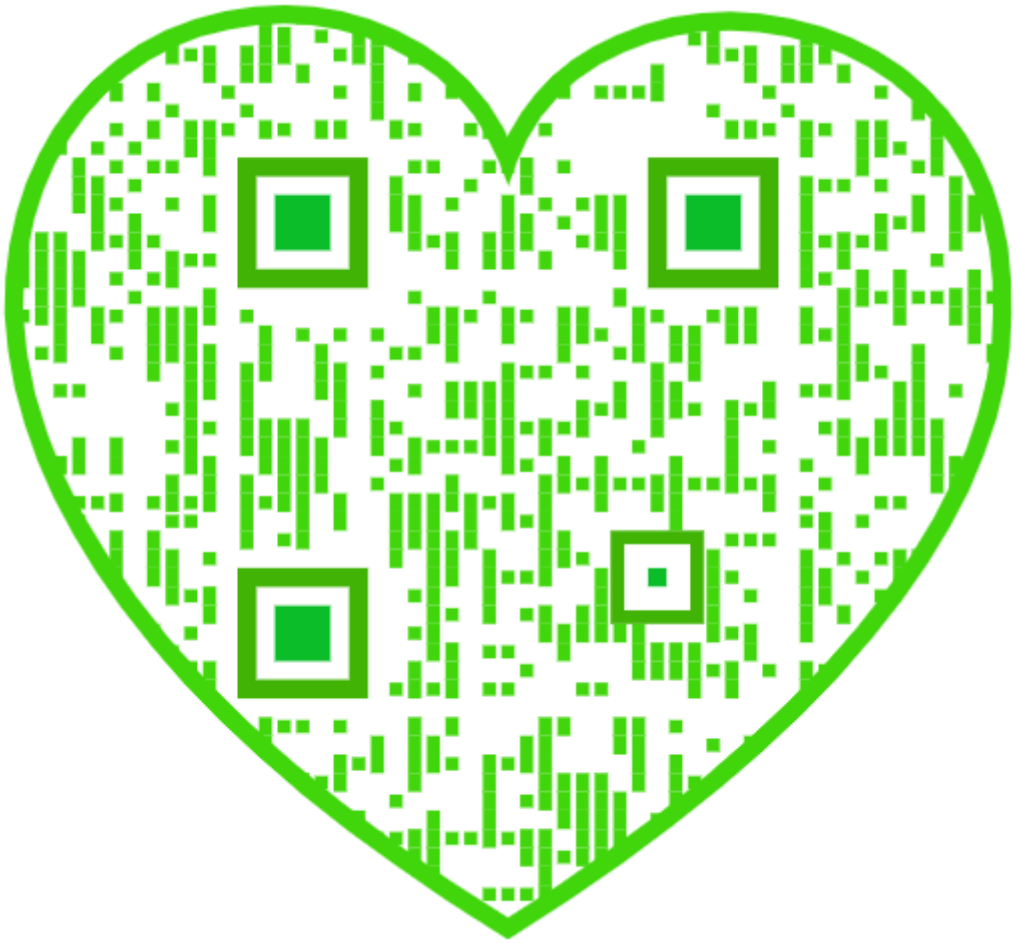

I would like to dedicate my first published work to my best friend: my mother Cynthia R. Gooswit.
She has not only inspired me to believe in myself but has also stood behind me from the day I started dreaming of being an author, untill the day my dream became a reality.

Plannen maken

Ze zaten met z'n negenen in de achtertuin. Zoals altijd waren ze aan het begin van de vakantie bij elkaar gekomen om plannen te maken. Verveeld keek Anki de anderen aan. Samen met haar nichten en neven zat zij nu al langer dan drie uur te praten over wat te doen in de vakantie. Ze hadden echter nog niets bereikt.

‘Heeft iemand misschien nog een idee? Al lijkt het gek, zeg het toch maar,’ zei ze tenslotte zuchtend.

Plotseling sprong Brigitte op.

‘Hé, waarom maken wij in deze vakantie niet een trektocht door het binnenland? Ja, wij alleen, zonder ook maar één volwassen persoon, naar het binnenland van Suriname. Wat denken jullie daarvan? Het zou de tijd van ons leven kunnen worden.’

Don reageerde als eerste. Enthousiast sprong hij op en schreeuwde: ‘Goed zo, Brigitte! Het voorstel van de eeuw!’ Hij gaf Brigitte een joviale klap op de schouder.

‘Brigitte en Don hebben gelijk. Wat denken jullie ervan?’ vroeg Anki aan de anderen.

Paul klapte in de handen en zei: ‘Prachtig! Als het aan mij ligt, rennen wij nu al het bos in. Dewi, Natascha, Sabine en Diego, jullie hebben nog steeds niets gezegd. Vinden jullie het geen goed idee? Waar is Diego trouwens?’

‘Hij is volgens mij naar binnen om ijs te halen. Hij komt zo wel. Ik zal alvast de kaart van Suriname erbij halen,’ zei Anki terwijl ze naar binnen liep.

De kaart lag in de studeerkamer van haar vader. Opgewonden rende Anki door het huis. In gedachten zag ze zichzelf al over de uitgestrekte savannen en door de bossen rennen. Ze vond de kaart keurig opgevouwen op de boekenplank. Huppelend en neuriënd kwam ze bij de anderen aan. Diego was er intussen ook bij gekomen en had samen met Arvid en

Don het hoogste woord. Lachend keek Anki naar het groepje. Het was nu overduidelijk dat een ieder mee wilde doen.

‘Stilte, alstublieft dames en heren, mag ik de kaart op tafel leggen zodat we verder kunnen plannen?’

Met een plechtig gebaar ontvouwde ze de kaart en streek hem glad. ‘Kijk,’ zei Anki, met een vinger op de kaart wijzend. ‘We zijn hier in Paramaribo zoals jullie wel zullen weten,’ grapte ze, ‘en we kunnen wel honderd richtingen uit. De vraag is natuurlijk, welke kiezen we?’

‘Laten we via Onverwacht gaan, ik hou van die omgeving,’ zei Don en hij wees de plaats op de kaart aan. ‘Er is in Onverwacht een trein die naar Kwakugron gaat.’

‘Is er echt een trein? Nooit geweten!’ zei Natascha schouderophalend. ‘Ja, enkele kinderen van mijn klas zijn er laatst nog mee naar Kwakugron geweest,’ zei Paul terwijl hij de rest afwachtend aankeek.

‘Misschien kunnen we vandaar uit naar Brownsberg fietsen,’ zei Brigitte.

‘Brigitte, hoe wil je door het bos fietsen? Er zijn daar heus geen fietspaden gemaakt,’ antwoordde Arvid.

‘Zijn jullie misschien van plan buiten te blijven? Het is al behoorlijk laat. Allemaal naar binnen!’

Anki's moeder stond in de deuropening.

‘Nog even, alstublieft? We komen zo naar binnen,’ zei Anki liefjes. Smekend keek ze haar moeder aan.

‘Okee, nog tien minuutjes.’

Anki's moeder trok de deur dicht. De nichten en neven keken elkaar aan.

‘Zou het wel mogen van Anki's ouders?’ vroeg Natascha tenslotte.

Anki haalde haar schouders op. Daaraan had ze nog niet gedacht.

‘Volgens mij zal het niet zo gemakkelijk gaan,’ zei ze tenslotte zuchtend. Teleurgesteld lieten de anderen zich achterover in de stoelen vallen. ‘Ja, wat nu?’ Allemaal keken ze Paul aan.

‘We zijn toch wel oud genoeg om onze eigen boontjes te doppen?’ mokte Brigitte.

‘Anki, wat nu?’ vroeg Sabine wanhopig. ‘We hebben tenminste al één voordeel. Jullie ouders hoeven het nooit te weten te komen. Jullie blijven toch vier dagen bij mij slapen? En als we het heel slim spelen, komen mijn ouders er ook nooit achter. We zijn toch binnen drie dagen terug,’ zei Anki opgewonden.

Hierna bleef het geruime tijd stil. Een ieder dacht na.

‘Dat is zo! Wie is voor en wie is tegen?’ zei Diego.

‘Heel slim van je Diego, maar laten alleen degenen die tegen zijn hun vinger opsteken.’

Terwijl Anki dat zei, keek ze naar Sabine. Sabine was de jongste en aan de uitdrukking op haar gezicht merkte Anki dat ze twijfelde.

‘Maak je geen zorgen Sabine, we zullen er voor zorgen dat er niets met je gebeurt.’

Paul stond op. ‘Niemand is tegen, laten we dan snel onze route uitstippelen.’

Terwijl de anderen een lijst maakten van de dingen die ze mee moesten nemen, bogen Dewi, Paul en Anki zich over de kaart, om de route uit te stippelen. Dat was snel gebeurd. Nadat ze de kaart hadden opgevouwen,

voegden ze zich weer bij de anderen. Ze besloten de volgende dag te vertrekken, aangezien het dan vrijdag was en Anki's ouders vrijdagavond meestal uitgingen. De kinderen zouden zich op hun gemak kunnen klaarmaken voor de tocht.

Op het moment dat Anki de lijst van Sabine wilde bekijken, griste Dewi die uit haar handen. ‘Ze komt!’ siste ze.

‘Nu naar binnen, allemaal!’

Anki's moeder was voor de tweede maal in de deuropening verschenen. Gedwee stonden de kinderen op.

Die avond lag Anki in haar bed te staren naar het plafond. Ze was te opgewonden om te slapen. In de andere hoek van de kamer kon ze Don horen zuchten. De anderen sliepen waarschijnlijk al. Anki wist dat ze een goede smoes moesten verzinnen om drie dagen van huis te kunnen gaan. Haar ouders gewoon vertellen dat ze voor drie dagen naar het binnenland gingen, was een uitgesloten zaak. Ze zouden dat nooit goedkeuren. Haar gedachten gingen uit naar haar nichten en neven in de logeerkamer. Don was de oudste, bijna 17 jaar, daarna kwam Diego. Arvid was slechts één dag ouder dan Paul. Van de meisjes was zij de oudste, veertien jaar. Dewi en Brigitte waren beide dertien en Natascha en Sabine twaalf. Als hun plan lukte, zou ze drie dagen met haar nichten en neven in het binnenland van Suriname doorbrengen. Maar zou het wel lukken? Zouden ze toestemming krijgen? Hoe moesten ze het aanpakken? Ze woelde nog geruime tijd in haar bed voordat ze tenslotte in slaap viel.

De volgende ochtend werden ze heel vroeg gewekt door Don. Hij had een plan bedacht. Ze zouden Anki's ouders vragen of ze in het nabije bos mochten kamperen. Dat zouden de ouders zeker wel toestaan, want dat hadden de kinderen vaker gedaan. Als de ouders van Anki 's avonds weg waren, konden de kinderen van huis uit vertrekken naar Onverwacht.

‘Dat is het Don,’ zei Anki, terwijl ze enthousiast in haar handen klapte. De anderen knikten instemmend. Dat was heel goed bedacht van Don. Op die manier zouden Anki's ouders de kinderen niet eens missen. In snel tempo gingen ze om de beurt in bad en verzamelden zich daarna in de keuken. Anki's ouders zaten al aan de ontbijttafel.

Heel snel werd overlegd wat er precies gedaan moest worden. Toen liepen ze de eetkamer binnen om ook plaats te nemen aan tafel.

‘Ma, waren de vakanties van vroeger ook zo saai?’ zei Anki met een ontevreden gezicht terwijl ze haar brood belegde.

‘Maar kind, de anderen zijn toch bij je?’

‘Maar die weten ook niet wat ze moeten doen,’ ging Anki mokkend verder. ‘Is het niet zo? Of heeft één van jullie een idee?’

De anderen schudden allemaal het hoofd.

‘Nee hoor, er valt niets te beleven,’ zei Brigitte.

‘Ja,’ viel Diego haar bij, ‘de vorige vakanties waren veel leuker.’

Anki's moeder keek haar man aan.

‘Ik begrijp het niet met deze kinderen, alles moet je ze voorkauwen. Art, weet je nog dat we vroeger zelf plannen maakten. Soms gingen we naar Bosbivak of Berlijn. Of we zochten het dichter bij huis, doodgewoon kamperen in het dichtsbijzijnde bos. Waarom doen jullie dat niet? De vorige vakantie hebben jullie toch ook daar gekampeerd?’

‘Jippie!’ schreeuwde Anki, terwijl ze haar ouders om de hals vloog. ‘Ik heb de liefste ouders van de hele wereld! De liefste, de modernste en de tofste!’

Haar ouders weerden haar lachend af.

‘Ja, ja, wanneer het jou uitkomt,’ bromde haar vader.

Haastig werd het ontbijt gebruikt, waarna de kinderen naar boven snelden om in te pakken.

De petroleumlamp en de tent vonden ze op de zolder. Het kompas lag in de studeerkamer. Ze zochten de hele ochtend door naar spullen, die ze konden gebruiken op hun tocht. Tegen een uur of twee waren ze klaar met inpakken. Ze wilden meteen vertrekken maar Anki's moeder stond erop, dat ze eerst het middagmaal gebruikten voor ze op stap gingen.

Toen ze eindelijk op vertrek stonden, kwam Anki's moeder nog even kijken hoe ze het maakten. Verbaasd keek ze naar hun bagage.

Anki merkte op dat de tenten heel wat ruimte in beslag hadden genomen. Haar moeder knikte slechts en zwaaide hen uit toen ze het tuinpad afreden op de volbeladen fietsen. De kinderen zwaaiden verwoed terug tot er slechts een kleine stip in de verte te zien was.

Het was ongeveer een kwartier rijden naar het bos. Het bos lag aan de rand van Paramaribo. Het was een in cultuur gebracht bos, met paden, banken en open plekken, waar de mensen konden picknicken.

Anki had een groot laken meegenomen, dat uitgespreid werd op een van de open plekken.

Brigitte had er gelukkig aan gedacht, om behalve de tassen met eten voor de tocht, ook nog een tas mee te nemen voor de picknick.

Al gauw zaten ze gezellig met een beker stroop en een koekje in de hand. Don en Anki discussieerden heftig over het bestellen van een pick-up. Don vond dat er gewacht moest worden tot negen uur 's avonds, omdat Anki's ouders meestal tegen die tijd uit huis gingen. Dan kon een taxibedrijf gebeld worden. Anki vond dat ze alvast naar een taxibedrijf konden fietsen, om van daaruit naar Onverwacht te gaan. Tenslotte werd besloten de hele groep om een mening te vragen. Anki's voorstel kreeg slechts één stem terwijl de anderen voor het voorstel van Don stemden.

Ze besloten dus te wachten tot negen uur 's avonds, om weer naar huis te fietsen en een taxibedrijf te bellen. Natascha, Sabine en Dewi besloten het zich gemakkelijk te maken en strekten zich behaaglijk uit op het kleed. Arvid en Diego volgden hun voorbeeld. Anki had op dat moment geen zin in slapen dus besloot ze een partijtje troefcall te spelen met Paul, Don en Brigitte. Er werd gespeeld totdat het begon te schemeren. Daarna zaten ze nog enige tijd te praten. Om half negen besloten ze de anderen te wekken.

Bij de heg van Anki's huis stapten ze zachtjes van de fietsen af.

‘Wachten jullie hier, ik ga even poolshoogte nemen,’ zei Anki fluisterend.

Ze sloop de tuin in. Er brandde nog licht in de woonkamer, haar ouders waren dus nog thuis. Met een bonzend hart keerde ze terug bij de anderen, die geduldig achter de heg stonden te wachten.

‘Mijn ouders zijn nog thuis,’ fluisterde ze paniekerig. ‘Wat moet ik doen? Moet ik naar binnen sluipen?’

‘Ja,’ bromde Arvid geërgerd, ‘doe dat maar, anders zitten we de hele avond nog hier.’

‘Okee, tot straks dan.’

Anki sloop andermaal de tuin in. Ze had het gevoel dat ze betrapt zou worden. Dat zou meteen het einde van hun avontuur zijn. Als ze geluk had, was het raam van haar kamer open. Haar kamer lag op de eerste verdieping, dus moest ze de ladder uit de schuur, achter het huis, halen. Ondertussen was ze al aan de achterkant van het huis gekomen en kon ze dus weer rechtop lopen. Haar handen zaten vol modder en gras. De schuur was gelukkig niet op slot. Ze pakte de ladder en liep vervolgens naar de zijkant van het huis. Ze stopte onder het raam van haar kamer en plaatste de ladder tegen de muur. Sport voor sport bewoog ze zich omhoog. Het raam van haar kamer wipte meteen open toen ze er tegenaan drukte. Voorzichtig stapte ze op het raamkozijn en sprong toen de kamer in. De kamerdeur stond open. Anki gluurde de gang in; de kust was vrij.

Er waren twee telefoontoestellen in huis; de ene was in de slaapkamer van haar ouders en de andere in de eetkamer. Haar ouders zaten in de woonkamer, dus zou ze in de slaapkamer moeten telefoneren. Maar als ze

boven het nummer draaide, zouden ze het beneden ook horen. Ze moest de stekker van de telefoon, die beneden was, uit het stopcontact halen. Dát was een hele klus!

Anki sloop de trap af. De eetkamer en de woonkamer werden gescheiden door een bar. Ze hoorde haar ouders praten. De deur van de woonkamer was dicht, dus kon ze rustig lopen naar de deur van de eetkamer. Ook die was dicht. Heel zachtjes duwde ze de deurklink omlaag... het kraakte eventjes. Anki hield haar adem in. Toen de deur op een kier stond, liet ze de klink los. Op handen en voeten kroop ze de eetkamer binnen. Gelukkig was de bar hoog. Haar ouders konden haar niet zien. Anki wilde zich net omdraaien om de deur achter zich te sluiten, toen ze haar vader aan haar moeder hoorde vragen of die nog iets wilde drinken. Vliegensvlug kroop Anki onder de eettafel. Dat was op het nippertje, dacht Anki, toen ze de voeten van haar vader zag. Haar vader had blijkbaar gezien dat de deur openstond, want hij mopperde iets van ‘deur altijd open laten staan’, terwijl hij naar de deur toeliep om die te sluiten. Vrezend dat zijn blik misschien toevallig onder de tafel zou vallen en hij haar zou ontdekken, schoof Anki wat meer naar achteren. Ze stootte haar hoofd tegen een tafelpoot en een keihard geluid weergalmde door de eetkamer. De servettenhouder op de tafel was omgevallen. Gelukkig was haar vader toen al bij de keukendeur. Hij keerde zich om en keek verbaasd naar de eettafel. Anki hield haar adem in en wachtte gespannen af wat er zou volgen. Maar haar vader sloeg er verder geen acht op en liep de keuken binnen.

De telefoon stond ongeveer twee meter van de tafel verwijderd. Snel kroop Anki onder de tafel vandaan en trok de stekker uit het stopcontact. Hierna haastte ze zich naar de deur en maakte hem voorzichtig open. Pas toen ze weer op de gang stond, kon ze rustig ademhalen. Ze snelde naar boven om in de kamer van haar ouders te telefoneren. Waar was de telefoongids? vroeg ze zich af. Misschien was het ook in de eetkamer. Anki hoopte van niet want anders was alle moeite voor niets geweest. Boven aangekomen zag, ze de gids op de telefoontafel liggen. Met trillende handen bladerde ze door het telefoonboek.

Ze draaide het eerste nummer dat ze onder de taxibedrijven vond.

‘Ja, goedenavond meneer. Kan ik een pick-up bestellen?’ fluisterde ze.

‘Dat is mogelijk mevrouw. Voor wanneer zou U een pick-up willen en op welk adres?’ vroeg de man aan de andere kant.

‘Hij moet om tien uur precies, vanavond, bij ons, nee ik bedoel aan het begin van de Stafstraat zijn.

Enne... graag met een grote laadruimte, want er moeten ook negen fietsen vervoerd worden.’

‘Komt voor mekaar mevrouw. Prettige avond verder.’

‘Oh ja, wat kost het om naar het station van Onverwacht gebracht te worden?’

‘Even kijken... nou dat wordt ongeveer dertig gulden mevrouw.’

‘Okee, bedankt. Dag meneer.’

Zonder nog op zijn groet te wachten, legde ze de hoorn op de haak en sloop haastig naar haar kamer.

Even later stond ze naast de anderen op het grasveld.

‘Heb je kunnen bellen? Waar bleef je zolang?’ luidden de eerste vragen. ‘Natuurlijk heb ik kunnen bellen. Dachten jullie soms dat ik op koffieuurtje was?’ antwoordde Anki wrevelig. ‘Ik heb de taxi maar voor tien uur besteld want ik denk niet dat mijn ouders voor tienen de deur uit gaan.’

Het leek een ieder verstandig om zich een beetje te verwijderen, voordat Anki's ouders ze zouden zien. Op hun gemak fietsten ze naar het begin van de straat. Onderweg vertelde Anki het verhaal in geuren en kleuren. Ze waren net aan het begin van de straat aangekomen, toen de pick-up de straat inreed. De chauffeur scheen te weten dat ze zijn klanten waren, want hij bracht de pick-up vlak voor de fietsen tot stilstand.

‘Goedenavond,’ begroette hij hen vrolijk.

‘Dag meneer,’ groetten de kinderen in koor.

De chauffeur stapte uit en hielp met het inladen van de fietsen en de tassen. Het was een dubbelcabine pick-up. Don, Diego en Arvid sprongen als eersten in de bak en lieten Paul teleurgesteld op straat staan. Het kon Anki op dat moment niet schelen of ze in de bak of in de cabine zat, ze waren op weg naar Onverwacht en dat was het belangrijkste. Sabine en Natascha gingen voorin, naast de chauffeur zitten, terwijl Dewi, Brigitte en Anki op de achterbank schoven. Sabine legde de man uit waar ze naar toe wilden en vertelde daarbij meteen dat ze bij haar oom gingen

logeren. Die zogenaamde oom zou ze van het station afhalen.

Hiermee was de nieuwsgierigheid van de chauffeur bevredigd en werd de reis zwijgend voortgezet.

Vergenoegd steunde Anki haar hoofd op haar armen, die ze gekruist op de rand van het raam had geplaatst. De avondbries gleed koel en verfrissend langs haar gezicht. Ze reden met een snelheid van ongeveer tachtig kilometer -per uur. De bomen die langs de weg stonden, waren in haar ogen niets meer dan een groene waas. Dromerig staarde ze naar het voorbij glijdende landschap. Toen haar blik van de donkergroene waas naar boven gleed, naar de diepzwarte hemel waaraan honderden zilverkleurige sterren twinkelden, stroomde er een golf van liefde voor haar vaderland door haar heen. Ze hield van de Surinaamse natuur, die beeldschone natuur. Anki zocht zoals gewoonlijk naar vallende sterren om een wens te doen. Ze had nog nooit een vallende ster gezien en ook die avond zocht ze tevergeefs naar zo'n ster. Plotseling trapte de chauffeur op zijn remmen. Met een schok werd Anki uit haar overpeinzingen gehaald.

Ze waren al bij de afslag naar Billiton, de Meursweg, aangekomen.

Het zou nu niet lang meer duren. Anki keek naar de anderen. Waren zij ook opgewonden? Daar merkte ze niets van. De anderen keken allen strak voor zich uit, waarschijnlijk waren ze te moe. Het was ook een zware dag geweest. Anki kneep Dewi, die naast haar zat, in haar arm van blijdschap. Deze begreep blijkbaar wel wat er op dat moment in haar omging want ze kneep terug. Ze konden het station al zien.

Er was weinig licht. Er stonden twee oude kapotte treinen onder een afdak. Het was een heel oud station, dat dateerde uit de koloniale tijd. Slechts een trein was in staat om te rijden en dan met een snelheid van nauwelijks tien km per uur. De rails waren onbetrouwbaar en roestig. Het gebeurde wel eens dat de trein onderweg ontspoorde.

De chauffeur stopte bij één van de lege loodsen waarin vroeger waarschijnlijk stookhout werd opgeslagen. Hij hielp hen met het uitladen van hun fietsen en reed daarna, na betaald te zijn, in volle vaart weg.

De kinderen waren nu echt alleen. Het was doodstil op het stationnetje. ‘Ik vind het eng hier,’ fluisterde Natascha met een angstig stemmetje. ‘Ach nee, het lijkt eng omdat het donker is. Maar als het licht is, zul je

zien hoe gezellig het hier is,' troostte Anki. Ze wenste echter dat ze zichzelf kon geloven.

'Oh, het zijn alleen maar vleermuizen,' verklaarde Paul rustig toen Natascha verschrikt opkeek naar de fladderende beesten.

Op het terrein waren grote containers, die verroest waren. Het rook muf en de kleigrond was met houtsplinters bezaaid.

'Nou, laten we maar alvast een plaats zoeken waar we kunnen baden en een slaapplaats waar we de nacht kunnen doorbrengen,' verbrak Dewi de stilte.

Er zat niets anders op. Zitten kniezen was zinloos. In de loods vonden ze een oud roestig vat gevuld met water. Brigitte dompelde haar hand in het water maar trok, als door een slang gebeten, haar hand terug.

'Bah, er is spinnerag in het water!' zei ze vol afschuw.

Er bleek inderdaad spinnerag boven het water te zitten, maar als ze die avond wilden baden, zouden ze dat toch met dat water moeten doen. Zwijgend haalden ze de tandenborstels, handdoeken en zeep uit de rugzakken. De jongens zochten achter in de loods een geschikte plek waar het vat naartoe gesleept kon worden. Nadat het vat naar de gekozen plek was gebracht, namen ze om de beurt een bad.

Toen Anki aan de beurt was, liep ze op blote voeten naar de hoek waar het vat stond. Het rook erg muf in de loods. De balken waren bedekt met een mantel van spinnerag en stof. De grond was ongelijk en bedekt met een dikke laag mos. Ze tastte in het donker naar het vat.

Er dreef een cup in om water te scheppen. Anki moest telkens bukken om het water uit de ton te scheppen maar na het bad voelde ze zich toch stukken beter. Ze merkte dat ook de anderen zich een stuk beter voelden. De jongens zochten wat hout bij elkaar om een vuurtje te maken.

Toen een ieder fris en opgewekt om het vuurtje zat, kwamen de tongen los. Don reikte naar de pukkel, waarin een deel van de voedselvoorraad verpakt was.

'Anki, maak jij alsjeblieft iets te eten voor ons klaar,' vroeg Don terwijl hij met smekende ogen de pukkel voor haar ophield.

Om hem te plagen vroeg ze: 'Heb ik een keus?'

'Neen, je hebt geen keus.'

'Ja Anki, het is een opdracht,' lachte Diego.

Quasi-verontwaardigd begon Anki enkele blikjes uit de tas te halen.

‘Okee, wat lusten jullie? Cornedbeef of sardines?’

Alleen Natascha koos voor sardines. Maar zij moest zich ook tevreden stellen met een broodje cornedbeef, want ze moesten zuinig zijn met hun voorraad. Natascha legde zich er sportief bij neer en hapte even later gretig in haar broodje. Nadat alle boterhammen verorberd waren, spreidden ze hun slaapzakken op de grond uit, maar ze waren te opgewonden om te slapen. Vanuit haar slaapplaats kon Anki de loods op haar gemak bekijken. De loods was bezaaid met spinnerag en stof. Naast de loods stonden er enkele regentonnen.

Van de loods dwaalden haar ogen af naar het enige lichtpunt dat het terrein rijk was. Er zwermden tientallen vliegjes rondom de lamp.

De anderen babbelden gezellig met elkaar maar Anki had geen zin om daaraan mee te doen. Stilletjes op haar rug liggend, viel ze tenslotte in slaap.

Eindelijk op weg of toch niet?

Geeuwend rekte Anki zich uit. Voorzichtig deed ze de ogen open.

Het felle zonlicht deed haar met de ogen knipperen. Met een schok realiseerde ze zich, dat het al dag was. De slaapzakken van de jongens waren leeg. Natascha, Sabine en Dewi sliepen nog. Er was nog een lege slaapzak; Brigitte was dus ook al wakker. Ze was benieuwd naar de anderen. In de loods waar ze zich de vorige avond gewassen hadden, hoorde ze water plenzen. Iemand was bezig zich te wassen. ‘Brigitte,’ riep Anki zachtjes. ‘Ben jij daar?’

‘Ja, de anderen zijn een eindje gaan wandelen. Ze zijn al een tijdje op. Ik ben zo klaar.’

Anki hoorde het geluid van naderende voetstappen. Sabine kwam aangelopen.

‘Goedemorgen Anki. Waar zijn de anderen?’

‘Brigitte neemt een bad en de anderen zijn gaan wandelen. Kom laten wij alvast de slaapzakken opvouwen, terwijl we op Brigitte wachten.’

Terwijl ze bezig waren, werd Natascha wakker. Die haastte zich om zich op te frissen.

Er verstreek een uur maar van de jongens was nog geen spoor te bekennen. De meisjes waren intussen allemaal al gebaad en zelf Dewi, die beslist een half uur later dan Natascha was opgestaan, was gereed voor vertrek. Naarmate de tijd verstreek, begonnen ze zich ongerust te maken. Was er misschien iets met de jongens gebeurd? Met die verontrustende gedachte begonnen de meisjes aan het ontbijt.

Er kwamen steeds meer mensen op het perronnetje. De trein zou over een uur vertrekken en de jongens waren er nog steeds niet. Dewi en Sabine besloten alvast de treinkaartjes te kopen. Natascha, Brigitte en Anki bleven bij de loods achter om op de jongens te wachten. Geïrriteerd hurkte Anki en begon op een grassprietje te kauwen terwijl ze met haar

hand boven de ogen de verlaten weg aftuurde. Geen spoor van de jongens. De minuten verstreken en de zweetdruppels gleden langs haar wangen.

Dewi en Sabine kwamen na enige tijd terug met de kaartjes en de boodschap dat de trein om tien uur zou vertrekken.

Anki keek op haar horloge. Het was al vijf voor tien en de passagiers die zich op het kleine bauxietperronnetje hadden verzameld, zochten hun plaatsen in de coupés.

'Anki,' zei Dewi, 'volgens mij hebben wij onze planning verkeerd gemaakt. We kunnen onmogelijk binnen drie dagen terug zijn, als de trein maar één dag per week van en naar Kwakugron gaat.'

Anki haalde haar schouders op. 'Je hebt gelijk, maar mijn ouders hebben niet gezegd wanneer wij terug moeten zijn, dus kunnen wij wel een week wegblijven.'

De machinist trok aan het belletje als teken van vertrek. Met een ruk stond Anki op. 'Ik ga weg, met of zonder jongens! Ze laten alles mislopen.' Woedend pakte ze haar tas van de grond en stapte op haar fiets af. Met de fiets aan de hand en de tas op haar rug liep ze in de richting van de trein. Na enkele meters bleef ze echter stilstaan om te kijken of de anderen haar volgden. 'Kom dan!' riep Anki ze toe. 'Of blijven jullie daar voor eeuwig staan?'

Brigitte en Dewi pakten de rest van de tassen op en namen hun fiets aan de hand terwijl ze naar Sabine en Natascha keken, die nog steeds bij de loods stonden. Langzaam liepen Brigitte en Dewi naar Anki toe.

'Komen jullie nog?' vroeg deze geïrriteerd aan Sabine en Natascha. Ze wist ook wel dat ze niet zonder hun broers zouden vertrekken. 'Kom, ik meen het niet. Ik ga alleen maar aan de machinist vragen of hij nog even op de jongens wil wachten.'

'Anki, je gaat toch niet echt weg zonder de jongens?' vroeg Sabine toen ze bij de anderen was.

'Echt niet, Sabine. Je kent me toch. Ik ben alleen maar een beetje boos op de jongens.'

Zo snel als ze konden, liepen ze naar de trein. Terwijl Anki naar de voorste wagon liep om de machinist te vragen of hij wilde wachten, laadden de anderen de fietsen in de trein. De deur van de stookkamer stond open.

De machinist was druk in gesprek met een jongetje, dat bij de bakken bezig was hout te scheppen. Anki klopte hard op de openstaande deur.

De machinist keek geërgerd op. ‘Ja, wat is er?’ vroeg hij nors.

Anki besefte dat zo'n man nooit op de jongens zou willen wachten. Ze zou moeten jokken wilden ze deze week nog weg.

‘Eh... eh, meneer er... er is, er is een hoop stenen voor het achterste wiel geplaatst. Of nee, ik bedoel, kwajongens hebben stenen voor het wiel geplaatst, meneer. Er zijn erg veel stenen, denkt u dat de trein zo kans heeft te ontsporen? Het is levensgevaarlijk meneer,’ ratelde Anki.

De machinist stond zuchtend op en mompelde een verwensing in het Sranan. Met een zuur gezicht stapte hij uit de trein.

Langzaam volgde Anki hem. Ze moest tijd winnen. Onopvallend keek ze naar de weg... geen spoor van de jongens. Op het perron stonden alleen nog enkele vrouwen, die zelfgebakken dosi's verkochten. De machinist liep al ver vooruit en wenkte Anki om sneller te lopen. Als antwoord op zijn wenken wees zij op één van de vrouwen die dosi verkocht.

Geïrriteerd kwam de machinist op Anki af. ‘Meisje, ik heb werk te doen. Ik sta hier echt niet voor mijn plezier. Ga je me nou wijzen waar die hoop stenen is of niet!’

‘Ja meneer, maar ik heb opeens zo'n honger en de dokter heeft gezegd dat als ik niet direct eet, ik last van mijn maag zal krijgen. Enne..., als u niet had gezegd dat er een hoop stenen op het spoor lag, was de trein vast en zeker ontspoord en had u veel meer tijd verloren, dus houdt u zich alstublieft kalm, anders gaat u zelf maar zoeken waar het is, okee?’ Quasi-verontwaardigd keerde Anki zich om naar de vrouw. ‘Mag ik een Pakje? Wilt u er ook één?’ Het laatste was natuurlijk tot de woedende machinist gericht.

Genietend van haar eigen brutaliteit, nam Anki het pakje in ontvangst. ‘Oh ja, dat is nog waar ook. Ik moet betalen,’ mompelde ze afwezig. Onhandig betastte ze haar zakken op zoek naar haar geld. Tenslotte trok ze haar zakken binnenste buiten en alle muntstukken vielen op de grond.

‘Oh, kijk wat ik gedaan heb!’ Ze bukte zich voorover om het geld op te rapen. Toen ze zich weer oprichtte, probeerde ze zo nonchalant mogelijk rond te kijken. In een van de coupés zag ze de anderen aandachtig toekij-

ken hoe ze haar toneelstukje opvoerde. Toen Anki zich weer naar de vrouw keerde, zag ze bij de loods een paar mensen. Ze vernauwde haar ogen tot spleetjes om te kunnen zien of het de jongens waren. Ja inderdaad, het waren de jongens!

Vlug betaalde Anki de vrouw en liep voor de machinist uit om hem de plek te wijzen waar de stenen lagen. Hij mocht niet zien dat de jongens in de trein stapten, anders zou hij weten, dat hij voor de gek gehouden werd. Anki en de machinist liepen om de trein heen en toen weer een stukje terug.

'Ja, hier moet het zijn,' zei Anki. 'Hé, er is niets meer. Dan heeft die ene meneer het misschien al weggehaald. Ziet u, ik had het eerst tegen een andere meneer gezegd maar die zei dat ik het aan u moest vertellen. Ja, ik weet zeker dat hij de stenen moeten hebben weggehaald. Nu, dat is een opluchting,' besloot Anki terwijl ze haar handen over elkaar wreef. Triomfantelijk keek ze de verbouwereerde man aan.

Hij haalde luid snuivend zijn schouders op, draaide zich om en liep scheldend weg.

Sjjoeff! Dat was dat, dacht Anki opgelucht. Als het goed was, zaten de jongens nu al in de trein. Ze liep naar de coupé waar de anderen op haar wachtten. Met een frons op haar voorhoofd stapte ze op de jongens af. 'Waar waren jullie al die tijd? Wisten jullie dan niet dat we de trein zouden missen? Ik vind dat jullie je heel onverantwoordelijk hebben gedragen. Als jullie eens wisten in wat voor moeilijkheden jullie me hebben gebracht.'

Don die altijd het hoogste woord had, stak een heel verhaal af, waarvan Anki de helft niet begreep. Het kwam erop neer dat ze tijdens het wandelen de tijd niet in de gaten gehouden hadden, waardoor ze later dan afgesproken terugkeerden.

De machinist trok voor de laatste keer aan het belletje en de oude trein zette zich langzaam en schokkend in beweging. De reis was eindelijk begonnen.

De fietsen stonden netjes op een rij in de wagon. Ook Anki's fiets stond in de rij. Ze vroeg aan Brigitte wie hem in de trein had gezet, maar haar vraag ging verloren in het gestamp en gesjoek van de trein. Lachend keek ze naar de anderen die met hun handen hun oren bedekten.

De trein ging nog langzamer dan ze had verwacht. Ze zouden op z'n minst vier uur onderweg zijn.

De wagon was erg oud en verroest. De raamkozijnen die van ijzer waren, zaten onder de roestvlekken en de bank waarop de anderen zaten, was zwart van het vuil.

Diego beduidde Anki ook te zitten. Aarzelend keek ze naar de bank maar bij de gedachte dat ze vier en een half uur zou moeten staan, koos ze eieren voor haar geld en nam vlug plaats.

Vanuit haar zitplaats kon ze rustig naar de andere passagiers kijken. Het waren overwegend oudere mensen die in het binnenland woonden. Ze waren met volle boodschappentassen op weg naar huis.

In de coupé was het heet, niet alleen door de hitte van de zon maar ook door de rook uit de schoorsteen, die door de ramen naar binnen kwam. Buiten was niet veel te zien. Alleen de cashewbomen en ananasstruiken kwamen Anki bekend voor. De bomen groeiden steeds dichter naar de rails toe, waardoor de trein op sommige plaatsen langs boomtakken schuurde. Het eentonige getuf van de trein begon na een poosje te vervelen.

De anderen hadden ondertussen al verschillende manieren bedacht om de tijd te doden. Sabine, Natascha, Dewi en Paul speelden Mens-Erger-Je-Niet. Paul lachte breeduit; hij was duidelijk aan het winnen. Diego en Don luisterden samen naar een tape op de walkman, terwijl Arvid en Brigitte uitdrukkingsloos uit het raam staarden. Anki's blik dwaalde weer af naar het landschap. Ze vond het veel te heet om een spelletje te doen. Ze verheugde zich al op de aankomst te Kwakugron.

Opeens voelde Anki een schok. Het volgende moment lag ze tussen de anderen op de grond. Luid gejammer klonk door de trein. Verbaasd krabbelde ze overeind. Enkele mensen verdrongen zich voor de kleine raampjes om te zien wat er gaande was. Anderen gingen weer rustig op hun plaats zitten, blijkbaar was zo'n plotselinge stop niet ongewoon voor hen. Anki wendde zich opgewonden tot Don die druk in gesprek was met de andere jongens. ‘Don, laten we ook naar buiten gaan om te kijken wat er is gebeurd.’

‘Ja kom, laten we gaan!’ zei Don. Natascha en Sabine bleven in de trein, de anderen gingen naar buiten. De zon stond al hoog aan de hemel. De

kinderen zagen een aantal mannen staan, die met ernstige gezichten onder de trein keken. Terwijl ze naar de mannen toeliep, keek Anki met de hand boven haar ogen naar het voorste gedeelte van de trein en zag dat het naar links helde. Nieuwsgierig voegde ze zich bij de andere mensen om te kijken wat er aan de hand was. Eenmaal op de juiste plek aangekomen, zag ze waar de groep naar keek. De trein stond naast het rechterspoor en een stuk rail lag iets verderop in het gras. Een deel van de rail was gebroken en waarschijnlijk was de trein daardoor ontspoord.

Er kwamen nog enkele mannen aangelopen; één van ze had een lasapparaat in zijn handen en een andere droeg een metalen frame. De man met het lasapparaat gebaarde de mannen om de trein op te tillen.

Aarzelend stonden de jongens elkaar aan te kijken; ze durfden niet naar voren te gaan om hulp te bieden. Maar de mannen konden best wat hulp gebruiken. Toen meerdere mannen en ook enkele jongens zich bij de zwoegende mannen voegden, wenkte Don de anderen om hetzelfde te doen.

Met veel moeite lukte het de mannen om de trein weer op het spoor te krijgen. Terwijl de mannen de trein omhoog hielden, schoof de lasser vlug het frame eronder. Hij had nu ruimte genoeg om de kapotte rail te lassen. Eerst zette de lasser het stukje rail weer op zijn plaats, vervolgens zette hij zijn beschermkap op en begon de stukken aan elkaar te lassen. Daarna vijlde hij de rails nog even op de plaats waar hij deze gelast had en de trein kon weer verder.

Anki vond het jammer dat de lasser klaar was. Teleurgesteld staarde ze naar de rails, alsof ze er met haar ogen nog een scheur in zou kunnen maken. Grinnikend om haar gedachten keerde ze zich om. Terwijl Anki naar de coupé rende, herinnerde ze zich dat de chauffeur van de pick-up had gezegd, dat de trein vaak ontspoorde. Het had dus geen verrassing hoeven te zijn, dat het nu ook gebeurd was.

Anki klom in de coupé waar de anderen aan Natascha en Sabine vertelden, wat zich daarbuiten had afgespeeld. Lachend om de angstige gezichten van Natascha en Sabine nam Anki plaats. Het eentonig getuf van de trein begon weer. Na enige tijd begon Anki zich loom te voelen en viel in slaap.

Anki wist niet precies hoe lang zij geslapen had, maar haar hele lichaam

deed pijn. Ze voelde zweetdruppels langs haar wangen glijden terwijl ze haar hoofd oprichtte. Kreunend kwam ze overeind. Ze probeerde haar ogen open te maken. Deze waren zwaar en deden pijn. Alles was dof en wazig om haar heen. Anki schudde het hoofd en knipperde met de ogen om beter te kunnen zien. Ze voelde zich duizelig en sloeg haar handen voor de ogen. Ze hoorde de stemmen van Brigitte en Arvid. Ze fluisterden. Of waren haar oren ook al niet meer goed?

Versuft keek ze rond. Het eerste dat haar opviel was een plank die rechtop stond. Wat was dat? De bank waarop ze gezeten had? Verwonderd keerde ze zich om. 'Au!' Haar nek deed pijn. Ze had waarschijnlijk een hele tijd in een verkeerde houding gelegen. Vermoeid bracht ze haar hand naar haar nek. Een felrode gloed trok haar aandacht. Er stroomde bloed langs haar arm.

Anki keek naar de grond maar zag niet de vloer van de trein, die ze verwacht had te zien. In plaats daarvan zag ze gras. De trein was gekanteld en bij de val was Anki precies in de opening van het raam terecht gekomen. Verbaasd keek ze naar de anderen. Ze zag Don, Arvid en Brigitte slap tegen een wand leunen. Ze hadden een glazige blik in hun ogen, alsof ze versuft waren door een klap. Anki probeerde te lachen maar haar mond was droog.

Dewi en Paul lagen een eindje verderop. Anki zag dat Dewi een bloedplek op haar voorhoofd had. Ze had pijn, dat zag Anki aan haar ogen. Schuin achter haar lagen Diego en Sabine tegen elkaar aan. Diego lag op zijn zij met zijn beide benen onder het lichaam van een vrouw. Ze verroerden zich niet.

De hele coupé was bezaaid met tassen en daartussen lagen de mensen. Een van de passagiers was overeind gekomen en keek net als Anki in de trein rond. De man begon enkele mensen overeind te helpen. Het drong langzaam tot Anki door, dat zij ook best zou kunnen helpen. Terwijl ze overeind kwam, vroeg ze zich af wat er gebeurd kon zijn. Het stond wel vast dat er een ongeluk gebeurd was, maar hoe en wat was nog een raadsel voor haar.

Steunend tegen de leuningen van de banken, bewoog Anki zich voort. Ze wilde eerst de anderen die tegen de wand leunden, helpen overeind te komen. Daarna konden ze gezamenlijk de andere passagiers helpen.

Toen Anki bij de anderen aankwam, zag ze waarom die niet konden opstaan. Dwars over hun benen lag een zware plank. Niemand zei iets. Het verwijderen van de plank kostte Anki erg veel moeite. Een van de andere passagiers schoot haar te hulp. Gelukkig waren de anderen niet ernstig gewond. Ze hadden alleen een paar schrammetjes en wat blauwe plekken. Anki hielp ze één voor één overeind.

Don was de eerste die iets zei. ‘Wat is er eigenlijk gebeurd?’ vroeg hij met een hese stem.

Voorzichtig probeerde hij zijn rug te strekken.

‘Anki, jouw arm bloedt. Doet het geen pijn?’ vroeg Brigitte. Anki haalde haar schouders op en draaide zich om. ‘Kom, laten we de anderen helpen, mijn arm doet geen pijn en het bloeden stopt zo meteen wel. Kom op!’ gebood ze. Ze liep naar de anderen toe.

De vrouw die op Diego's benen lag, was nog steeds bewusteloos. Voorzichtig legden ze haar ergens anders neer. Diego had zijn voet verzwikt. Zijn ogen stonden dof van de pijn. Ze legden hem naast de vrouw neer. Als tte hoofdsteuntje gaven ze hem een rugtas.

Anki vroeg zich af waar de andere tassen waren. Ze had inmiddels gezien dat de fietsen verderop in de coupé overhoop lagen. Terwijl de anderen Sabine hielpen, keek ze naar de plek waar ze gelegen had. Ze zag scherven en bloed en realiseerde zich dat ze haar arm bezeerd had aan de gebroken ruit.

Dewi en Paul waren intussen ook opgestaan. Ze hadden zich al bij de anderen gevoegd. Anki maakte zich het meest zorgen om Diego. Ze liep naar hem toe. ‘Gaat het weer een beetje?’ Er was weer kleur op zijn gezicht. Hij glimlachte maar zijn ogen lichtten niet op. Anki voelde voorzichtig aan zijn opgezette enkel. Ze wist niet wat ze voor hem zou kunnen doen om de pijn enigszins te verlichten. Opeens dacht ze aan de EHBO trommel, waar rekverband in zat. Anki keek naar het bezwete gezicht van Diego. Hij had erg veel pijn, dat was duidelijk.

Ze riep Paul en Sabine om zo snel mogelijk de trommel te zoeken.

Die keken haar aan alsof ze Grieks had gesproken. Hulpeloos keek Anki rond. Hoe zou ze in deze wirwar van tassen en mensen ooit de trommel vinden? Ze had geen andere keus dan haar blouse te gebruiken als verband. Gelukkig had ze nog een onderhemd aan. Met haar tanden maakte

ze een kleine scheur in de blouse. De rest ging gemakkelijk.

Brigitte hield Diego's voet vast terwijl Anki die verbond. Ze had Sabines veldfles gevonden en liet Diego wat water daaruit drinken. Toen zijn voet eenmaal verbonden was, knapte Diego een beetje op.

Anki depte zijn gezicht met de rest van haar blouse, die ze nat had gemaakt. De anderen stonden opgewonden te praten over het gebeurde. Een ieder had zijn eigen versie over het ongeluk. Al gauw bleek dat Don. Diego, Arvid en Brigitte op het moment van het ongeluk wakker waren. Ze vertelden de anderen dat ze net een pakje koek gegeten hadden en wat te drinken zouden pakken, toen ze opeens een luid schurend geluid hoorden en de trein met een schok tot stilstand kwam. Brigitte had vonken en rook onder de trein vandaan zien komen en ze had ook luid gesis gehoord. Veel meer wisten ze niet te vertellen, want ze waren met een smak op de grond terecht gekomen. Ze had de andere passagiers nog horen gillen, maar kreeg daarna een klap op haar hoofd en verloor het bewustzijn. Diego vertelde dat hij zijn enkel bezeerd had en tot overmaat van ramp was een vrouw bovenop hem gevallen. Toen hij dat zei, keken ze naar de nogal oude vrouw die op Diego terecht gekomen was. Ze zat op een houten kistje tegen de coupewand aangeleund.

Enkele mannen klommen door de deur, die nu aan de bovenkant was, naar buiten. De trein was bezaaid met glasscherven. Gelukkig hadden de kinderen hun patta's aan. Het was snikheet in de coupé. Natascha en Sabine klaagden dat ze uit de trein wilden. Anki wilde er ook uit; de hitte was ondraaglijk. De mensen die naar buiten wilden, vormden een rij.

De kinderen keken toe hoe een man de mensen één voor één optilde, waarna een andere man die op de trein stond, de mensen verder naar buiten hielp.

Eindelijk waren de kinderen ook aan de beurt. Brigitte en Sabine pakten de tassen op en liepen naar de jongens, die al in de rij stonden. Anki en Natascha hielpen Diego om op te staan en ondersteunden hem tijdens het lopen. Dewi bleef met Diego in de coupé achter terwijl Natascha en Anki zich naar boven lieten hijsen. De man die alle anderen opgetild had, leek doodmoe. Anki had medelijden met hem toen ze haar stoffige

patta in zijn handpalm plaatste en zich omhoog liet tillen. Ze steunde met haar handen op de trein om de last te verlichten. De zon scheen fel op haar hoofd toen ze eenmaal buiten was. Diego was aan de beurt. De man in de trein tilde hem bij zijn heupen omhoog. Samen met de man op de trein pakte Anki zijn handen beet. Don en Arvid namen van haar over, toen ze zagen dat het te zwaar voor haar werd.

Natascha die ook al op de trein stond, trok Anki aan haar arm om te zakken van de trein. Paul hielp de anderen één voor één naar beneden. Anki haalde een handdoek uit haar tas en spreidde die op de grond uit. Daarop legden ze Diego. De anderen gingen in het gras zitten en keken wat er te doen viel. Nu ze eenmaal buiten waren, beseften ze pas goed wat er gebeurd was. De trein was weer ontspoord maar deze keer lagen er wagons op hun zij. Paul stond een eindje verder te praten met enkele mannen en de kinderen besloten ook daar naartoe te gaan om te luisteren wat er werd besproken. ‘Okee, dan gaan wij vast vooruit en dan zien we jullie zo meteen wel,’ hoorden ze één van de mannen tegen Paul zeggen. Vragend keken de anderen Paul aan. ‘Kom, we gaan naar de voorste wagon. Er zijn blijkbaar geen ernstige gewonden, maar iedereen gaat nu naar de voorste wagon, dus kunnen wij dat beter ook doen.’ Nadat ze Diego op een schaduwrijk plekje hadden achtergelaten, gingen ze naar de voorste wagon. De twee helpers van de machinist lagen op de grond. De één lag te kermen; om zijn armen cirkelden kleine vliegjes. Zijn arm zag er vreemd roseachtig uit. Het leek wel alsof hij verbrand was. Het verband aan zijn hoofd was doordrenkt met bloed. Sabine riep Anki en wees op de andere helper van de machinist. Hij lag op de grond met zijn been op een rare manier gebogen. Zijn arm was gespalkt.

‘Heb jij de machinist gezien?’ vroeg ze aan Sabine. Sabine keek verwonderd om zich heen. ‘Wat vreemd, ik zie hem niet. Misschien is hij ergens in de schaduw gaan liggen.’

‘Ik denk het niet. Het kan ook zijn dat hij nog in de trein is, misschien kan hij er niet uitkomen,’ opperde Anki. Sabine knikte slechts. Er kwam beweging in het groepje mannen, dat heftig aan het discussiëren was over de oorzaak van het ongeluk.

De meeste mensen begaven zich onder de bomen. Ook de kinderen zochten de koelte op en begaven zich naar de boom waaronder Diego lag.

BIG BAG

Een ieder werd gevraagd zijn bagage uit de trein te halen. De meeste mensen hadden bij het verlaten van de trein hun bagage al mee genomen, dus slechts enkelen zetten zich in beweging. De kinderen moesten eigenlijk de fietsen uit de trein halen maar wilden graag horen wat er verder besproken zou worden. Een van de mannen deelde hen mee dat de machine totaal vernietigd was en dat ze niet verder konden met de trein. De trein was ontspoord, doordat er een stuk van de rail ontbrak in het spoor. De machinist was in slaap gevallen en had daardoor niet tijdig kunnen remmen, met als gevolg dat de trein van het spoor was afgereden. De machinist was het bos in gevlucht, bang voor eventuele woedebuien van de passagiers. De man stelde voor op deze plaats de nacht door te brengen. Hij zou even op de anderen wachten en dan bespreken wat er verder moest gebeuren.

De kinderen besloten toen de fietsen te halen en lieten Diego met de bagage achter. Anki's fiets was dusdanig beschadigd, dat hij onberijdbaar was geworden. Het stuur en het frame waren helemaal verbogen en de spaken van het voorwiel waren op twee na allemaal kapot. Anki voelde een brok in haar keel. Wat moest ze aan haar ouders vertellen? Ze probeerde haar gezicht in plooi te houden en zei met een wrang lachje: ‘Ach kom, dit is echt niet het einde van de wereld. Ik ben blij dat dit de enige fiets is, die beschadigd is.’

Don sloeg troostend zijn arm om haar schouders. ‘Als we weer thuis zijn, breek ik wel mijn spaarvarken open om een nieuwe fiets voor jou te kopen en ik weet zeker dat de anderen ook mee zullen helpen.’ De anderen knikten ernstig.

‘Jullie zijn echt schatten,’ zei Anki ontroerd.

‘Snif, snif, zullen we jouw fiets bij deze dan maar begraven of denk je dat bij gelukkiger zal zijn als er eerst een volledige kerkdienst wordt gehouden voordat de teraardebestelling plaatsvindt?’ pestte Arvid. De anderen schoten in de lach. ‘Kom, we kunnen beter gaan, anders missen we de rest van de bespreking nog’, zei Anki zachtjes.

Nadat ze de fietsen naast de trein hadden geplaatst, liepen ze terug naar de boom. De zon ging al onder, waardoor het koeler werd. Toen ze bij de boom aankwamen, gebaarde de leider hen te zitten. Er was een groot zeil

uitgespreid, waarop de meeste mensen zaten. De kinderen legden Diego op het zeil neer en gingen zelf ook zitten. Toen een ieder een plaatsje had gevonden, werd er brood en andere etenswaren verdeeld. Anki vond een zak met broodjes en een pot pindakaas in de rugtas van Sabine. Ze sneed de broodjes open en besmeerde ze met pindakaas. Sabine begon te mopperen. Ze wilde boter op haar brood.

'Maar Sabine, je weet waarom we geen boter hebben meegenomen? Het zou smelten. We zijn in het bos. Doe niet zo kinderachtig en eet je brood op,' zei Anki boos.

Maar Sabine weigerde haar brood te eten. Paul nam het dankbaar van haar over en at het gretig op.

Het was intussen donker geworden en iemand had een houtvuurtje gemaakt. De leider stond op, pakte de kaars en begon te praten. De meeste mensen gingen op hun buik liggen om naar hem te kijken. Ook Anki had het zich gemakkelijk gemaakt. Ze vond de sfeer erg gezellig. Ze kneep Natascha in haar hand: 'Gezellig hè?'

Natascha knikte heftig: 'En of!'

Nadat de man zich voorgesteld had als Louis zei hij: 'Ik zal proberen zo snel mogelijk een eind te maken aan deze vervelende situatie. Men heeft mij gevraagd de leiding op me te nemen, omdat ik eerder verschillende excursies door het bos heb georganiseerd. Dit is wel geen normale excursie, maar we moeten ergens beginnen. Kwakugron ligt twintig kilometer voor ons. Onverwacht ligt zo'n drie en twintig kilometer terug. We zijn nu dus ongeveer halverwege. Als we doorgaan naar Kwakugron, komen we onderweg geen enkel dorp meer tegen, terwijl we vier dorpen zullen passeren als we teruggaan naar Onverwacht. Het lijkt mij dat we met al onze bagage beter terug kunnen gaan naar Onverwacht, omdat we onderweg dan een deel van onze bagage in één van de dorpen kunnen achterlaten om die later dan weer op te pikken. Als we geluk hebben, is er vervoer in één van de dorpen, zodat de gewonden naar de stad vervoerd kunnen worden voor behandeling. Mijn voorstel is dus om terug te keren naar Onverwacht. Als een ieder terug wil, dan zijn we vlug klaar. Willen de mensen die terug gaan naar Onverwacht hun vinger nu opsteken?'

Anki keek om zich heen en zag dat de meerderheid van de aanwezigen de vinger had opgestoken.

Natascha begon te klagen. ‘Laten we ook teruggaan, alsjeblieft. Ik vind het eng hier in het bos.’

Don en Anki keken elkaar aan. ‘Wat zullen we doen?’ vroeg hij.

‘De meeste stemmen gelden. Wie wil teruggaan?’ vroeg Anki. Natascha en Sabine staken hun vinger op. Anki had medelijden met hen omdat ze bang waren.

‘We blijven dus in het bos? We gaan niet terug?’ vroeg Arvid, zoals altijd belust op avontuur, hoopvol aan Don.

‘Tja, de meeste stemmen gelden. We zijn toch op pad gegaan om het avontuur. We gaan dus door met onze reis.’

De mensen die doorgingen moesten bij elkaar gaan staan en hun namen opgeven. Anki keek naar de groep. De groep was zo klein vergeleken bij de groep die terug zou gaan. Nadat ook de kinderen hun namen hadden opgegeven, kondigde Louis aan dat ze de volgende morgen om zes uur zouden vertrekken. Het was al laat en een ieder was moe. De leider gaf te kennen, dat het beter was om te gaan slapen. Met de rugtas onder haar hoofd, lag Anki naar de sterren te kijken. Ondanks de vermoeidheid kon ze niet in slaap vallen. Ze voelde zich opgewonden. De gedachte dat ze verder gingen naar Kwakugron hield haar voortdurend bezig. Zachtjes begon ze een liedje te neuriën. Haar ogen vielen langzaam dicht.

Op zoek naar water

De volgende morgen waren de kinderen vroeg op. Er was geen kreek in de buurt, dus konden ze zich niet baden. Uit de veldfles van Sabine namen ze allemaal enkele slokjes water. Ze kamden hun haren en aten elk een half broodje met pindakaas. Precies om zes uur werd een aanvang gemaakt met de tocht naar Kwakugron.

De groep van de kinderen had Louis als leider. Hoewel hij liever terug was gegaan naar Onverwacht, vond hij het toch verstandiger om de mensen, die naar Kwakugron wilden te vergezellen. Zijn vriend trad als leider van de andere groep op.

Het was nog donker toen ze aan hun reis begonnen. Er werd weinig gesproken. Bij het vertrek had Paul met een droevige blik in zijn ogen omgekeken naar de fietsen, die onder de boom stonden. Ze konden die helaas niet meenemen. De kinderen liepen op het spoor en moesten goed uitkijken waar ze hun voeten neerzetten.

De zon kwam langzaam tevoorschijn achter de bomen. Het duurde een poosje voor Anki de zonnestralen in haar rug voelde prikken. Ze voelde zich meteen opknappen. Arvid en Diego spraken op gedempte toon. Arvid liep naast Diego en ondersteunde hem tijdens het lopen. Ze hadden een stok gevonden die Diego gebruikte als extra steun. Hij liep veel beter dan de vorige dag. Het hout van het spoor was nog glibberig van de dauw. Naast Anki liepen Dewi en Sabine. Anki hoorde ze zuchten. Met elke stap die ze deden klom de zon een stukje hoger aan de hemel. Er vormden zich zweetdruppels op Anki's voorhoofd.

Haar huid tintelde van de warmte door het lopen en haar rug was al nat van het zweet. De volwassenen liepen voorop. Ze stapten flink door.

De kinderen volgden op enkele meters afstand met een sukkelgangetje. De lucht was zalig fris en rook naar dauw die aan het verdampen was. Don glimlachte naar haar. ‘Zalig hè, die bosgeur!’

Anki beaamde zijn opmerking met een glimlach. Ze konden niet snel

vooruit komen, omdat ze rekening moesten houden met Diego, Natascha en Sabine.

Na enkele uren waren de ouderen al zo ver vooruit dat de kinderen ze niet meer konden zien. De kinderen liepen nog slechts stapvoets. Anki's benen voelden steeds zwaarder aan en ze had het gevoel alsof haar tong tegen haar verhemelte kleefde. Ze wendde zich tot Don. 'Don, laten we even rusten en wat water gaan zoeken. Ik ben doodmoe.'

'Nee, laten we nog even doorlopen, dan kunnen we daarna meteen eten en drinken.'

'Ik vraag me af of de volwassenen niet in de gaten hebben dat ze langere benen hebben dan wij. We kunnen toch niet zulke grote stappen nemen. Bovendien kan Diego niet snel lopen. Volgens mij zijn ze vergeten dat we met ze meelopen,' bracht Paul er verontwaardigd uit.

Het tempo werd steeds lager. Don en Arvid ondersteunden Natascha en Sabine, terwijl Paul Diego voor zijn rekening nam. Herhaaldelijk keek Anki op haar horloge. Tegen twaalf uur stopten ze eindelijk met lopen. Ze lieten zich op de grond vallen. Met de mouwen veegde Anki haar bezwete gezicht droog. Haar benen trilden en haar huid dampte van de hitte.

Toen de kinderen een beetje uitgerust waren, spreidden ze een laken uit op de grond waarop ze konden liggen. Dewi liet haar veldfles rondgaan. Een ieder nam een paar slokken. Toen was ook haar fles leeg.

'Ach, we zullen vanavond wel water zoeken,' stelde Don de anderen gerust. Hoewel Anki zich bezorgd maakte omdat ze geen water meer hadden, volgde ze het voorbeeld van de anderen en sloot de ogen.

Ze schrok wakker toen een groep vogels krijsend overvloog. Het was inmiddels twee uur geworden. Ze moesten snel nog eten voordat ze verder gingen. Voorzichtig maakte ze Dewi en Brigitte wakker. Die moesten haar helpen het eten klaar te maken. De anderen het ze rustig slapen; ze waren echt uitgeput. Nadat ze de primus hadden opgesteld, opende ze een blikje cornedbeef. Dewi sneed een ui in kleine stukjes en gooide die in de pan. Daarna deden ze de cornedbeef erbij. Brigitte had enkele aardappels geschild en fijn gesneden. Die stukjes deed ze ook in de pan.

De anderen werden wakker door het gesis van de pan. Natascha en Sabine vouwden het laken op en stopten het in een van de tassen.

Om half vier vertrokken ze weer. Hun magen waren gevuld en ze waren uitgerust. Brigitte stelde voor een liedje te zingen. ‘We zijn er bijna!’ Terwijl ze zongen, moesten ze lachen om de tekst van het liedje. Ze wisten allen dat ze nog een flink eind te gaan hadden, maar toch zongen ze allemaal vrolijk mee. De jongens hard en brommend terwijl de meisjes heel hoog zongen. Herhaaldelijk kregen ze de slappe lach om de valse tonen. Na ongeveer twee uur gelopen te hebben, vond Paul een briefje op het spoor. ‘Kijk, misschien is het voor ons bestemd.’

Don griste het briefje uit Pauls handen. ‘Ga hier het bos in en volg het opengekapt pad, probeer wat sneller te lopen, we zullen langzamer beginnen te lopen. Louis,’ las hij hardop. Don haalde zijn schouders op en keek de anderen hulpeloos aan. ‘Ik vraag me af waarom ze niet gewoon het spoor volgen, zo komen we er ook wel. Misschien is het langer. Kom laten we maar gaan, we hebben geen keus. Ik hoop dat we de anderen nog kunnen vinden, ze hebben ons beloofd dat ze langzaam zullen lopen.’ De meisjes raakten enigszins ontmoedigd. Het leek alsof ze nog verder van Kwakugron verwijderd raakten.

‘Doen jullie niet zo zielig, dit is juist veel avontuurlijker. Het zal echt wel meevallen; we zijn met z'n negenen,’ zei Don opgewekt. Hij keek de anderen daarbij lachend aan. ‘Kijk naar de hemel, als we geluk hebben, regent het vanavond!’

‘Ooh, gelukkig, dat is tenminste een pluspunt,’ zei Anki blij. ‘Ik vreesde al dat we van de dorst zouden omkomen.’

Don haalde de houwer uit zijn tas en Arvid nam een stok in zijn handen. ‘Kom, Arvid en ik zullen jullie beschermen,’ zei Don plagend tegen de meisjes.

Achter elkaar liepen ze door het bos. Het gras sneed Anki in haar benen.

Het begon donker te worden. Don deed zijn flashlight aan. De meisjes vonden het griezelig in het bos. Oude verweerde bomen met lianen eraan, vogels die heen en weer vlogen en krijsende papegaaien. Ze moesten heel voorzichtig lopen want tegen enkele stammen waren kolossale mierennesten. Opeens bleef Don stil staan.

De anderen begonnen te schreeuwen. ‘Loop dan, waarom stop je?’

Sabine greep Anki's arm vast. ‘Eh..., er is toch geen tijger?’

‘Kom nou Sabine, anders zou Don echt niet stil blijven staan, dommi!’ Don keek verbaasd om zich heen. ‘Vreemd, ik zie hier geen pad meer, kijk zelf maar, het houdt op.’

‘Ojee, wat nou!’ zei Dewi wrevelig.

Met hangende schouders en sombere gezichten keken ze elkaar aan. ‘Laten we water zoeken. Ik zie dat de muskieten al beginnen te komen,’ zei Dewi terwijl ze op haar benen wees. Die zaten onder de bulten.

‘Dat is heel makkelijk gezegd, Dewi, maar waar is het water? We kunnen niet de hele avond door blijven zoeken!’ zei Anki geïrriteerd.

‘Als we de meest modderige plekken zoeken, dan vinden we zeker een kreekje omdat het dan aan die kant het laagst is, waardoor het water daar gaat zitten,’ stelde Brigitte voor. De anderen keken Brigitte verbaasd aan. ‘Wel, wel, er is hier iemand die goed zijn aardrijkskundelessen heeft geleerd,’ merkte Don op. Ze schoten allemaal in de lach.

‘Ik vind dat Brigitte gelijk heeft,’ zei Anki tenslotte. Paul gaf het voorbeeld en de anderen volgden. Een tijdlang liepen ze met blote voeten. Het leek alsof de grond naar het zuidwesten het vochtigst was. Ze liepen die richting op maar nadat ze een half uur hadden gelopen, was er nog geen enkel kreekje te bekennen. De kinderen werden ongeduldig. Ze hadden honger, waren moe en bezweet. De krekels zongen luid en scherp en de muskieten gonsden om hun oren. Sabine begon te huilen. ‘Don, laten we dan gewoon zonder water onze tent opzetten. Ik ben moe en ik kan niet meer!’ De anderen stonden stil en keken gespannen van Sabine naar Don. Hij was de leider, hij was de oudste en kon het beste de beslissingen nemen. Don keek de anderen radeloos aan en haalde zijn schouders op. ‘Okee, Sabine, maar we kunnen onze tent toch niet zomaar opzetten. We moeten een open plek hebben, of niet soms?’

Anki sloeg haar arm beschermend om Sabine. ‘We lopen alleen maar tot we een open plek gevonden hebben hoor, en dan stoppen we meteen, ja?’ Sabine knikte bedroefd.

‘Als je echt niet meer kan, Sabine, dan draag ik je wel hoor!’ zei Arvid in een poging om Sabine aan het lachen te krijgen.

Sabine keek hem dankbaar aan.

‘Zie je wat er gebeurt als je niet wilt eten?’ Anki hoopte dat ze haar goed gehoord had.

Don begon weer te lopen en moedig stapten de anderen achter hem aan. Na een kwartier bereikten ze een open plek. Ze begonnen meteen hun tent op te zetten. Dat ging niet gemakkelijk want ze waren moe en hadden honger. Herhaaldelijk raakten de pennen los, doordat de grond te zacht was.

Tegen elf uur waren ze eindelijk zover. Een ieder nam een kwart broodje; dat was alleen maar om het hongerige gevoel kwijt te raken. De jongens trokken hun hemden uit en wasten hun handen en gezicht in een poel Met grote ogen keken de meisjes toe. Hoe konden ze hun gezicht met dat vieze water wassen?

'Bah, hoe kunnen jullie dat doen?' vroeg Dewi met een vertrokken gezicht. Paul die zich net op zijn knieën had laten vallen en zich over de poel gebogen had, keek de anderen spottend aan. 'Wees blij dat je nu tenminste water hebt om je gezicht te wassen en te drinken!' Hij voegde de daad bij het woord, nam een hand vol water en bracht het naar zijn mond.

'Hou op, Paul, je kan ziek worden!' schreeuwde Brigitte.

'Hé, schreeuw niet zo, je maakt Sabine en Natascha wakker en als ik jullie was, had ik de veldflessen reeds lang met water gevuld want we gaan het water later nodig hebben. Na een tijdje bezinkt de modder wel,' zei Paul. De jongens gingen de tent binnen en lieten de meisjes alleen achter. Ze keken elkaar aan. De grond waarop ze stonden was glibberig en de modder kwam tussen de tenen. Terwijl ze huiverig hun slaaphemden uit de tassen haalden, keken de meisjes angstig om zich heen. Bij elk geluid dat ze hoorden, keken ze op. De slaaphemden deden ze heel vlug aan en de vuile kleren spreidden ze op de tent uit. Nu nog even opfrissen. 'Laten we niet zo kinderachtig doen,' zei Dewi terwijl ze een slok water nam. Anki wilde net naar voren stappen toen ze een brullend geluid hoorde. Geschrokken keken de meisjes om zich heen. Op hetzelfde moment voelden ze tanden in hun benen. Gillend renden ze naar de tent alsof de duivel hen op de hielen zat. Terwijl ze wegrenden, struikelden ze over iets hards, maar ze hadden geen tijd om te kijken wat het was.

In de tent lieten ze zich op de grond vallen. Sabine en Natascha schrokken wakker en begonnen ook te gillen. 'Arvid, Arvid, er is een tijger bui-

ten, hij heeft me gebeten. Ga hem alsjeblieft wegjagen!' schreeuwde Anki.

Alleen Diego lag in de tent en hij gierde het uit van het lachen.

Anki schudde hem door elkaar. 'Lach niet, waar zijn de anderen, er is een tijger daar buiten.' Het was pikdonker in de tent. Diego begon steeds harder te lachen. Buiten de tent werd er ook gelachen. Toen pas drong het tot Anki door, dat de jongens een grap hadden uitgehaald. Na enige tijd kwamen de jongens lachend de tent binnen. Brigitte begon ook te lachen.

'Ha, ha, ha, 1,2,3, ha,' zei Anki kattig. 'Wat is er, Anki, kan je niet tegen een grap?' lachte Paul.

'Natuurlijk wel! Konden jullie geen leukere verzinnen?' vroeg Anki maar begon ook te lachen. Brigitte, Dewi en Anki gingen daarna weer naar buiten.

Dewi had zich al opgefrist maar besloot toch met de anderen mee te gaan. Haastig wasten Anki en Brigitte hun gezicht en gingen daarna weer de tent in. Ze moesten op de koele grond slapen want ze hadden geen dekens bij zich. Buiten hoorde Anki enkele kikkers kwaken. Ze lag op haar rug. Ze had het koud en haar gezicht jeukte van de modder.

Paul was al in slaap gevallen. Anki hoorde hem lichtjes snurken. Ze was moe, maar kon de slaap toch niet vatten. De eerste regendruppels vielen op de tent. Het getik leek steeds harder te worden.

Op eigen houtje verder

De geur van plastic drong haar neusgaten binnen. Anki's lichaam voelde nat aan. Er lag iets op haar been. Ze opende haar ogen om te kijken wat het was. Brigitte lag over haar been. Terwijl ze rechtop ging zitten, vielen haar haren in slierten langs haar gezicht. Brigitte werd wakker door de bewegingen van Anki. Loom keerde ze zich naar Anki om en zei: ‘Anki, onze kleren zijn volgens mij nat geworden door de regen.’

Anki was de kleren totaal vergeten. ‘Ik haal ze wel even, blijf nog even liggen. Het is volgens mij nog te vroeg om op te staan.’ Buiten zag Anki de natte kleren op de tent liggen. Gelukkig waren de tassen, die ook buiten gebleven waren, van waterdichte stof gemaakt. Anki wrong de truitjes van de jongens snel uit en hing ze vervolgens op de takken van de bomen om te drogen. Aan de achterkant van de tent lagen de broeken. Anki zou net aan de broek van Dewi beginnen toen ze op iets trapte. Snel trok ze haar voet weg en keek naar de grond. Er lag iets vreemds op de grond. Moeizaam bukte Anki zich om het op te pakken. Voor enkele seconden was ze verdoofd. Ze schudde haar hoofd heen en weer. Het kon niet waar zijn! Ze kon het niet geloven. Met bevende handen bracht ze de kaart, die ze hadden meegenomen, naar haar ogen.

Diego kwam op dat moment naar buiten gelopen. Met tranen in haar ogen keerde Anki zich om. ‘Diego, kijk, kijk, kijk wat er is gebeurd!’ Snikkend liep ze op hem af.

‘Wat is er, wat hou je in je hand?’ Anki probeerde haar tranen te vegen maar haar handen waren nat en lieten groene strepen onder haar ogen achter. ‘Onze kaart is nat geworden door de regen en helemaal onleesbaar. Ik heb hem gisteravond buiten gelaten.’

Diego keek haar met open mond aan. ‘Oh, wat moeten we nu doen? Dat is inderdaad erg. Maar ach... we gaan er echt niet dood van. Dat kan ik je verzekeren. En trouwens we moesten er al lang achter zijn gekomen dat die kaart ons echt niet zal helpen nu we eenmaal verdwaald zijn.’

Dankbaar om die troostende woorden keek ze hem aan.

‘Maar Diego, die anderen zullen boos op me zijn, maar echt, ik kan het niet helpen. Hoe kon ik zo dom geweest zijn.’ Terwijl Anki dit zei, schudde ze haar hoofd en keek Diego hulpeloos aan.

‘Misschien weten Don en Arvid de weg zo ongeveer, dan komen we er heus wel!’

Een wrang lachje vertoonde zich op Anki's gezicht. ‘Ik hoop het maar.’ Geen van beiden zei meer iets. Ze keken naar boven. De lucht was nu strakblauw; er was geen wolkje te bekennen. Vragend keek Anki Diego aan. ‘Eh,... wat doe je zo vroeg op?’

Een stralende lach verscheen op zijn gezicht. ‘Kijk goed naar me.’ Anki keek hem aan maar kon niets vreemds ontdekken. ‘Je hebt geen slaap meer?’ probeerde ze te gissen. ‘Nee dommi, ik kan weer goed lopen op mijn enkel! Ik ben vroeg opgestaan omdat ik benieuwd was of mijn enkel nog pijn deed.’

‘Oh, dat is te gek. Nu kan je weer met alles meedoen. Kom, begin me dan meteen te helpen om brood voor de anderen klaar te maken.’

Anki probeerde zo opgewekt mogelijk te doen, maar vroeg zich voortdurend af hoe ze de anderen over de kaart moest vertellen. Ze zouden al niet in de beste stemming zijn als ze hun droog ontbijt zagen. Diego en Anki hadden alle beschimmelde stukjes uit het brood gepikt.

De anderen werden haast tegelijkertijd wakker en spoelden hun mond met wat regenwater.

Terwijl ze aten was het de beurt van Diego en Anki om zich op te frissen. Voordat ze vertrokken, ging Anki nog even samen met Brigitte de veldflessen vullen. Door de flinke bui van de vorige avond waren er veel plassen. Don kwam naar Anki toe, toen die bezig was de doppen op de flessen te schroeven.

‘Anki, weet je misschien waar de kaart is? Arvid zegt dat jij hem bij je hield.’ Verschrikt keek Anki hem aan.

‘Ik dacht dat het wel goed zou zijn om voor ons vertrek nog even naar de kaart te kijken, just in case,’ ging Don verder. Anki voelde dat ze rood aanliep. Brigitte keek haar verwonderd aan.

‘Don, er is iets dat ik je moet zeggen. Ik weet dat je boos zal worden,

maar ik kon er echt niets aan doen. Ik heb gisteravond mijn kleren... buiten laten luchten en die kaart... de kaart heb ik ook buiten gelaten. Ik ben helemaal vergeten om hem op te bergen,' stotterde Anki.

Don keek haar geruime tijd sprakeloos aan. 'Mag ik de kaart even zien?' vroeg hij tenslotte. Zwijgend gaf Anki hem de overblijfselen van de kaart. 'Oh nee toch, oh nee, hieraan hebben we niets meer,' zei Don met een hulpeloos gebaar op de kaart wijzend.

De anderen waren er intussen ook bij gekomen. Anki stond er verloren bij. Ze voelde zich ellendig.

'Het kon een ieder zijn overkomen, Anki. Ik weet dat je het niet met opzet hebt gedaan.' Paul probeerde haar te troosten maar de anderen zeiden niets. Ze staarde naar de grond.

'Het spijt me,... worden jullie niet boos op me. Het is al gebeurd, we kunnen er niets meer aan veranderen,' probeerde Anki nogmaals.

Don haalde zijn schouders op en zei zo nonchalant mogelijk: 'Geen nood, we redden het zonder kaart ook wel.' Anki wist dat hij het alleen maar om de anderen had gezegd.

'Nou, de zon is aan die kant opgekomen, dus daar is het oosten,' ging

Don verder zonder op de anderen te letten. ‘We moeten naar het zuiden toe, dus die richting op. Als we niet zo roekeloos hadden gehandeld in het begin, zouden we het pad van Louis terug kunnen vinden. Maar we zijn nu al te ver van het pad afgeweken. Komen jullie nog? We zijn al behoorlijk achter en... verdwaald.’

De anderen keken Anki beschuldigend aan. Ze nam het ze niet kwalijk. ‘Het spijt me echt,’ probeerde ze nog een keer.

Diego schoot haar te hulp: ‘Doen jullie een beetje sportief, jullie wilden toch avontuur? Nu hebben jullie het en willen jullie terugkrabbelen.’

‘Hij keek de anderen strijdlustig aan. Arvid was de eerste die reageerde. Hij pakte zijn tas van de grond en zei: ‘Diego heeft gelijk.’ Met vastberaden stappen liep hij naar de tent toe en begon de pennen uit de grond te trekken. De anderen volgden hem langzaam. Toen ze helemaal gereed waren, schopten de jongens weer wat aarde in de gaten, die de pennen in de grond hadden gemaakt. Zwijgend begonnen ze aan hun tocht.

De grond was glibberig en herhaaldelijk slipte Anki.

Na ongeveer een kwartier gelopen te hebben, gleed Sabine uit. De anderen dachten eerst dat ze was flauwgevallen. Sabine begon echter meteen te huilen. De jongens trokken een verveeld gezicht. Anki daarentegen had medelijden met haar.

Voorzichtig liep ze naar haar toe om haar te troosten. Maar Sabine sprong met een katachtige beweging op en met een woest gebaar duwde ze Anki weg. ‘Raak me niet aan! Door jouw schuld gaan we dood, door jouw stomme schuld!’ Huilend liet ze zich op de grond vallen. Geschrokken staarden de anderen haar aan. Natascha begon ook te huilen en verbaasd keek Anki van de een naar de andere. Dewi was de eerste die in staat was te spreken: ‘Maar Sabine toch, je weet dat Anki het niet met opzet heeft gedaan?’ Ze stopte even met praten om Sabine's reactie af te wachten. Deze zei niets, ze staarde maar naar de grond.

‘Het kon een ieder zijn overkomen, Sabine, en dat weet je heus wel!’ Sabine keek twijfelend op naar Dewi die zich over haar had gebogen. Tenslotte stond ze op en droogde haar tranen. Anki voelde zich rot. Arvid duwde Sabine en zei: ‘Ga nu tegen Anki zeggen dat het je spijt.’ Sabine keek Anki weifelend aan. Schoorvoetend liep ze op haar toe. ‘Sorry, Anki.’

‘Ach, ik begrijp het wel hoor. Alles is vergeven en vergeten,’ zei Anki sportief. Opgelucht hervatten de kinderen de tocht. Na enkele kilometers afgelegd te hebben, gebaarde Don hen te stoppen. Sabine en Arvid zongen opgewekt maar Don, die stil was blijven staan, legde ze het zwijgen op. ‘Ssst, stil nou!’

Verbaasd keken ze hem aan. ‘Wat is er? Waarom mogen we niet zingen?’ vroeg Arvid.

‘Hoor je dan niets?’ vroeg Don. Arvid bleef stil staan. In de verte hoorde hij iets ruisen. Anki had het geluid al vaker gehoord, maar kon het niet thuis brengen. Gevaar kon het niet zijn, dat wist ze wel zeker. Het klonk zo ritmisch, zo rustig, zo vredig. Brigitte keek Don aan: ‘Wat kan het zijn, Don?’

Don glimlachte: ‘Nee, het kan niet missen. Ik weet bijna zeker dat het een waterval is.’ Verrukt keken de anderen omhoog. ‘Een waterval, wow! Waar wachten we nog op? Kom we gaan ernaar toe!’ riep Anki enthousiast terwijl ze Brigitte aan haar hand mee trok. Ze gaven Arvid en Don niet eens de tijd om het onkruid weg te kappen, niets kon hen weerhouden. Af en toe gleden ze uit, maar ze krabbelden snel weer overeind. Anki was blij en voelde zich weer opleven. Ze verlangde naar een goed bad. Ze stonk naar zweet en modder en haar lichaam begon al te jeuken. Hoe dichter ze bij het water kwamen, hoe ongeduldiger ze raakten. Het gras sneed in hun huid en de mieren kropen langs hun voeten omhoog terwijl ze renden. Het geluid van stromend water was nu duidelijk hoorbaar. Anki struikelde over een grote wortel van een boom en viel languit in een plas. Ze sloeg haar hoofd daarbij tegen de grond en werd draaierig. Paul, die al die tijd achter had gelopen, stopte om haar te helpen. ‘Anki, heb je je bezeerd?’ Anki hoorde zijn stem vaag, alsof hij ver weg was. Een hand greep haar bij de bovenarm; Paul trok haar overeind. ‘Kijk, de anderen zijn al gestopt met lopen, ze zijn al bij het water aan gekomen, nog maar een klein eindje dan zijn wij er ook.’ Anki's duizeligheid trok langzaam weg. Moeizaam deed ze een paar stappen. Haar gehele lichaam was bedekt met modder. Gaandeweg verminderde haar hoofdpijn. Paul keek haar vreemd aan toen ze sneller begon te lopen.

‘Voel je je al goed?’ vroeg hij bezorgd.

‘Ja, alles is weer okee met me, ik verlang nu naar het water.’

‘Ik ook, laten wij rennen, wie het eerst bij het water is!’ Lachend renden Anki en Paul het laatste stukje. Hijgend kwamen ze bij de anderen aan, die peinzend in de diepte keken.

‘Wat is er met jullie aan de hand?’ Terwijl Anki dit zei, keek ze naar het water dat schuimde en danste op de rotsen, die op de bodem van de val lagen. Het was prachtig om te zien hoe het water naar beneden donderde om daarna in duizenden deeltjes te splijten op de zwarte rotsen. Bij de voet van de val hing er een dichte mist, veroorzaakt door de duizenden uiteenspattende druppels. Een golf van trots en liefde voor haar vaderland vloeide door Anki. Het was haar land, haar wonderschoon land. Suriname! Ze hief haar handen omhoog en schreeuwde: ‘Suriname, ik hou van je!’ Het geluid van haar stem weerkaatste tegen de rotswanden. ‘Gaan we nou of blijven we hier staan?’ Paul keek ongeduldig naar de anderen.

‘Paul,’ schreeuwde Anki boven het lawaai uit, ‘Wie het eerst bij de rotsen is.’ Meteen sprong ze het water in. Paul volgde vlak achter haar. Met een harde klap belandde Anki in het heldere water en zakte door tot haar voeten de gladde rotsbodem bereikten. Terwijl Anki zich hard tegen de bodem afzette, stroomde er een gevoel van welbehagen door haar lichaam. Met een stralende lach kwam ze weer boven water en keek naar de anderen die verlangend naar beneden keken.

‘Kom, het is zalig, het is gewoon te gek!’ Van plezier maakte ze een koprol in het water. Het water was zo koel en verfrissend. Anki zwom met krachtige slagen naar Paul toe. Naast elkaar watertrappelend, keken ze toe hoe Sabine zich gereed maakte om te springen. Ze was bang, de anderen maakten allerlei gebaren naar haar. ‘Kom dan!’ schreeuwde Paul haar toe. Onstabiel zette ze uiteindelijk af. Ze zwaaide wild met haar armen en benen terwijl ze naar beneden sprong. Het heldere water spatte omhoog en Sabine belandde naast de anderen in het water. Proestend kwam ze na een tijdje weer naar boven. Ze dook sierlijk onder water en kwam daarna weer te voorschijn.

Dewi en Brigitte sprongen hand in hand en gilden alsof hun leven ervan afhing. Natascha sprong samen met Diego. Arvid en Don deden wie het verst kon springen. De goudgele stralen verwarmden de bruine huiden door het heldere water heen. Toen ze genoeg hadden van het zwemmen,

gingen ze onder de val staan. Achter de val was een gedeelte van het gesteente uitgehold, waardoor er een grot was ontstaan. Om de beurt gingen de kinderen in de grot zitten. Het neerstromende water viel hard en krachtig op Anki's schouders toen ze met gebogen rug achter het watergordijn verdween.

Achter de val rook het erg muf en Anki kon moeilijk ademhalen. Het watergordijn omsloot de kleine grot waardoor deze van buitenaf niet te zien was. De wanden van de grot waren zwart evenals de bodem. Overal was er mos en groeiden er algen. Het geheel zag er spookachtig uit en het was koud. Arvid en Diego vonden het erg leuk in de grot. Om de beurt maakten ze enge geluiden om de anderen de stuipen op het lijf te jagen. De meisjes negeerden de geluiden die van achter de val kwamen en zwommen naar de andere kant om in het droge gras te gaan liggen.

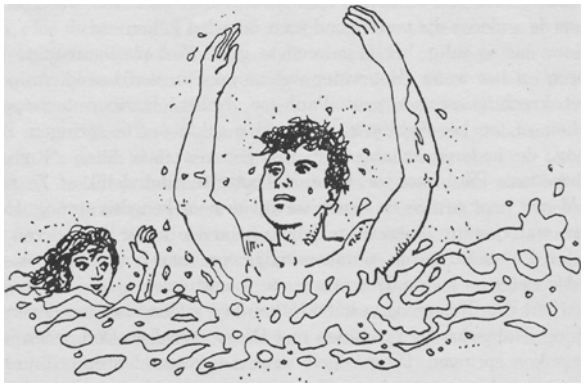

De kleren lieten ze op de rotsblokken drogen. Alleen hun ondergoed hielden ze aan. Neuriënd brak Anki een grasspriet af en begon erop te sab-

belen. Terwijl ze naar het gezang van de vogels luisterde, streelden de zonnestralen haar huid en sluimerde ze langzaam in.

Toen Natascha haar na enkele uren wekte, was het al avond. De jongens hadden een vuurtje gemaakt. Het vuur knetterde gezellig en verspreidde een aangename warmte. Anki had dorst, haar mond was helemaal droog. Moeizaam kwam ze overeind om wat te gaan drinken. Arvid, Brigitte, Natascha en Paul speelden een kaartspel. Ze keken op toen Anki langs kwam. Paul pakte haar hand vast: ‘Heb je lekker geslapen luilak?’ ‘Zalig!’ zei Anki, ‘ik kom zo terug, ik ga even wat water drinken, dan kom ik bij jullie zitten.’ Anki kreeg geen antwoord, de anderen waren alweer verdiept in hun kaartspel. Dewi, Don en Diego zaten dichtbij het vuur te babbelen terwijl ze alle drie op grassprietjes kauwden.

Anki liep naar het water toe. Ze vond het best wel griezelig om zo in haar eentje door het bos te lopen. De grond was inktzwart. De krekels schreeuwden vals en schel boven het geluid van het vallende water. Ze probeerde zich te ontspannen, hetgeen ook lukte. Het geluid van het vallende water klonk zo ritmisch en vredig. Ze zakte op haar knieën op een rotsblok en bukte over de rand heen terwijl ze haar linkerhand op haar rechterhand plaatste. Ze aarzelde even; het water was een zwarte massa, die voor haar ogen op en neer danste. Toen ze uiteindelijk toch haar handen in het water stak, had ze er totaal geen spijt van. Het water was verkoelend. Ze lachte en mompelde zachtjes: ‘zalig, zalig....’ Met een zwaai wierp ze haar hoofd naar voren in het water. Toen haar hoofd onder water was, voelde ze opeens een scherpe steek in haar rechter onderbeen. Ze schrok en probeerde te gillen. Een golf water werd meteen haar maag ingepompt. Ze probeerde haar hoofd uit het water te heffen, maar gleed uit en viel voorover in de stroom. Het ging zo snel achter elkaar. Anki werd onmiddellijk met de stroom meegevoerd. Ze probeerde boven water te komen en sloeg haar armen op en neer boven haar hoofd. Paniek laaide in haar op. Gelukkig sloeg ze haar benen tegen een steen die in het water lag, waardoor ze naar boven kwam. Ze ging weer kopje onder. De stroom sleurde haar mee en met een smak werd ze tegen een rotsblok aangegooid. Huilend liet Anki zich op de rots vallen. Ze had zo'n pijn aan haar been en rilde van de kou. Na enige tijd begon Anki door het water

te waden, maar haar rechterbeen deed heel erg pijn. Het brandde op een vreemde manier. Het water botste tegen Anki op en zorgde ervoor dat ze met haar volle gewicht tegen de stroom op moest waden. Het was onbegonnen werk. De anderen zouden haar te hulp moeten schieten.

'Don... Paul... Don..., help me nou!' Haar schorre stem verscheurde de stilte. Herhaaldelijk riep ze de namen van de anderen, maar ze kreeg geen antwoord. Na enige tijd hoorde ze de stem van Diego. 'Diego, Diego, help me!' gilde ze zo luid mogelijk. 'Diego...ik ben het. Ik ben in het water.' Anki zag vier gestalten bewegen en zuchtte van blijdschap.

'Waar ben je?' hoorde ze nu duidelijk. Het geluid van Diego's stem weerkaatste tegen de rotsen.

'Ik ben hier... in het water. Help me!' 'Nog even, blijf roepen. We zijn zo bij je.'

'Ik ben in het water gevallen en mijn rechterbeen doet pijn... de stroom heeft mij meegevoerd. Ik ben moe...' Hijgend liet Anki haar hoofd tegen de rots aanleunen. Eindelijk waren de anderen bij haar.

'Anki, je voelt ijskoud aan. Hoe lang ben je al in het water?'

Twee grote warme handen pakten haar polsen beet. Niets drong meer tot Anki door. Ze was veilig en dat was het belangrijkste. Ze werd uit het water gehesen.

'Dewi, haal vlug de kleren van Anki,' hoorde ze Paul zeggen.

'Kan je lopen?' vroeg hij aan Anki. Deze schudde haar hoofd. Paul en Diego hielpen haar naar het vuur toe. Dewi kwam aangerend met een T-shirt dat snel om Anki's schouders werd geslagen. Bij het vuur aangekomen, zetten de jongens Anki neer. De anderen keken haar bezorgd aan. 'Wat is er gebeurd?' vroeg Diego als eerste.

Hortend en stotend vertelde Anki wat haar overkomen was.

'Laat me je been even zien,' zei Arvid toen ze uitgesproken was.

Hij pakte haar been vast, zijn mond viel open van verbazing: 'Mijn gunst! Mijn gunst, Anki, dit is een slangebeet!'

'Een wat!' Anki schoot overheid. 'Dat kan niet, laat me zien.' De anderen schoven allemaal dichterbij en begonnen door elkaar te praten.

'Houden jullie je mond nou allemaal,' schreeuwde Arvid. 'Voel je iets?' vroeg Arvid, terwijl hij op het been drukte.

'Nee dokter,' probeerde Anki door haar tranen heen te grappen.

‘Ach, Arvid, hou op, het is waarschijnlijk gewoon een schaafwond.’

‘Nee Anki, het is een slangebeet.’

Maar grote ongelovige ogen keek Anki hem aan. Er kwam een brok in haar keel. ‘Ga ik dood?’ vroeg ze met een bevend stemmetje.

‘Ik denk het niet. Laat mij je hartslag voelen.’

Hij greep haar pols beet en drukte er met zijn wijsvinger op.

‘Volgens mij gaat het regelmatig. Wat moeten we nu doen?’

Hulpeloos keek hij de anderen aan.

‘We moeten het gif uit haar been proberen te zuigen,’ zei Brigitte wijselijk. De anderen trokken vieze gezichten bij het horen van deze woorden. Teneergeslagen keek Anki ze aan. ‘Dank je wel hoor! Ik heb nu echt wel gemerkt hoeveel jullie van me houden.’

De anderen schrokken van haar woorden. ‘Nee, je vat het verkeerd op dat....’

‘Wat vat ik verkeerd op?’ riep Anki boos.

De anderen keken zwijgend naar de grond. Een tijdlang zei niemand iets.

Tenslotte begon Diego te praten: ‘Anki, laten we later hierover praten. Als we je nu niet helpen, wordt het alleen maar erger.’

‘Je hebt gelijk,’ gaf Anki toe.

‘Wie heeft er een kort lintje of een stuk touw?’ vroeg Don. ‘Wat wil je ermee?’ vroeg Anki.

‘We gaan je bovenbeen afbinden, in de hoop dat er geen gif naar je hart toe kan gaan,’ legde hij geduldig uit.

‘Neem de veter van mijn patta,’ zei Anki. Zwijgend maakte hij de veter van Anki's patta los. Anki vroeg zich af waarom hij die van haar linkerpatta had losgemaakt, maar ze hield haar mond. Te veel vragen is nooit goed, dacht ze bij zichzelf. Don bond samen met Paul de veter zo strak mogelijk om Anki's bovenbeen.

‘Moet het echt zo strak? Ik krijg het warm.’

‘Doe nou niet zo vervelend en zit rustig,’ zei Don. Met een zucht liet Anki haar hoofd naar achteren hangen. Zweetdruppels parrelden op haar voorhoofd.

‘Schrik niet, Paul gaat het gif uit de wond zuigen,’ waarschuwde Don haar. Twee grote handen grepen haar been vast. Ze durfde niet te kijken, maar voelde wel hoe Pauls lippen de wond omsloten. Hij zoog wat bloed

uit de wond en spuwde het op de grond. Met gesloten ogen luisterde Anki naar het kwaken van de kikkers en het geschreeuw van de krekels. Ze kreeg het alsmaar warmer en probeerde de jeansbroek, die over haar benen lag weg te slaan, maar Don hield haar tegen. ‘Het is normaal dat je gaat zweten als je gif in je lichaam hebt. Houd je jeans nog om je heen, je kan nooit weten waar het goed voor is.’

Anki voelde zich duizelig. ‘Mag ik een beetje water?’ fluisterde ze.

‘Brigitte, haal wat water voor haar,’ commandeerde Don.

Oh, god, laat het alstublieft snel over gaan, bad Anki in stilte.

Brigitte kwam terug met de veldfles. Ze depte Anki's voorhoofd met wat water nadat Anki enkele slokken had gedronken. Na enige tijd liet Paul Anki's been los. ‘Volgens mij is het voldoende.’

‘Ja, laten we maar afwachten,’ besliste Don. Sabine en Natascha bogen zich over Anki. Troostend streelden ze haar hand.

‘Anki,’ zei Sabine ‘als je dood gaat, gaan wij ook dood hoor.’ ‘Nee Sabine, je moet terug gaan naar huis om het mijn ouders te vertellen en ze te troosten. Als ik alleen dood ga, is het al erg genoeg.’ Anki's lippen plakten aan elkaar, ze kon haast niet praten.

‘Ga nu maar slapen, we zullen de wond voor je deppen en je gezicht ook, als je dat wilt,’ bood Dewi aan.

‘Ja.....’ mompelde Anki.

Aan hun lot overgelaten

Midden in de nacht werd Anki wakker. Ze was wakker geschrokken van iets kouds op haar voorhoofd. Toen ze haar ogen opende, keek ze in de bruine ogen van Paul. ‘Oh, eindelijk ben jij wakker,’ fluisterde hij.

‘Hoe laat is het?’ vroeg Anki hem met een schorre stem.

‘Sssst, het is volgens mij net ietsjes over één uur, de anderen slapen.’

‘Maar wat doe jij dan hier?’

‘We houden om de beurt de wacht’

‘Waarom?’

‘Je was gisteravond toch door een slang gebeten of ben je dat al vergeten?’ vroeg Paul verbaasd.

‘Oh, ja, maar ik voel me al weer goed. Wat is dat ding dat je op mijn voorhoofd zet?’

‘Het zijn natte kompressen. Ik moest ze van Arvid zetten omdat je zweette.’

‘Paul, denk je dat ik nog dood kan gaan?’

‘Ik zou het echt niet weten maar je zei daarnet dat je je al weer goed voelde. Enne....Anki, als je niet dood wilt gaan, dan ga je ook niet dood. Zolang je nog wilt leven zal je altijd wel kracht hebben te vechten tegen de dood.’ Anki zweeg en staarde nadenkend in de smeulende as die van het vuur was overgebleven.

‘Laat me je been zien. We waren helemaal vergeten dat we het afgebonden hadden,’ zei Paul.

Met bevende handen schoof Anki haar jeans een beetje opzij. Ze had enkele blauwe plekken op haar been. Paul zuchtte opgelucht.

‘Kom, laat me de veter weghalen.’

‘Het doet toch geen pijn?’

‘Ik geloof van niet. Waarschijnlijk is je been verdoofd.’

‘Wat zou er zijn gebeurd?’ vroeg Anki terwijl ze toekeek hoe Paul de knoop in de veter met zijn tanden los probeerde te trekken.

‘Bedoel je wat er gebeurd zou zijn als het nog langer om je been was gebleven?’

‘Ja’

Paul had de veter al weg gehaald. ‘Het been zou dan langzaam zijn afgestorven.’

‘Waarom?’ vroeg Anki.

Paul keek haar niet-begrijpend aan. ‘Anki, vraag nou niet zoveel en ga slapen!’

‘Eerst wil ik weten waarom het zou afsterven.’

‘Ik weet het niet precies, maar waarschijnlijk omdat de bloedtoevoer naar het been zou zijn gestopt.’

‘Oh,’ zei Anki alleen maar.

‘Ja, ga nu slapen. Als de anderen wakker worden, maak ik je ook wakker.’

‘Ja, ja, ik slaap al! Maar ik heb nog steeds geen gevoel in mijn been,’ mokte Anki nog voor ze in slaap viel.

Anki sliep die dag aan een stuk door, tot twaalf uur 's middags. Toen ze wakker werd, merkte ze dat ze weer gevoel in haar been had. De diepe afdruk die de veter in haar been had achtergelaten, was verdwenen. Er was alleen maar een lichtroze streep over. Dewi en Brigitte brachten trots een cup soep voor haar. ‘Kijk, ik hoop dat het smaakt want Dewi en ik hebben het zelf gemaakt,’ zei Brigitte opgewekt.

Anki haastte zich om rechtop te zitten. ‘Wat een verrassing! Ik weet zeker dat het erg lekker is!’ Lachend keek ze de anderen aan. ‘Neem nou een slok!’

‘Ja, ja, rustig!’ Met een glimlach zette Anki de cup aan haar lippen en nam een grote slok. Lauw water met doorweekt oud brood erin kwam in haar mond terecht. Anki verslikte zich en liet het vocht in een keer naar binnen glijden. Het was zo vies! Bijna wilde ze alles overgeven, maar net op tijd sloeg ze haar ogen op en zag de verwachtingsvolle gezichten van Dewi en Brigitte.

‘Dit is verrukkelijk, echt waar!’ stelde Anki hen gerust.

‘Echt waar? Dan ben jij de enige die het lekker vindt,’ zei Dewi opgewonden.

‘Dan begrijp ik het niet. Ze weten niet wat lekker is,’ antwoordde Anki.

‘Wat heb je er trouwens ingedaan?’ vroeg ze met gespeelde interesse.

‘Alleen wat brood, een beetje water en zout,’ zei Dewi met trotse stem.

‘Eigenlijk moet er veel meer in, maar volgens mij hebben we de andere tassen verloren.’

‘Wat zeg je?’ vroeg Anki verbaasd.

‘Alleen onze slaapzakken, een zak met de overige sneetjes brood, zout, een zakmes van Diego en een kleine steelpan hebben we nog,’ ging Dewi verder.

‘Ik kan me niet voorstellen. De tassen waren toch in de buurt van de slaapzakken?’ Met een frons op haar voorhoofd liet Anki zich weer op haar rug vallen.

‘Ik begrijp er ook niets van. Vanmorgen ontdekten we dat de tassen verdwenen waren. Eerst dachten we dat één van ons een grapje had willen uithalen door de tassen te verstoppen, maar dat bleek dus niet het geval te zijn,’ besloot Dewi schouderophalend.

‘Waar zijn de anderen?’ vroeg Anki.

‘Ze zijn in het water.’ Dewi keek peinzend voor zich uit.

‘Hebben ze al naar de tassen gezocht?’

‘Ja, we hebben allemaal uren lopen zoeken. Ze zijn spoorloos,’ antwoorde Brigitte.

‘Wanneer gaan we weg?’

‘Zodra jij je soep op hebt!’ zei Brigitte. Anki lachte als een boer met kiespijn.

‘Oh.’ ‘Nee hoor, het is maar een grapje, als de anderen klaar zijn. Geef maar hier die soep, ik weet dat je het ook niet lekker vindt.’ Brigitte pakte de cup van Anki. Anki lachte toegeeflijk. ‘Ik heb nog geen honger maar ik neem aan dat ik er aan zal moeten wennen.

‘Kan je al lopen?’ vroeg Dewi

‘Ik hoop van wel, anders zullen jullie me hier moeten laten,’ grapte Anki. Zonder veel moeite stond ze op. ‘Nee, ik kan het alleen,’ weerde ze de anderen af toen die haar wilden helpen.

‘Volgens mij moet de wond open blijven. We hebben geen EHBO-trommel meer,’ zei Dewi terwijl ze langzaam naar het water toeliepen.

‘Niet erg, ik zal hem schoon proberen te houden totdat hij genezen is.’

Het geschreeuw van de anderen was al vanaf een afstand hoorbaar. Het was wel duidelijk dat ze enorm veel plezier hadden. Ze keken verbaasd op toen ze Anki zagen. Paul keek haar vragend aan: ‘Doet het geen pijn?’ ‘Een beetje,’ zei Anki terwijl ze op de grond ging zitten.

‘Hoe gaan jullie je drogen?’

‘Zie je dat grote gele ding daar aan de hemel? Daarmee!’ lachte Natascha terwijl ze naar de zon wees.

Don klom aan de kant. ‘Volgens mij moeten we nu echt weg. Anki, hebben de anderen je al verteld dat we de tassen kwijt zijn?’

Langzaam knikte Anki. ‘Wat wil je nu doen?’

‘Ik denk dat we nu zo snel mogelijk hier weg moeten, we kunnen niet lang meer in het bos blijven.’ ‘Waarom niet?’

‘We hebben geen voedsel meer, geen EHBO-trommel, geen bescherming, geen kleren en geen kaart.’ Toen Anki bleef zwijgen ging hij verder: ‘Bij het eerste dorp dat we tegenkomen, zullen we om hulp vragen.’ De anderen waren ondertussen allemaal uit het water geklommen en luisterden aandachtig naar Don.

‘Waar denk je dat we zo ongeveer zijn?’ vroeg Diego.

Don keek peinzend naar de lucht en schudde zijn hoofd. ‘Geen flauw idee, geen flauw idee.’ ‘Waarom blijven we niet gewoon hier? Mijn ouders hebben mij altijd gezegd dat ik, als ik ooit eens mocht verdwalen, rustig op dezelfde plek moet blijven. Hoe kunnen we er vanuit gaan dat we een dorp zullen vinden?’ vroeg Anki wanhopig.

‘Om te beginnen zouden we niet weten hoe lang het gaat duren voordat we gevonden worden. En zoals we allemaal wel weten, is datgene wat we nu als voedsel hebben net genoeg voor twee dagen. En de belangrijkste reden is natuurlijk dat we helemaal niet weten wat er met de tassen is gebeurd. Wilde dieren kunnen ze hebben weggesleurd, mensen kunnen ze hebben meegenomen, noem maar op. Maar één ding weten we zeker en dat is dat er iets niet in de haak is. We zullen net zo lang moeten blijven doorlopen tot we bij een dorp komen. Dat is onze enige redding.’

Niet wetend wat te zeggen keek Anki hem aan. Don had gelijk.

‘Is iedereen het met me eens?’ vroeg hij toen niemand wat zei. De anderen knikten allemaal. ‘Okee, nu moeten we echt weg,’ zei hij en stond op. De bagage was aanzienlijk minder geworden en binnen een kwartier

waren ze gereed. ‘Dag lieve waterval,’ fluisterde Anki toen ze wegliepen. Anki betwijfelde het of ze de val ooit weer zou zien. Het was prachtig de val zo te zien glinsteren in het zonlicht. Ze hoopte dat ze snel een dorp zouden vinden. Anki miste haar ouders.

De kinderen liepen kilometers achter elkaar. Terwijl ze zich een weg door het woud baanden, vergeleek Anki ze met de uitgelaten op avontuur beluste kinderen die ze enkele dagen geleden waren. Alle avontuur was uit hun tocht. Als ze het wilden overleven moesten ze sterk zijn. Urenlang stapten ze door zonder een woord te zeggen. Het gras sneed haar benen, maar ze durfde niets te zeggen. In gedachten verzonken liep ze achter de anderen. Waarom zijn we hieraan begonnen? Zal ik mijn ouders ooit weer terug zien? Komen we ooit bij een dorp aan? Deze vragen hielden haar de hele dag bezig. Ze had medelijden met Don en Arvid. Hun handen waren rood en opgezwollen door het kappen van de struiken, maar ze klaagden niet. Gelukkig had Anki niet veel last van de wond aan haar been. Met veel geluk zou het na twee of drie dagen volledig genezen zijn. Haar benen voelden steeds zwaarder aan en haar pas vertraagde steeds meer. Vanuit haar ooghoeken gluurde Anki naar de anderen. Zij liepen zwijgend en onvermoeid verder. Het lag dus aan haar, waarschijnlijk omdat ze gisteravond zoveel bloed had verloren. In stilte bad ze dat er snel een einde zou komen aan het lopen, maar haar gebed werd niet verhoord. Pas in de avonduren bleven Don en Arvid stilstaan en beduidden de anderen te stoppen.

‘Het is genoeg voor vandaag, morgen zullen we verder lopen,’ zei Don terwijl hij met een zucht neerviel. Hij strekte zich uit op de koele grond.

De anderen stonden nog en keken verbaasd om zich heen.

‘Gaan we hier slapen?’ vroeg Dewi ontzet.

Gapend keek Don omhoog: ‘Oh Dewi, jij alweer... wat had je anders verwacht? Een drie-sterren hotel?’

Anki liet haar slaapzak, die ze de hele dag al onder haar arm had gedragen, op de grond vallen. ‘Dewi, we hebben geen andere keus, er zijn hier in de buurt niet zoveel open plekken,’ zei ze rustig.

‘Maar het gras is zo hoog en er zijn zoveel bomen hier. We gaan verspreid moeten slapen. Hoe kunnen we verspreid slapen in zo'n gevaarlijk bos?’

‘Dewi, houd liever je mond en ga slapen,’ gromde Paul terwijl hij zijn slaapzak op de grond uitspreidde en erop ging zitten om zijn schoenen uit te trekken.

De anderen zeiden niets en zochten een plekje waar ze hun slaapzak konden uitspreiden. Dewi hield haar mond en keek angstig om zich heen.

Het was van haar bekend dat ze als de dood was voor insekten.

Precies in het midden van de anderen liet ze zich op de grond vallen.

Met een vertrokken gezicht keek Anki naar haar modderige schoenen.

Voorzichtig wrong ze haar voeten uit de schoenen; ze waren rood en opgezwollen en zaten onder de blaren. Toen Anki opkeek, zag ze dat ook de anderen gezwollen voeten hadden.

‘Morgen dan maar zonder schoenen verder,’ zuchtte Brigitte, terwijl ze met een pijnlijk gezicht naar haar rode voeten keek. Anki was het roerend met haar eens. Ze zouden op blote voeten verder moeten. De anderen zwegen. Het was al donker geworden. Anki was moe maar de honger hield haar wakker.

Zuchtend liet ze zich op haar rug vallen en staarde naar de donkerblauwe hemel, die maar voor een klein gedeelte zichtbaar was door de bomen. Was ik maar thuis, dacht Anki, thuis bij mijn lieve ouders. Zullen ze niet ongerust zijn als ze ons niet terug zien komen? Haar ogen wilden maar niet dichtvallen. Ze werd misselijk van het hongerige gevoel.

Het gesnurk van Don was duidelijk hoorbaar. Hoe zou hij zich voelen? Misschien was hij zo moe dat hij niet eens honger had. Dat leek Anki wel sterk. Hij hield zich waarschijnlijk groot en gaf het goede voorbeeld.

‘Anki.’

Anki schrok van Brigitte's stem. ‘Ja?’ fluisterde ze terug.

‘Ga nou maar slapen, morgen moeten we weer een heel eind lopen.’

‘Je hebt gelijk, ik zal het proberen.’ Anki kroop in haar slaapzak en deed haar ogen dicht. Toen ze na een tijdje eindelijk slaap begon te krijgen, hoorde ze een zacht geluid in de buurt van haar slaapzak. Met de gedachte dat het een dier zou kunnen zijn, kroop Anki nog dieper in haar slaapzak. Hadden de anderen het niet gehoord? Ze spitste haar oren.

Na een tijdje hoorde Anki het geluid weer; het was alsof iemand huilde. Wie huilt? vroeg Anki zich af terwijl ze overeind ging zitten. Het snikken was niet hard, maar wel duidelijk hoorbaar en kwam uit de richting van

de slaapzak van Dewi. Bezorgd kroop Anki uit haar slaapzak in de richting van die van Dewi. ‘Dewi, waarom huil je?’ vroeg Anki fluisterend.

Hulpeloos zuchtte Anki toen ze merkte dat Dewi nog harder ging huilen. ‘Wat is er? Heb je honger?’ vroeg Anki terwijl ze met haar hand over Dewi's bezwete voorhoofd streek.

Dewi knikte: ‘Ik heb pijn in mijn maag.’ Anki keek naar de slapende gestalte van Don.

Het enige wat erop zat was hem wakker te maken en hem te zeggen dat ze een enorme honger hadden. ‘Don, Don,’ fluisterde Anki terwijl ze hem zachtjes door elkaar schudde. Hij schrok wakker en keek haar verbaasd aan. ‘Wat is er?’ bromde hij.

‘Don, we hebben honger. Dewi huilt en we kunnen niet slapen van de honger.’

‘Je wilt toch niet zeggen, dat ik in het holst van de nacht op zoek moet gaan naar eten?’

‘Ja,'s avonds zijn alle dieren wakker en als we vanavond eten, dan kunnen we morgen vroeg op pad.’ Hoopvol keek Anki hem aan. ‘Alsjeblieft Don?’

‘Waarom zijn we hier in hemelsnaam ooit aan begonnen?’ Don schudde zijn hoofd en sloot zijn ogen weer.

‘Dat vraag ik mij ook af, Don, maar we moeten de anderen niet nog meer ontmoedigen. Hoe moeten zij doen als wij de moed opgeven? Wij moeten er voor zorgen dat we alle negen levend en gezond uit het bos komen,’ zei Anki met een stem vol overredingskracht.

‘Ik zal de andere jongens wakker maken,’ zei Don na enige tijd. Anki's hart maakte een sprongetje van blijdschap bij het horen van deze woorden.

‘Hoe laat is het, Anki?’ vroeg Don terwijl hij haar schouder vasthield om haar het weglopen te beletten. Gelukkig had Anki licht op haar horloge. ‘Half negen precies. Waarom moet je de tijd weten?’ Don zocht in het donker naar zijn T-shirt. ‘Anki, denk je echt dat we binnen een uur al terug zullen zijn? Het gaat minstens drie of vier uur duren. Hetzij met of zonder haas of konijn! We hebben alleen twee houwers en een bot mes. We kunnen geen wonderen verrichten, Anki,’ zei Don toen hij in het zwakke schijnsel van het maanlicht zag dat ze verbaasd keek. Anki wist

dat hij gelijk had. ‘Ik zal de anderen wel wakker maken, ga jij maar slapen, we roepen je wel als we terug zijn.’ Met een gerust hart kroop Anki weer in haar slaapzak. In het donker kon Anki de schimmen van de jongens zien bewegen. Ze hadden niet lang nodig om zich gereed te maken.

Na enkele minuten zag Anki ze weglopen.

Ze had een enorme bewondering voor de jongens. Voor geen goud zou ze 's avonds door het bos willen lopen, laat staan op jacht gaan. De jongens waren nauwelijks vijf minuten weg of Dewi, Sabine en Brigitte slopen naar haar toe. Ze waren blijkbaar wakker geworden door het geluid van de jongens of ze hadden helemaal niet geslapen. ‘Ik dacht dat jullie al sliepen!’ zei Anki hardop.

‘Nee, verkeerd gedacht Anki, waar zijn de jongens naar toe?’

‘Ze zijn gaan jagen. Ik ben bij Don gaan klagen dat we allemaal honger hebben. Of hebben jullie geen honger?’ Sabine die aan het voeteneind van Anki's slaapzak was gaan zitten, keek haar verontwaardigd aan.

‘Natuurlijk, ik heb de hele dag al niets gegeten maar ik durfde niets tegen Don te zeggen, anders zou hij misschien boos op me worden.’

‘Ssst.’ Anki legde haar vinger waarschuwend op de lippen, ‘Natascha slaapt nog.’ Ze keken in de richting van Natascha's slaapzak. ‘Laten we doen wie het eerst slaapt!’ stelde Anki voor. De anderen schoten gelijktijdig met haar in de lach.

‘Anki, denk je dat we ooit eens een dorpje zullen tegenkomen?’ vroeg Sabine. Ze waren dichterbij komen zitten.

‘Om eerlijk te zijn weet ik het niet, maar we moeten blijven geloven. Je moet de moed niet opgeven. Het belangrijkste dat je moet hebben om ver in het leven te komen is doorzettingsvermogen. Als je geen doorzettingsvermogen hebt, dan kom je er niet.’ Een tijdlang zei niemand iets. Dewi liet zich op haar zij rollen en keek peinzend de nacht in. ‘Zullen je ouders ondertussen niet ongerust zijn geworden? We zijn al een tijdje, van huis.’

‘Ik denk van wel, ik vraag me af wat ze nu op dit moment over ons denken.’

‘Denk je dat ze de politie hebben ingeschakeld?’ vroeg Sabine.

‘We moesten nooit van huis zijn weggegaan zonder mijn ouders te zeggen waar we naar toe gingen. Als ze erachter komen dat we in het binnenland zijn verdwaald, zullen ze in alle staten zijn,’ zei Anki.

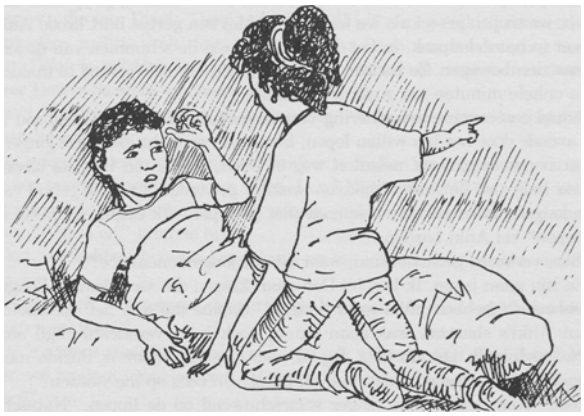

‘Reken maar! Ik denk niet dat ik het erg zal vinden als ik een zware straf krijg als ik thuis kom, als ik maar thuis kom, dan is alles goed,’ zei Brigitte gapend.

‘Ik heb het koud, laten we alvast een vuurtje stoken,’ zei Sabine.

‘O ja, laten we maar vast beginnen met het vuur en daarna gaan slapen. De jongens zullen ons wel wekken als ze terug zijn,’ zei Anki op gedempte toon.

‘Gaan we een dier eten?’ vroeg Brigitte.

Verbaasd keek Anki haar aan. ‘Waar haal jij anders jouw vlees vandaan?’ Brigitte keek haar vreemd aan. ‘Doe nou niet zo gek, Brigitte!’ zei Anki wrevelig. ‘Koeien en varkens zijn toch ook dieren? En hun vlees eet je toch ook elke dag? Het enige verschil is dat wij hun vlees lekkerder vinden dan dat van de andere dieren,’ zei Anki snel. ‘Wild vlees is best wel lekker. We kunnen er zelfs wat zout over strooien als je dat wilt, dan smaakt het niet zo rauw. Jullie moeten trouwens niet zo ondankbaar zijn, wij hebben tenminste nog genoeg voedsel om ons heen. Andere men-

sen hebben dat niet eens! Zij moeten de gekste dingen eten, willen ze niet van de honger omkomen.' Anki stond op om wat hout bij elkaar te rapen.

Een half uur lang zochten ze naar het hout. Het viel niet mee want het was pikdonker. 'Als de jongens terug zijn, zullen ze nog wat hout zoeken,' zei Anki. Het vuur was snel gemaakt en het verlichtte een gedeelte van de omgeving, hetgeen een veilig gevoel gaf. Ze legden de slaapzakken rondom het vuur. Natascha, die nog altijd even lekker doorsliep, hadden ze met slaapzak en al naast het vuur gesleept. Op hun buik liggend, staarden ze in het knetterende vuur.

'Anki, Anki, we zijn terug...' Het was de stem van Arvid. Anki schrok wakker.

'Hebben jullie iets gevangen?' vroeg ze direct.

Arvid lachte triomfantelijk. 'Kom, Don is al bezig hem schoon te maken. De anderen zijn ook daar.'

Wankelend liep Anki achter Arvid aan in de richting van Don, die omringd door de anderen bezig was met het schoonmaken van het gevangen dier. Het gevangen dier was een grote zielige landschildpad. Zijn oogjes waren hard en droog en toch ook heel zielig. Anki's hart kromp ineen.

'Wat zie..' snel slikte ze haar woorden in. Hoe kon ze zeggen dat ze het zielig vond terwijl de anderen zo hun best hadden gedaan om iets te vangen.

Ze schraapte haar keel. 'Wat ziet hij er mooi groot uit.'

'Vind je?' vroeg Don bescheiden.

Het was inderdaad een grote schildpad.

'Gewoon geluk hoor, Diego stapte toevallig op hem,' verklaarde Don nader. Hij sneed de kop van het beestje af. Het bloed stroomde uit de aders.

'Bah!' schreeuwde Dewi met een stem vol afschuw. 'Ik ga weg, ik kan geen bloed zien.' Woedend keek Don op, het bloed vloeide over zijn handen. Anki vond het ook eng maar durfde er niets over te zeggen, na de uitdrukking op Dons gezicht te hebben waargenomen. Hij sneed een gedeelte van de poten af en hakte met alle kracht in het oude schild van het dier. Don worstelde enkele minuten lang met het taaie vlees van de schildpad. Anki dwong zichzelf ernaar te kijken. Wie weet zou ze het ook

een keer moeten doen, als de jongens niet in staat zouden zijn een beest te slachten. Doordat het erg donker was, zag ze alleen maar een zwarte vloeistof uit het schild van het arme beestje vloeien. Even voelde ze de grond onder haar voeten wegzakken. Brigitte, Dewi en Sabine waren wijselijk weggelopen. Anki haalde diep adem en kwam weer wat bij door de koele avondlucht die ze insnoof. Diego tikte haar op de schouder.

'Anki, je kan nu wel kijken. Het is voorbij.' Weifelend keerde ze zich om. Ze kon nooit weten of hij het echt meende. Het kon weer een van zijn grappen zijn. Maar deze keer was het gelukkig geen grap. Ze werd weer misselijk bij het zien van de met bloed besmeurde handen van Don.

'Ik ga naar de anderen,' zei Anki zachtjes terwijl ze weg probeerde te lopen. De geur van rauw vlees drong haar neusgaten binnen. Moeizaam liep ze naar de anderen toe. Ze waren bezig het hout in het vuur te gooien.

'Anki, moeten we geen stokken zoeken waaraan we het vlees kunnen hangen?' vroeg Sabine. Verbaasd keek Anki haar aan.

'Ja, ik bedoel om het vlees boven het vuur te roosteren!' Ze keek haar afwachtend aan. Toen Anki niets zei, sprak ze verder: 'Je voelt je misselijk hè? Jij bent ook zo dom geweest om te blijven kijken, wij zijn op tijd weg gegaan.'

Ze zaten met z'n drieën om het vuur met hun gezichten naar haar opgeheven. Omdat Anki niet precies wist waar Natascha lag, liep ze langzaam en onzeker naar hen toe. 'Anki, zeg iets. Denk je dat we stokken moeten zoeken?' Haastig knikte Anki.

'Ja natuurlijk, dan hoeven de jongens dat niet meer te doen.' Anki liet zich naast Dewi op de grond vallen.

'Kom je?' vroeg Brigitte terwijl ze Sabine optrok. Anki schudde van nee.

'Dan maar met z'n tweeën,' zuchtte Brigitte terwijl ze met Sabine van het vuur wegliep. In gedachten verzonken keek Anki ze na, totdat de duisternis ze opslokte. Ze had een verschrikkelijke honger en miste haar moeder enorm.

Brigitte en Sabine kwamen enige tijd later terug met de jongens.

Het vlees van de schildpad was keurig gewassen met het water uit een veldfles en was aan dikke stokken geregen.

Vragend keken Dewi en Anki naar Sabine en Brigitte. 'Paul en Arvid

hadden al stokken,' verklaarde Brigitte schouderophalend. Om de beurt hielden ze de vier stukken vlees boven het vuur om te roosteren.

Ze waren zeker al een uur bezig met roosteren, toen Don het sein gaf het vlees te verdelen en op te eten. Hiervoor hadden ze al enkele malen gevraagd of ze het vlees niet rauw mochten eten. Hij had met een heel ernstige uitdrukking op zijn gezicht uitgelegd, dat rauw vlees erg ongezond was. De anderen wekten Natascha die nog steeds sliep om haar deel op te eten. Het vlees was niet gekruid en rook rauw, toch was er na enige tijd, op de voetzolen na, niets over van de schildpad. Anki voelde zich weer fit, ze had gegeten. Het duurde daarna niet lang of ze waren allemaal in dromenland.

Volhouden Sabine!

‘Maak me nog niet wakker, ik slaap pas!’ Geïrriteerd keerde Anki zich op haar linkerzij.

‘Je moet opstaan. We kunnen niet langer hier blijven.’ Het was de stem van Don.

‘Waarom niet?’ vroeg Anki slaperig.

‘Anki, doe nou niet moeilijk, dat heb ik gisteren al uitgelegd.’

‘Ja, ja, ik sta al op. Laat me nu met rust.’ Langzaam richtte Anki zich op. Haar lichaam deed pijn. Ze probeerde haar haar met de vingers te fatsoeneren, maar gaf het op toen ze merkte dat het niet lukte. De anderen waren al wakker en Anki haastte zich om haar slaapzak op te ruimen.

Het was bijna acht uur toen ze op pad gingen. Met haar slaapzak onder haar arm geklemd, sjokte Anki achter de anderen aan. Ze vroeg zich af hoe lang ze zouden lopen. 's Ochtends werden hun voeten tijdens het lopen nat door de dauwdruppels die aan het hoge gras hingen, 's middags brandde de zon fel op hun huid en werden ze gauw moe en tegen de avonduren kwamen de muskieten en andere ongedierte te voorschijn.

Opeens wees Don de anderen erop dat het bos steeds dunner werd. Was er misschien een dorp in de buurt? De kinderen keken elkaar gespannen aan.

‘Kijk, ik zie licht, er moet vlakbij een open plek zijn,’ zei Don. Lachend vervolgden de kinderen hun weg. Het zou niet lang meer duren voor ze thuis waren.

Anki had opeens weer kracht om verder te gaan. Met grote stappen beende ze achter de jongens aan. Don kapte hier en daar het struikgewas plat. Eindelijk waren ze bij de open vlakte. Ze lieten hun slaapzakken op de grond vallen en sprongen luid schreeuwend van blijdschap in de lucht. Lachend omhelsden ze elkaar. ‘Eindelijk terecht,’ zei Anki, terwijl ze haar ogen dankbaar naar boven opsloeg.

Nadat ze enigszins tot rust gekomen waren, keken ze om zich heen.

Anki vroeg zich af waar het dorp lag. ‘Er is geen dorp,’ zei Sabine toonloos.

‘Waar is het dorp?’ vroeg Paul met een frons op zijn voorhoofd. Een ieder keek naar Don. Don die even verbaasd als de anderen om zich heen keek, haalde zijn schouders op. ‘Misschien ligt het een eind verderop,’ zei hij, terwijl hij zijn hand boven zijn ogen plaatste en de onbegrensde kale vlakte aftuurde.

Achter hen lag een uitgestrekte bosrand, die ze uitdagend aankeek.

Moesten ze terugkeren of moesten ze verder door de kale vlakte?

Besluiteloos keken ze om zich heen. Ze waren stil geworden. Anki's voeten zakten weg in het mulle zand. De zweetdruppels vielen van haar lichaam in het droge zand. Het leek alsof de grond ze gretig opzoog.

Hier en daar groeide er gras. Met haar hand boven haar ogen tuurde Anki in de verte. Er waren, zo ver ze de vlakte kon overzien, maar twee kleine kale bomen. ‘Wat doen we Don?’ vroeg ze.

‘Volgens mij kunnen we beter verder gaan. Het zal nog minder zin hebben als we teruggaan.’ Nadenkend keek hij haar aan. ‘Wie wil terug?’ vroeg hij. Niemand wilde terug.

‘Ik ga voor geen goud in dat enge bos terug!’ zei Natascha terwijl ze minachtend in de richting van het bos keek.

‘Dan gaan we maar verder. Nog even doorzetten, we zijn nu in ieder geval verder dan twee dagen geleden. Of niet soms?’ vroeg Don.

Verdrietig staarde Anki naar de dorre vlakte voor haar. Zou er ooit een einde aan deze reis komen? Zuchtend liep ze terug om haar slaapzak op te pakken. ‘We hebben geen keus, hè?’ mompelde ze terwijl ze de slaapzak onder haar arm nam en weer begon te lopen. De anderen volgden haar voorbeeld. Het kon ze eigenlijk niet veel meer schelen waar ze terecht kwamen.

De zon scheen hoog aan de hemel en verspreidde een ontzettende hitte. Hun kleren waren nat van het zweet en plakten van het zand, dat door de wind omhoog werd gewaaid en op hun armen en benen bleef kleven. Steeds langzamer kwamen ze vooruit. Door het mulle zand konden ze niet stevig afzetten. Hun voeten gleden bij elke stap naar achteren. Daar-

bij kwam nog dat het zand heet was en ze allemaal op blote voeten liepen. Niemand had zin om te praten. Anki voelde zich beroerd. Het was alsof haar voeten automatisch liepen. Achter de kinderen waren de achttien voetsporen die ze achterlieten duidelijk te zien. Tijdens het lopen bad Anki dat de avond snel zou vallen, zodat ze in haar slaapzak kon kruipen. Haar mond was kurkdroog.

Nadat ze enkele uren gelopen hadden, kwamen er enkele bomen in zicht. Don beloofde hen dat ze bij de eerste boom zouden uitrusten. Anki was blij dat ook deze dag achter de rug was. Paul, Arvid en Diego renden naar de boom toe, maar de meisjes waren te moe om hun voorbeeld te volgen. Don bleef met hen lopen. Toen de meisjes eindelijk bij de boom aankwamen, lag Paul al op zijn slaapzak tegen de boom aangeleund te rusten. Diego en Arvid keken nieuwsgierig in de boom, op zoek naar vruchten. Het was een cashewboom. Bij de gedachte aan de cashewvrucht moest Anki onwillekeurig watertanden. Gek, dat zou ze nooit gedaan hebben. Ze had nooit van de vrucht gehouden, maar nu keek ze minstens even nieuwsgierig als Diego en Arvid naar de boom. Het was een jonge boom en hij droeg nog geen vruchten.

‘Wie weet hebben de andere bomen wel vruchten,’ opperde Anki en wees in de richting van de bomen die een eind verderop stonden.

‘Ja, kom, laten we gaan kijken.’ Het was Arvid die zo enthousiast reageerde. ‘Moet dat nu?’ vroeg Anki terwijl ze naar de zon keek.

‘Ja,’ zei Arvid terwijl hij in de richting van de andere bomen liep. Niemand anders maakte aanstalten om Arvid te volgen, dus besloot Anki met hem te gaan. Ze was doodmoe en kwam maar langzaam vooruit. Arvid was intussen al in één van de bomen geklommen.

‘Heeft het vruchten?’ vroeg Anki toen ze eenmaal onder de boom stond.

‘Nou en of.’ riep Arvid enthousiast terug.

‘Echt waar?’ Anki keek verrast naar Arvid, die enkele vruchten probeerde te plukken.

‘Vang alvast,’ zei hij en gelijk vielen er drie vruchten op de grond. Onmiddelijk bukte Anki zich om de vruchten in haar T-shirt, dat zij als mandje gebruikte, te zetten.

‘Anki, het vlekt!’ riep Arvid verschrikt naar beneden. Anki moest

lachen, maar tijd om iets te zeggen was er niet, want het regende vruchten op de grond.

'Arvid, stop even!' riep Anki naar boven. 'We hebben er één en twintig, is dat niet een beetje te veel?'

'Hoezo te veel?' Hij keek haar vragend aan.

'We hebben de hele dag niets gegeten en gedronken. Het zou slecht voor onze maag kunnen zijn als we ineens drie of vier vruchten achter elkaar zouden eten.'

'Inderdaad, daar had ik geen moment aan gedacht,' mompelde hij.

'De cashews zijn bovendien niet lekker als ze oud zijn.'

Hij stond al naast haar. 'Kom weg!' Ze spraken onderweg af dat ze zouden wachten met eten tot ze bij de anderen waren.

Anki zag de anderen hoopvol naar hen uitkijken. Sabine, die de buidel in Anki's blouse had opgemerkt, rende naar haar toe. 'Mag ik één?' riep ze opgewonden terwijl ze in volle vaart op hen afstoof.

'Wacht even, zo direct kunnen we samen beginnen,' vermaande Arvid haar terwijl hij zijn hand boven de cashews hield. Bij de anderen aangekomen liet Anki haar T-shirt zakken en de cashews rolden op de grond.

'Eten jullie maar!'

Gretig pakten de handen de frisse oranje-gele vruchten. Anki nam er zelf ook eentje en bracht het naar haar mond. Het was een heerlijk moment.

Eindelijk, na de hele dag in de felle zon te hebben gelopen, kon ze iets eten. Ze sloot haar ogen en zette haar voortanden in het zachte vruchtvlees. Het sap spoot eruit en kwam gedeeltelijk op haar droge lippen terecht. Nog nooit had ze zo genoten van een cashewvrucht. Het smaakte anders dan anders, het had geen wrange smaak, maar was zoet en fris. Ze kon zich niet indenken dat ze de vrucht niet lekker gevonden had. Ze keek de anderen tevreden aan. Die kauwden verwoed op hun vrucht en hadden nergens anders oog voor. Binnen enkele seconden waren de eerste zes vruchten verorberd. Alleen Sabine, Natascha en Arvid aten nog. 'Er zijn nog twaalf over. We kunnen elk nog één eten.' besliste Arvid. Met een tevreden gevoel liet Anki zich na enige tijd achterover vallen. Ze was doodmoe. Het was alsof de smakkende geluiden, die de anderen maakten, haar in slaap susten want ze sliep vrijwel onmiddelijk in, zonder zich-

zelf nog maar even de tijd te gunnen haar slaapzak uit te spreiden.

De volgende ochtend was Anki als eerste wakker. Zachtjes, zonder de anderen te wekken, liep ze naar de cashewboom. Ze had honger. De frisse ochtendlucht deed wonderen. Hij schudde haar op zijn eigen eigen manier wakker en deed haar de problemen vergeten. De hemel was helderblauw en er was geen enkel wolkje aan de lucht te zien. Anki hoopte dat het niet zo'n snikhete dag als de vorige zou worden. Eenmaal onder de boom, kwam ze tot de ontdekking dat de vruchten te hoog hingen. Ze zou dus moeten wachten tot de anderen wakker waren. Op dat moment klonk er een gesmoorde gil. Geschrokken keerde Anki zich om. Het geluid was afkomstig uit de richting van de slaapzakken. Sabine zat rechtovereind en greep met beide handen naar haar keel. Het leek alsof ze naar adem snakte. Anki rende naar haar toe. De anderen, die wakker waren geschrokken door de gil, keken Sabine bezorgd aan. ‘Wat is er?’ vroeg Anki terwijl ze de anderen opzij schoof om te zien wat er met Sabine aan de hand was. Sabine keek met grote ogen en snakte naar adem. Radeloos keken de anderen haar aan, geen van ze wist wat te doen.

‘Ze kan niet ademen, doe dan wat!’ schreeuwde Brigitte opgewonden. Don en Diego keerden Sabine haastig op haar buik. Zonder erbij na te denken, boog Anki zich voorover, zette haar beide handpalmen op Sabine's schouderbladen en begon op en neer te pompen. Diego gaf Sabine een paar klappen op haar rug, maar het hielp niet.

‘Wat nu? Doe iets, misschien heeft ze iets ingeslikt,’ schreeuwde Natascha huilend.

‘Geef haar de ruimte!’ zei Don, terwijl hij de anderen met zijn handen naar achteren duwde.

‘Oh God,’ huilde Anki terwijl ze hulpeloos naar boven keek, ‘oh God, laat haar niet dood gaan.’

Met een wrevelig gebaar duwde Don haar weg. ‘Help of ga weg! Zit hier niet te huilen maar doe iets!’

Geschrokken schrapte Anki haar keel en veegde met haar mouw haar tranen. ‘Ik probeer te helpen. Ik weet niet wat ik moet doen,’ zei ze met zachte beverige stem.

‘Don, zet jij je handen op haar rug en pers zo hard als je kan in de buurt

van de ruggegraat,' beviel Diego. 'En jij,' hij wees naar Anki, 'jij moet met je vinger in haar mond voelen of er iets inzit.' Hij keerde Sabine op haar rug, pakte haar achter haar nek beet en tilde haar hoofd een beetje boven de grond op. 'Doe dan!' Snel stak Anki haar wijsvinger in Sabine's mond. Geschrokken trok ze hem terug. 'Eh...er... het, het...' stamelde ze, terwijl ze met grote ogen naar Sabine keek.

'Wat is er nou al weer?' Geïrriteerd keek Diego haar aan.

'Het is gezwollen, ik bedoel vol met blaren, het is dik.' Verbaasd keken de anderen haar aan.

'Wat kan er gebeurd zijn?' vroeg Don.

'Ik denk niet dat we tijd hebben om daar nu over te denken.' Bestraffend keek Diego hem aan.

'Anki, pas onmiddelijk mond-op-mondbeademing toe! Dat heb je toch op school geleerd?' Anki hurkte en plaatste haar geopende mond dwars op die van Sabine. De anderen keken aandachtig toe. Na enige tijd bewoog Sabine haar hoofd.

'Gelukkig, ze krijgt weer kleur op haar gezicht!' Paul klapte in zijn handen van blijdschap. Blij sloeg Anki haar ogen op. 'Gelukkig!' zuchtte Anki. Ze was moe geworden en liet zich uitgeput in het gras vallen. Don nam van haar over terwijl de anderen gespannen toekeken.

'Iets klopt niet. Het is niet normaal dat haar mond zo opzwelt.' Nadenkend keek Dewi naar Sabine. 'Misschien heeft ze vitamine-gebrek of... misschien heeft ze iets verkeerds gegeten.' Don hief zijn hoofd met een ruk op: 'Ja, wie weet heeft ze iets verkeerd gegeten.'

Hij keek Sabine aan: 'Sabine, heb je een blad of een vrucht gegeten, die je nog nooit in je leven hebt gegeten?' Ze reageerde niet. 'Sabine!' Hij keek haar strak in de ogen aan. 'Heb je op één of ander blad gekauwd of een vrucht gegeten, die je nog nooit eerder hebt gegeten?' Sabine knikte. 'Ooh, wat nu?' Don keek Diego afwachtend aan. Diego wist altijd een oplossing te vinden en hij wist veel over het bos. Hij had ze meer dan eens verteld dat hij met zijn vader ging vissen in de grote vakantie. Diego haalde zijn schouders op. 'Het kan zijn dat ze iets vreemds heeft gegeten, maar volgens mij zijn de meeste planten niet dodelijk voor de mens. Het gaat wel een tijdje duren voordat het genezen is. Geef haar alvast een beetje water.' Hij pakte de veldfles die Brigitte hem aanreikte.

Don ondersteunde Sabine en liet haar rechtop zitten. ‘Sabine, neem een klein beetje water in je mond, maar slik het niet meteen door.’

Diego hield de fles voor de halfgeopende lippen van Sabine en goot een klein beetje water in haar mond. Daarna liet Don haar weer liggen. ‘Laat haar rustig liggen,’ zei Diego terwijl hij de jongens wegtrok.

‘Kom op Sabine, nog maar eventjes en het is voorbij,’ zei Anki zachtjes, toen de anderen wegliepen. Sabine had tranen in haar ogen. Anki kon de pijn in haar ogen zien. De anderen waren een eindje verderop gaan zitten. Ze discussieerden heftig over iets, maar Anki lette niet op ze.

Ongelukkig en machteloos voelde ze zich. Ze wilde Sabine helpen maar kon niets voor haar doen. ‘Doet het erg pijn?’ vroeg Anki terwijl ze Sabines hand streelde.

Sabine antwoordde niet en bleef Anki aankijken.

‘Heb je nog dorst? Zal ik een beetje water voor je nemen uit de veldfles?’ Sabine bleef haar stil aankijken.

‘Weet je Sabine, ik heb het gevoel dat we snel weer thuis zullen zijn.’ Anki zweeg een tijdje, maar Sabine maakte geen aanstalten om iets te zeggen. ‘Thuis bij onze ouders,’ ging Anki verder en zette de dop van de veldfles voorzichtig naast Sabine neer. ‘Wat zou jij doen als je thuis aankwam, Sabine?’ Zonder enig antwoord af te wachten ging Anki verder. ‘Ik zou mijn ouders omhelzen en ze zeggen hoe blij ik ben dat ik ze als ouders heb. Daarna zou ik een heerlijk bad nemen. En dan duik ik in mijn bed, mijn heerlijk bed.’

Bij het horen van haar eigen woorden werd Anki verdrietig. Een tijdlang staarde ze voor zich uit. ‘Ik zal de anderen vragen of ze jouw slaapzak willen verplaatsen, dan hoef je niet in de zon te liggen,’ zei ze tenslotte tegen Sabine. In gedachten verzonken liep Anki naar de anderen. Ze had het gevoel dat Sabine niet alleen erg veel pijn had maar ook heimwee. ‘Hoe is het met haar?’ vroeg Dewi toen Anki bij de anderen ging zitten. ‘Volgens mij niet zo best, ze wil niet praten,’ antwoordde Anki. ‘Ze heeft heimwee.’

‘Ik dacht het al, we hadden nooit aan deze stomme tocht moeten beginnen,’ mompelde Brigitte. Er kwamen tranen in haar ogen.

‘Ach Brigitte, laten we blijven hopen en de moed niet verliezen, mis-

schien zijn we over enkele dagen in een bewoond gebied.' Ze keken nadenkend naar Anki.

'We blijven hier totdat Sabine weer beter is,' zei Dewi langzaam en ernstig.

'Dat weet ik,' zei Anki.

'Dat weet je en dat zeg je op zo'n rustige manier?' snauwde Don.

'Natuurlijk, wat moet ik anders doen, huilen?' zei Anki op dezelfde toon.

'Don, rustig...' Arvid probeerde Don wat te kalmeren.

'Sabine is over enkele dagen al beter. Je kan nooit weten waarvoor het goed is,' zei Anki. Don vermeed haar aan te kijken. Hij zat met gebogen hoofd streepjes in het zand te trekken.

'Ja, het spreekt vanzelf dat we wachten tot Sabine gezond is. Zij kan er tenslotte ook niets aan doen,' zei Arvid.

Anki zuchtte: 'Wie helpt me om Sabine's slaapzak in de schaduw te slepen?' Arvid en Brigitte stonden als eerste op, de anderen wat later, maar Anki maakte een afwerend gebaar naar hen. 'We kunnen het wel met z'n drieën doen.' Sabine sliep als een roos. Stilletjes pakten ze elk een punt van de slaapzak beet en sleepten deze voorzichtig onder een boom. Gerustgesteld liepen ze terug naar de anderen.

'Anki, heb je misschien enig idee wat Sabine gegeten heeft?' vroeg Dewi. 'Ik zou het niet weten, ik heb er nog niet over nagedacht,' zei ze. 'We kunnen het Sabine later wel vragen. Wat voor nut heeft het eigenlijk als we weten welke vrucht het is? Ik denk dat het voor ons allen een lesje moet zijn dat we niet zomaar vreemde planten en vruchten moeten eten.' 'Misschien kunnen we eerder proberen een plant te vinden die de blaren snel kan genezen,' zei Don.

'We kunnen Sabine op een bepaald kruid laten kauwen. Het heeft donkergroene ellipsvormige blaadjes, die veel slijm loslaten als het blad doormidden wordt gebroken. Ik kan mij herinneren dat mijn vader me verteld heeft dat het slijm van de plant zwellingen en huidaandoeningen helpt genezen.' Bewonderend keken ze Diego aan. Bijna iedereen kende de plant.

'Laten we nu beginnen met zoeken,' stelde Brigitte voor.

'Ja, waarom niet?' viel Dewi haar bij.

'Nee, volgens mij zal het beter zijn als we vanmiddag gaan. Ten eerste

weten we niet hoelang Sabine nog zal slapen en als we nu gaan, is de kans groot dat het slijm zal opdrogen,' zei Don.

'Goed, dan gaan we vanmiddag. Maar wat doen we dan de hele dag?' vroeg Anki.

'Ik weet niet wat jullie van plan zijn maar ik ga cashews plukken.'

'Ik ga mee. Wie lust er nog meer?' Paul stond op en liep achter Arvid aan. 'Nou ja, we zullen voor iedereen plukken,' zei hij nog voordat hij wegrende.

Moeizaam stond Anki op en schudde het zand van zich af. 'Ik ga maar weer slapen.' Het begon al warm te worden. De hitte maakte Anki loom. 'Ik ga met je mee, wacht op me!' Brigitte sprong op. 'Ik heb eigenlijk helemaal geen slaap maar ik verveel me,' zei Anki toen ze de slaapzakken oprolde om ze daarna, in de buurt van Sabine, weer uit te spreiden. Ze ploften neer op de zakken en zaten enige tijd zwijgend naast elkaar. 'Denk je dat we ooit thuis zullen komen?' Brigitte keek nadenkend naar de lucht.

'Ik blijf hopen,' antwoordde Anki. Ze strekten zich beiden uit op de slaapzakken.

'Ik denk niet dat we ooit thuis zullen komen. Niemand praat over thuis en onze ouders. Niemand durft erover te praten.'

'Misschien missen ze hun ouders nog niet,' zei Anki.

'Dat denk ik niet... mis jij jouw ouders?' vroeg Brigitte.

'Een beetje,' zei Anki aarzelend. Ze miste haar ouders heel erg, maar durfde dat niet aan Brigitte te zeggen.

Na enige tijd vroeg Brigitte: 'Denk je dat jouw ouders al naar de politie zijn geweest?'

'Ik weet het niet maar ik denk van wel. Ze zullen wel boos zijn als ze tot de ontdekking komen dat we stilletjes het binnenland zijn ingetrokken.' 'Ja,' zei Brigitte zacht. 'We hadden het nooit moeten doen.'

Anki begon te gapen, haar ogen werden zwaar en ze viel na enige tijd in slaap.

Ze werd wakker door de hitte die de zon verspreidde. De 'drie uur zon' was niet om uit te houden. Haar haren plakten tegen haar nek door de zweetdruppels. Ze keek om zich heen; de anderen sliepen. Ze hadden het ook warm, zweetdruppels rolden van hun gezicht op de grond.

Anki bleef op haar slaapzak zitten en keek verveeld rond. Ze moest wachten tot de anderen wakker werden om dan gezamelijk de plant te zoeken voor Sabine.

Dewi en Natascha werden haast tegelijk wakker. Hun ogen waren rood van het slapen. ‘Gaan we de plant nog zoeken?’ vroeg Natascha aan Anki.

‘Ja, laten we alvast rondkijken,’ zei Anki.

‘We kunnen dat beter niet doen. De kans dat we verdwalen is groot,’ zei Natascha.

‘Ach, we gaan niet ver,’ antwoordde Anki. ‘Okee, maar niet ver hoor!’ stemde Natascha toe. Ze begaven zich slenterend op weg.

Het maakte niet veel uit waar ze liepen, alles was hetzelfde. Hier en daar waren er enkele graspolletjes, maar datgene wat ze zochten was er niet bij. ‘Laten wij op de heuvel klimmen en kijken wat er achter is,’ stelde Natascha voor. Ze klommen op de heuvel en keken onder de cashewbomen. Er groeide geen gras daaronder. ‘Volgens mij kunnen we beter teruggaan.’ Dewi keek Anki verbaasd aan. ‘Jij wilde eerst zo graag rond kijken en nu ben jij de eerste die terug wil’

‘Ja, maar er groeit zo weinig gras hier. Ik dacht dat het wel zou meevallen maar er is haast geen gras,’ antwoordde Anki. Dewi leunde tegen de stam van een boom aan. ‘Waar blijft jouw conditie, Dewi?’ grapte Anki. ‘Ik moet me inderdaad schamen, kijk zo'n korte afstand,’ gaf Dewi toe. Ze hadden niet lang gelopen. De slaapzakken waren nog duidelijk zichtbaar vanuit hun positie.

Natascha riep: ‘Komen jullie nog? Kijk wat daar beneden is!’ Haastig liepen ze naar haar toe. Ze stond op de top van een heuveltje en keek naar beneden. ‘Kijk daar.’ Ze wees in de verte. ‘Daar is een heel groot grasveld.’

‘Een grasveld?’ vroeg Anki met gefronsde wenkbrauwen. Het enige dat ze kon waarnemen, was een groene plek, die waarschijnlijk enkele tientallen meters van hen verwijderd was. ‘Hoe kom je erbij dat het een grasveld is? Zie jij daar een grasveld Dewi?’ vroeg Anki.

‘Al zou ik mijn wildste fantasieën laten spelen, ik zou geen grasveld hebben gezien. Laten we gaan kijken wat het is. Het zal wel niet zo ver zijn,’ besloot Dewi.

‘Niet zo ver?’ vroeg Anki met overslaande stem.

‘Laten we nou maar gaan, als we hier blijven zoeken is het vrijwel zeker dat we de struik niet vinden,’ drong Natascha aan. Anki zuchtte. ‘Kom, laten we dan maar gaan.’

‘Wie het eerst beneden is!’ schreeuwde Natascha terwijl ze haastig de heuvel afrende. Dewi en Anki lieten zich ook niet onbetuigd en renden haar achterna. De voorsprong die Natascha had was te groot.

‘Jullie zijn verschrikkelijk traag. Schaam je!’ Met haar handen in haar zij had Natascha op de anderen staan wachten. Tussen het zware hijgen door maakte Anki een spottend gebaar met haar handen. ‘Ja Natascha, je moet ook wel rekening houden met ons. Wij zijn ook niet meer zo jong.’ Natascha schoot in de lach.

‘Maar oma's, jullie moeten wel wat vaart achter het lopen zetten, willen we ooit aankomen.’

‘Je hebt gelijk, we moeten wat sneller lopen,’ zei Anki ernstig. ‘Ik hoop dat we terug zijn voordat de anderen wakker worden. Ze zullen zich afvragen waar we naartoe zijn gegaan.’

‘Ach, we zijn zo terug,’ zei Natascha optimistisch. Ze stapten flink door en na een kwartiertje konden ze de eerste ananasstruiken en palmen al duidelijk zien. Het viel Anki op dat er meer gras groeide dan elders in de savanne het geval was. ‘Waar zullen we beginnen?’ vroeg Anki. Geringschattend bekeek ze de omgeving. Het was droog en er waren enorme struiken die tot boven haar middel reikten. Onder de palmbomen groeiden er stekelige ananasstruiken. Het gras waarop ze stonden was hard en sneed in hun voeten.

‘Laten we gewoon rechtdoor blijven lopen, dan komen we waarschijnlijk aan de andere kant van het grasveld uit,’ zei Natascha. Anki haalde haar schouders op. ‘Kom dan!’

Anki aarzelde even, er konden wel slangen in het gras zitten.

‘Kom dan!’ riep Natascha voor de tweede keer. Anki schrok. De anderen waren niet meer te zien door het hoge gras. ‘Wachten jullie op mij!’ schreeuwde ze paniekerig. Haastig duwde ze de struiken opzij. Ze wilde niet achterblijven.

Ze hoorde Natascha en Dewi praten, maar kon ze nog niet zien. Anki sloeg nog een struik opzij en zag Natascha en Dewi voor een plant staan.

‘Vreemd,’ zei ze. ‘Waarom is het gras hier veel korter dan waar we vandaan komen?’ De anderen haalden hun schouders op en liepen zwijgend verder.

Na enkele minuten wendde Dewi zich tot Anki: ‘Als jij en Natascha een eindje verder zoeken, dan kijk ik hier rond. Misschien vinden we het zo eerder.’ Anki en Natascha liepen een eindje verder terwijl Dewi de andere kant uitging. Ze liepen een hele tijd door maar konden de plant niet vinden. Toen het begon te schemeren zei Anki: ‘Het wordt laat, we moeten terug naar de anderen. Ze zullen ons zoeken.’

‘Nog eventjes,’ zei Natascha. ‘Als we zonder de plant terugkeren, is alles voor niets geweest.’

‘Okee, maar niet te lang,’ gaf Anki toe. Ze stapten flink door.

‘Zie je wat ik zie?’ zei Anki op een gegeven moment aan Natascha. Deze knikte en gaf een gil. ‘Laten we ze direct gaan plukken.’ Op enkele meters afstand was een kleine struik waaronder enkele stengels met ellipsvormige blaadjes groeiden. Ze renden naar de struik toe.

Anki kwam maar moeizaam vooruit. Het leek alsof de grond onder haar bewoog, waardoor ze niet krachtig genoeg kon afzetten. Haar voeten zakten steeds verder weg. Ze keek naar haar benen en merkte tot haar verbazing dat ze tot haar kuiten weggezakt was in een zanderige brei. Ze verloor haar evenwicht en viel tegen Natascha aan. Samen kwamen ze in de poel terecht. Toen Natascha het besmeurde gezicht van Anki zag, gierde ze het uit.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg Dewi, die op het lachen van de anderen af kwam.

Natascha en Anki bleven lachen, maar Dewi keek hen met grote verschrikte ogen aan. ‘Hou op, als jullie eens wisten waarin jullie terecht gekomen zijn. Jullie zijn in drijfzand.’

Anki knipperde verbaasd met haar ogen. ‘Drijfzand!’

‘In drijfzand!’ schreeuwde Natascha.

‘Ja, verroeren jullie je niet. Hoe meer jullie bewegen, des te dieper jullie wegzakken,’ zei Dewi paniekerig. Anki keek om zich heen. Ze kon het niet geloven. Hoe vaak hadden haar ouders haar niet gewaarschuwd voor drijfzand. ‘Wat moeten we nu doen?’ vroeg Anki met een beverige stem. Dewi aarzelde even en zei toen: ‘Ik zal proberen jullie eruit te krij-

gen. Jullie moeten zo snel mogelijk eruit.' Ze liep weg en kwam even later met een dunne tak terug. Haar gezicht stond ernstig. Anki beet op haar lippen; ze wenste dat Dewi niet zo ernstig keek. Dewi liet zich op haar knieën vallen en bukte voorover om hen de stok aan te reiken. 'Het is beter als Natascha de stok als eerste pakt. Zij is lichter,' zei ze terwijl ze Natascha aankeek. Natascha en Anki bleven de stok zwijgend volgen. Hij kwam een halve meter voor Natascha tot stilstand. Dewi lag al helemaal op haar buik. 'Ik kan niet verder,' zuchtte ze en schudde haar hoofd.

'Nee, als ik nog meer naar voren kom, raak ik ook in het drijfzand.'

Anki voelde haar hart bonzen. Het adertje in haar hals klopte hevig. Dewi krabbelde overeind. Haar kleren waren onder de modder. 'Bewegen jullie niet! Ik ga de jongens halen.' Ze rende gelijk weg.

Een tijdlang bleven Natascha en Anki roerloos naast elkaar op Dewi en de jongens wachten. Ze waren al tot hun middel in het zand. Het was ondertussen donker geworden. 'Denk je dat ze verdwaald is?' verbrak Natascha de stilte.

'Nog even geduld, Natascha, ze zullen zo wel komen.' Anki vroeg zich af wat er gebeurd was.

Plotseling barstte Natascha in tranen uit: 'Anki, ik heb jeuk over mijn hele lichaam... en krampen. Dewi gaat niet terug komen. Ik weet het. We gaan dood.'

'Nog even, Natascha,' suste Anki haar.

'Nee, ik kan niet meer wachten. We zakken steeds verder weg. We gaan dood,' ging Natascha onverstoord verder. Anki raakte helemaal van streek door Natascha en begon ook te huilen. Ze probeerde Natascha's hand vast te pakken maar kon zich zo moeilijk bewegen.

In de verte hoorde ze enkele geluiden. 'Natascha,' fluisterde Anki, 'luister... luister even goed. Ik hoor stemmen. De anderen zijn ons komen halen!' Anki's stem sloeg over van blijdschap. 'Natascha, we moeten ze laten weten waar we precies zijn. Schreeuw, schreeuw zo hard als je kan.'

'Hier, hier, we zijn hier! Don, Arvid, Paul! Help ons, we zijn hier!' Anki en Natascha schreeuwden zo hard mogelijk. Als antwoord hoorden ze de

stem van Arvid: ‘Anki! Anki, waar zijn jullie precies!’ Anki begon weer te huilen toen ze zijn stem hoorde en schreeuwde: ‘Kom snel, we zitten in drijfzand. Help ons!’

‘Blijf roepen,’ hoorde ze Arvid weer zeggen. Anki hoorde dat het gras gekapt werd. De anderen probeerden zich een weg te banen door het struikgewas. Eindelijk kwamen de anderen in zicht. Gelukkig hadden ze lange stokken bij zich. Anki pakte de stok, die Arvid haar toereikte beet, waarna ze uit de poel getrokken werd.

Ook Natascha werd uit het drijfzand gehaald en uitgeput viel ze op de grond. Op de vragende blikken van Arvid, Diego en Brigitte schudde Anki het hoofd en zei slechts: ‘Nog niet alsjeblief, laten we even op adem komen en daarna terug gaan.’

Nadat ze enige tijd gezeten hadden, nam Brigitte Anki bij de hand en ondersteunde haar tijdens het lopen. De jongens pakten Natascha beet terwijl ze op pad gingen, Er werd niet gesproken tijdens het lopen. Toen ze bijna bij hun slaapzakken waren, kwamen de anderen op hen af. ‘Waar waren jullie? Wat is er gebeurd? Hoe kunnen jullie zomaar weg gaan?’ Anki en Natascha begonnen heel hard te huilen.

‘Stel je niet aan!’ zei Paul geïrriteerd. Anki hief haar hoofd op en droogde haar tranen met haar modderige handen. ‘Jullie begrijpen het niet. Ik weet niet waar Dewi is!’

‘Wat zeg je! Ze is toch met jullie mee gegaan?’ vroeg Don.

Anki schudde haar hoofd. ‘Ze is inderdaad met ons mee gegaan, maar toen Natascha en ik in het drijfzand terecht kwamen, is ze hulp gaan halen. Ze is naar jullie toegekomen, maar nu is ze er niet,’ snikte Anki. ‘Zorg jij voor Anki en Natascha,’ zei Don tegen Brigitte. Hij riep de jongens bij elkaar en even later verdwenen ze in de duisternis. Brigitte bracht Anki en Natascha naar hun slaapzakken.

Waar is Dewi?

‘Ik haat deze plek!’ zei Brigitte. Ze schopte tegen de stam van de cashewboom.

‘Ik ook,’ zei Anki, ‘maar we moeten weg, de anderen zijn al aan de andere kant van de heuvel.’ Ze liepen achter elkaar de heuvel op. ‘Ik wil hier nooit meer van mijn leven komen,’ zei Brigitte. Anki gaf geen antwoord.

‘Ik mis Dewi nu al. Was ze maar bij ons,’ ging Brigitte verder.

‘Praat voorlopig niet over Dewi. Laten we de moed niet verliezen, misschien vinden we haar onderweg wel,’ zei Anki.

‘Denk je dat? We hebben de afgelopen dagen de hele omgeving uitgekamd en geen spoor van Dewi gevonden.’

Er kwam een brok in Anki's keel toen ze aan de gebeurtenissen van de afgelopen dagen dacht. Nadat ze de jongens in de duisternis hadden zien verdwijnen, waren Natascha, Brigitte en Anki teruggegaan naar de cashewboom waaronder ze hun slaapzakken hadden uitgespreid. Anki had Brigitte en Sabine verteld wat er precies was gebeurd. Sabine die zich beter voelde, had aandachtig geluisterd, maar had niet gereageerd. De meisjes hadden uren over thuis gesproken en over hun ouders. Ze hadden daarbij flink gehuild totdat ze uiteindelijk in slaap waren gevallen. De volgende ochtend waren ze erg van streek geweest toen de jongens vertelden dat ze geen spoor van Dewi hadden kunnen vinden. Nadat ze enkele cashewvruchten hadden gegeten, waren ze weer op pad gegaan om Dewi te zoeken. Brigitte had de opdracht bij Sabine te blijven. De hele dag liepen ze rond, maar er was geen spoor van Dewi te bekennen. De daaropvolgende dagen waren op dezelfde manier verlopen. Tot laat in de avond waren ze aan het zoeken geweest, Dewi's naam roepend in de hoop haar ergens te vinden. De derde dag had Don hen bijeen geroepen en gezegd dat ze verder moesten. Geen van hen wilde de plek zonder Dewi verlaten, maar ze moesten allemaal de realiteit onder ogen zien. De avond voor

hun vertrek hadden ze van twee stokken een kruis gemaakt. Sabine, die ondertussen al was genezen van haar blaren, had ‘Rust zacht lieve Dewi, we zullen je nooit vergeten’ in het zand geschreven. Alhoewel niemand ooit de gedachte had uitgesproken, wisten ze dat ze Dewi nooit meer terug zouden zien.

Brigitte, die ondanks de duisternis, in de omgeving van de heuvel op zoek was gegaan naar bloemen, was met enkele bloemetjes terug gekomen, die ze op het zand strooide. Don had voorgebeden met trillende stem en tranen in zijn ogen. Het was één van de weinige keren dat Anki de jongens had zien huilen. De ogen van de meisjes waren gezwollen van het huilen. Hoe lang ze naast elkaar hadden zitten huilen, wist Anki niet meer, Ze haalden allemaal oude herinneringen op. Leuke, grappige en droevige dingen die ze met Dewi hadden meegemaakt. Als afscheid zongen ze een liedje voor Dewi, waarvan ze altijd had gehouden. Teneergeslagen waren ze naar hun slaapzakken teruggekeerd. De meisjes waren dichtbij elkaar gekropen en hadden zich in slaap gehuild. De jongens hadden zich stil gehouden.

Met moeite kon Anki haar tranen bedwingen toen ze aan de gebeurtenissen van de afgelopen week dacht. De stemming onder de kinderen was bedrukt. Ze hadden moeite met het verwerken van het gebeurde. De cashews waaraan Anki zich die ochtend voor het laatst te goed had gedaan, lagen zwaar op haar maag. Als ze naar Natascha keek, moest ze onwillekeurig denken aan het drijfzandgebeuren. De kleren van Natascha en Anki waren nog steeds met een dikke laag zuurruikende modder bedekt. Ze hadden op verschillende manieren geprobeerd de modder uit hun kleren te krijgen maar het had niet mogen baten. Don had ze verboden hun kleren uit te doen. Hij was van mening dat ze veel meer gevaar liepen zonder kleren aan. Anki's horloge was kapot gegaan in het zand, waarschijnlijk was er water in gegaan. Geen van de anderen had een horloge. Er werd niet gesproken tijdens het lopen.

De savanne bleef zich maar eindeloos voor hen uitstrekken. Voor de zoveelste maal vroeg Anki zich af waar die hen naar toe zou leiden.

Misschien een prachtige stad waarvan niemand het bestaan ooit had geweten, een sprookjesstad, zo'n oude stad met een grote poort van goud en een marmeren oprit.

‘Anki, je blijft achter,’ vermaande Sabine haar. De anderen waren plotseling sneller gaan lopen.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Anki verbaasd. ‘Waarom loopt een ieder opeens zo snel?’ ‘Don en Diego denken dat we weer bij een bos zijn aangekomen. Als we snel lopen, zijn we er misschien binnen een kwartier,’ zei Sabine.

‘Waar zien jullie bos? Ik zie niets!’ Verwonderd keek Anki om zich heen. Sabine keek haar op een vreemde manier aan. ‘Ben je niet blij? Je stem klinkt helemaal niet blij.’

Anki haalde haar schouders op: ‘Ik heb net een nicht van me verloren, dan moet ik blij zijn? Trouwens ik ben al te vaak verschrikkelijk blij geweest. Het maakt me nu niets meer uit.’ Sabine keek haar niet begrijpend aan. Anki wist dat ze nogal onduidelijk was, maar ze had geen zin om het uit te leggen. Eigenlijk wilde ze helemaal niet praten. ‘Kijk daar, zie je daar dat groene stipje?’ vroeg Sabine. Ze wees in de verte. Anki volgde haar hand en liet haar blik over de vele vlekken die de blaren hadden achtergelaten, glijden.

‘Ja, ik zie het!’ zei ze. Het was duidelijk een bosrand, de anderen hadden gelijk. Anki versnelde haar pas. De anderen waren al enkele meters voor Sabine en haar. In gedachten verzonken nam ze hen van achteren op. Hun kleren waren allemaal gescheurd, verlept en vuil. Ze zagen er allemaal mager uit. Sabine was de magerste. De jeansbroek die ze aan had was tot onder haar scherp uitstekende heupbeenderen afgezakt. Haar blouse was versleten en viel slap langs haar tenger lichaam. Anki's blik viel op Natascha, die sinds de verdwijning van Dewi heel stil was geworden. Haar haar was dof en modderig. De rose blouse en de witte katoenen broek die ze aan het begin van de tocht had gedragen, waren veranderd in een grijze blouse en een grijze broek. De jongens zagen er het best uit. Waarschijnlijk waren zij veel beter opgewassen tegen al de ontberingen. De brede bosrand werd steeds beter zichtbaar, de anderen hadden het ditmaal bij het rechte eind. Zo af en toe keken ze om; ze wilden weten hoe Anki zich voelde. Waarom zou Anki blij zijn? Waarom zou Anki blij moeten zijn als ze weer enkele dagen zonder Dewi in het gevaarlijke bos moest lopen? Hoe lang zou het nog duren voordat ze mensen tegenkwamen? Anki zuchtte en versnelde haar pas. De bomen, die eerst verschrik-

kelijk klein hadden geleken, werden steeds groter. Don bleef een tijdje stilstaan, zodat Anki samen met hem kon lopen. ‘Ondanks het verlies van Dewi ben ik toch wel blij,’ zei hij. Anki knikte.

‘Wat is er met je aan de hand? Het is vanzelfsprekend dat je blij bent als je steeds dichterbij het einde van de tocht komt! Wees blij dat er maar een van ons is weggevallen en wij nog met z'n achten de stad kunnen bereiken.’ Anki was ontroerd door zijn bezorgdheid en staarde al lopend naar de grond.

Hij legde troostend zijn hand op haar schouder. ‘Het is beter om in het bos te zijn. Als we geluk hebben stroomt er een rivier door of is er een kreekje waar een dorp aan ligt,’ zei hij tegen haar. Tegen haar zin in moest ze hem toch wel gelijk geven; de meeste dorpen treft men langs rivieren aan. De eerste bomen waren enkele tientallen meters van hen verwijderd. Natascha en Sabine, die voor Anki uitliepen, waren ook sneller gaan lopen en hadden zich bij de anderen, die de voorhoede vormden, aangesloten. Don, die waarschijnlijk ook niet zoveel zin had zich te haasten, liep zwijgend naast Anki. Een gil geuit door één van de anderen deed haar opschrikken. Don en Anki schoten in de lach bij het zien van de vreugdedans die Paul maakte. Hij was ondertussen al bij het bos aangekomen en wenkte lachend naar de anderen. Don wenkte terug. ‘We komen eraan!’

Anki was benieuwd waarom hij zo blij was. Niet lang daarna sprongen ook de anderen op en neer en zwaaiden met hun armen in de lucht. ‘Don, Anki, komen jullie kijken’ schreeuwde Paul.

Verbaasd keken Don en Anki elkaar aan. ‘Misschien hebben ze Dewi gevonden,’ zei Anki enthousiast.

‘Ja, laten we rennen!’ antwoordde Don. Ze renden de anderen tegemoet. Toen ze bij de anderen aankwamen, bleven ze hijgend stilstaan. ‘Wat is er? Hebben jullie Dewi gevonden?’ vroegen Don en Anki gelijktijdig.

‘Nee, nee, jullie raden het nooit!’ zei Arvid opgewonden. Nieuwsgierig keek Anki ze aan. ‘Doen jullie niet vervelend en zeg gewoon wat er is!’ zei Anki wrevelig.

‘We hebben een pad gevonden!’ zei Sabine met een stralend gezicht.

‘Een wat?’ vroeg Anki. Met een frons op haar voorhoofd keek ze Don aan. Don op zijn beurt keek haar verbaasd aan. ‘Een pad.... kikker?’

vroeg hij. De anderen schoten in de lach. ‘Nee, een ander soort pad, een waarop je kan lopen,’ zei Brigitte lachend. ‘Oh, je bedoelt een opengekapt pad in het bos?’ vroeg Don met een gespannen gezicht. Ze knikten heftig. ‘Echt waar?’ vroeg Don ongelovig. De anderen knikten andermaal. ‘Wow...’ Don sprong in de lucht en zwaaide met zijn arm. ‘Dit is te gek! Dit is geweldig, te mooi om waar te zijn. Oh, ik...ik kan het niet geloven,’ schreeuwde hij. Hij maakte net zoals Paul enkele ogenblikken daarvoor een vreugdedans. Hij stopte bij Anki, pakte haar bij de schouders beet en schudde haar door elkaar. ‘Anki, Anki, wordt wakker. Wees blij...’ Net zo plotseling als hij haar had vastgepakt, liet hij haar weer los en liet zich op zijn knieën vallen. Met zijn handen in elkaar geslagen hief hij zijn armen op en mompelde met gesloten ogen: ‘Oh, dank u wel, dank u wel.’ Vervolgens sprong hij weer op en omhelsde haar weer. Anki werd helemaal in elkaar geperst. Don rende naar Diego, die net zo verbaasd als Anki had toegekeken hoe Don zich uitleefde, en omhelsde ook hem. Zo liep hij hen allemaal af, omhelzend en kusjes uitdelend. Ze moesten lachen om het vreemde gedrag van Don. ‘Waarom lachen jullie? Begrijpen jullie dan niet dat er mensen hier in de buurt zijn? Zij kunnen ons weer naar de bewoonde wereld toebrengen en we kunnen hulp halen om Dewi te zoeken.’

Brigitte kwam huilend naar Anki toegelopen. ‘Oh, Anki, ik had gedacht dat dit moment nooit zou komen. En nu is het er, zo...zo onverwachts,’ snikte ze van blijdschap.

Anki omhelsde haar. ‘Ik ben ook blij...alleen had ik gewild dat we nog compleet zouden zijn als we dit moment zouden meemaken,’ zei Anki. Ze snikte en sloeg haar armen om Paul heen die tussen hen in was komen staan. Hij sloeg zijn armen om de meisjes heen. ‘Huilen jullie niet, ik weet zeker dat we snel in de stad zullen zijn en hulp voor Dewi kunnen zoeken.’ Ze knikten en droogden hun tranen af.

‘Je hebt gelijk, Paul,’ zei Anki met beverige stem.

‘Anki, komen jullie?’ Natascha trok aan haar arm. De anderen waren het bos al ingelopen. Natascha keek Anki blij aan. Haar lichtbruine ogen straalden. Het pad was niet toevallig door dieren plat getrapt, maar was ontstaan doordat er vaak mensen over hadden gelopen.

‘Anki, heb je het al gezien?’ Anki keek op en zag Don haar van een afstand aankijken. Ze waren stil blijven staan om op Natascha en haar te wachten. Natascha trok haar mee, ze renden naar de anderen toe. Bij de anderen aangekomen knikte Anki stralend. ‘Ik kan het nog steeds niet verwerken. Dit is een pad dat dagelijks gebruikt wordt. En echt niet door dieren!’ Ze schudde lachend het hoofd, ‘Misschien zijn we binnen enkele uren, zoniet enkele dagen in ons eigen huis, ons eigen bed.’

Don knikte. ‘Ja, dat heb je goed gezien Anki, maar als we zo blijven praten, worden de uren dagen en dagen weken!’ Ze schoten in de lach en vervolgden hun weg, De droevige houding van de afgelopen dagen was verdwenen. Ze stelden de vreemdste vragen.

‘Brigitte, wat ga jij doen als je thuiskomt?’ hoorde Anki Don vragen.

‘Nou, ik ga mijn ouders knuffelen en dan ren ik naar de koelkast om een heerlijk broodje met ketchup en mayonaise te eten!’

De anderen schoten in de lach. Dat was echt Brigitte, ze hield ontzettend veel van brood met tomatenketchup en mayonaise. ‘Dat hadden we natuurlijk kunnen verwachten.’ zei Sabine.

‘Ja, en jij, Sabine?’ vroeg één van de anderen.

‘Ik?’ vroeg ze. ‘Laat mij even kijken, eerst omhels ik natuurlijk mijn ouders, daarna wil ik pastei eten.’

‘Weet je wat ik ga doen als ik thuis aankom?’ vroeg Diego. ‘Ik ga naar de keuken en maak een extra grote hamburger klaar.’

‘Ik ren naar de koelkast om een heerlijk stuk watermeloen eruit te halen,’ zei Arvid. ‘Als ik thuis ben, ga ik me misselijk eten aan schuimpjes.’ Dat was Natascha. Don keek Anki vragend aan. ‘En jij Anki?’

‘Allereerst ga ik ook mijn ouders knuffelen en daarna ren ik naar de koelkast om een heerlijk glas met Sprite en citroen in te schenken.’

‘Als ik thuiskom, ren ik eerst naar mijn ouders en daarna ren ik naar de keuken en eet al het eetbare dat ik tegenkom op.’ Ze moesten weer lachen. Dat was nou typisch Paul.

‘En jij Don wat ga jij als eerste doen?’

‘Volgens mij ga ik bij de dichtsbijzijnde winkel een portie bami kopen,’ zei Don, terwijl hij met zijn tong over zijn lippen streek. De anderen kwamen niet bij van het lachen, bij het horen van de antwoorden. Ze liepen de hele ochtend flink door, totdat het zo heet werd dat ze besloten om

even te rusten. Ze waren echter zo moe dat ze één voor één in slaap vielen.

Toen Don Anki wakker schudde was het al laat in de middag. Het was veel koeler geworden.

De slaap had niet alleen Anki goed gedaan, maar ook de anderen zagen er uitgerust uit. Met frisse moed vervolgden ze hun weg. Brigitte, die de stilte maar akelig vond, begon een liedje te zingen. ‘We zijn er bijna.’ Sabine en de jongens zetten meteen ook in.

‘Hé, een awaraboom,’ schreeuwde Brigitte plotseling. De anderen bleven verrast stilstaan. ‘Waar?’ klonk het van alle kanten.

‘Daar!’ Brigitte wees naar een boom. Haastig verdrongen ze zich rond Brigitte. ‘Zien jullie het?’ vroeg deze. ‘Naast die grote boom. Kom laten we gaan.’

‘Ja, ik zie het al,’ zei Paul en trok Arvid enthousiast mee. De anderen renden achter Brigitte, Paul en Arvid aan.

‘Het heeft een grote tros awara's,’ riep Paul nog voordat hij goed en wel bij de boom was. Toen ze bij de boom aankwamen, moesten ze hem wel gelijk geven. Inderdaad hing er een grote tros awara's aan de boom. Ze zagen er zo lekker uit. Arvid en Diego zochten in de omgeving naar een stok om de awara's te plukken. Toen ze eindelijk een geschikte stok gevonden hadden, gebaarden ze de anderen dat die op een afstand moesten blijven staan. Ze gooide de stok enkele malen in de boom en bij elke worp vielen er enkele awara's op de grond.

Arvid raapte ze snel op en hield ze in zijn trui. Toen ze voldoende awara's geplukt hadden, liepen ze naar de anderen, die geduldig stonden te wachten. ‘Eten jullie maar,’ zei Don gul, ‘er zijn nog veel onder de boom gevallen.’ Gretig pakte Anki een awara uit de trui van Arvid en wreef enkele malen met haar duim en wijsvinger over de oranje vrucht. Ze verwijderde het kroontje en beet in het sappige vruchtvlees. Niet lang daarna was er van de awara alleen maar de zwarte pit over.

Ze vervolgden al etend hun weg en toen het begon te schemeren, besloot Don dat ze genoeg gelopen hadden voor de dag. Tussen enkele bomen spreidden ze hun slaapzakken uit. ‘Weet je dat het sap van de awara erg goed is voor je huid,’ zei Sabine terwijl ze haar slaapzak uitspreidde.

‘Echt waar?’ vroeg Anki met een frons op haar voorhoofd.

‘Ja, en weet je dat je helemaal geel wordt als je veel awara's eet,’ ging Sabine onverstoord verder. Anki moest lachen om Sabine, die dat alles met een ernstig gezicht zei. Ze wreef met haar kleverige handen over haar benen. ‘Bah, het is zo vies,’ zei ze tegen Sabine.

‘Zeur nou niet en kom liggen, je bent toch al niet schoon.’ Anki kroop lachend in haar slaapzak. Ze voelde enkele harde knobbels onder haar zak. ‘Wat is dit?’ vroeg ze verbaasd aan Sabine.

‘Oh, dat zijn enkele awara's, die ik voor de mensen uit het dorp heb bewaard,’ zei Sabine zachtjes. Anki kon haar lachen niet inhouden. ‘Wat is er? Houden de mensen niet van awara's?’ vroeg Sabine verbaasd.

‘Jawel, ze houden van awara's, maar ik vind het gewoon lief dat je aan ze denkt.’

Indianen in de nacht

Nietsvermoedend keerde Anki zich in haar slaapzak. Haar arm, die op Sabine had gelegen voelde ijskoud aan. Anki rilde, trok haar benen op en plaatste haar arm in de slaapzak. Sabine, wakker geworden door de bewegingen van Anki, ging overeind zitten. Anki sloot haar ogen en probeerde weer te slapen. Als Sabine op dat moment geen gil had gegeven, zou ze stellig in slaap zijn gevallen. De kinderen schrokken allemaal wakker en sprongen overeind. Sabine klemde zich krampachtig aan Anki vast. Ze staarde met grote ogen in de duisternis.

‘Wat is er gebeurd?’ werd er van alle kanten gevraagd.

‘Wat is er, Sabine?’ vroeg Arvid geschrokken. Sabine zei niets. Nog niet helemaal van de schrik bekomen, wreef Anki haar ogen uit. Het was pikdonker, ze zag niets. Ongerust keken de anderen om zich heen. Ze wisten niet precies wat zij moesten doen. Sabine stak een hand uit in de richting van Dons slaapzak. ‘Don, aa...achter je!’ zei ze met overslaande stem.

De anderen keken in de richting van Dons slaapzak, die precies tegenover de slaapzak van Anki lag. ‘Aaaaaah!’ schreeuwde Brigitte hysterisch. Haar stem echode door de stille nacht.

‘Wat is er?’ Anki's stem klonk schor en gejaagd. Ze knipperde met haar ogen om beter te kunnen zien. ‘Wat is er?’ vroeg ze nogmaals. Ze zag iets geligs boven Dons slaapzak zweven. Anki sperde haar ogen en slaakte een kreet. Beschermend drukte ze zich tegen Sabine aan. Achter Dons slaapzak stond een donkerbruine man met een hoekig en wreed gezicht. Zijn gitzwarte kraalogen hadden een harde uitdrukking. Anki's mond viel open van verbazing en haar keel leek gesnoerd te zijn. Don, Diego en Arvid sprongen voor de meisjes. Een elleboog en een knie kwamen tegelijkertijd in Anki's buik terecht. Brigitte en Natascha begonnen te huilen. Ze verscholen zich achter Don. Langzaam, zonder de man uit het oog te verliezen, kropen ze achteruit. De man was groot gebouwd en had een lap aan, die van zijn middel tot zijn bovenbenen reikte. Hij hield

een enorme fakkel in zijn handen. Het enige wat hij deed was hen strak aankijken. Hij vertrok geen spier. Zijn kaaklijnen waren scherp en zijn mondhoeken waren een beetje minachtend naar beneden gekruld. Zijn ogen flikkerden op een vreemde wijze. Hij keek heersend en agressief. Ze waren al enkele meters van de slaapzakken verwijderd toen Anki tegen een boom botste en haar hoofd sloeg. De anderen die de schok wel hadden gevoeld, maar niet wisten wat er gaande was, bleven door duwen en drukten Anki tegen de boom aan. Paniekerig duwde Anki de anderen van zich af.

'Stop, stop! Ik kan niet verder,' schreeuwde ze. Het duwen stopte.

'Oh, wat nu?' kreunde Brigitte. Paul, die met zijn rug tegen Anki's opgetrokken benen aanleunde, keek haar aan. 'Wat doen we?' fluisterde hij. Als antwoord op zijn vraag pakte Anki zijn T-shirt beet en trok hem langs de boom. Ze viel op haar rug en Paul viel boven op haar.

'Kijk uit, achter jullie!' schreeuwden de anderen. Van achter kwamen er nog twee mannen met speren in de handen uit het struikgewas te voorschijn.

Ze liepen op hen af. Met angstige ogen keken de kinderen naar de gewapende mannen. Er ritselde iets in het struikgewas; nog enkele mannen kwamen te voorschijn. In totaal waren het zes mannen die de kinderen omringden. De kinderen konden geen kant uit; ze kropen heel dicht bij elkaar. Er werd al die tijd niet gesproken. Angstig zochten de kinderen bescherming bij elkaar. Anki voelde de zweetdruppels op haar voorhoofd. Wat zullen ze met ons doen? vroeg ze zich af. Zullen ze ons vermoorden? Ik wil niet op deze manier sterven. Ze had ondertussen gezien dat het Indianen waren. Met grote ogen keek ze de mannen aan. Op ongeveer een meter afstand van de kinderen verwijderd, bleven de mannen staan. De kinderen waren omsingeld. Ze keken naar de man met de fakkel in zijn hand. Het was alsof de anderen op instructies van hem wachtten. 'Wat zal er met ons gebeuren?' vroeg Anki aan Don. De man met de fakkel keek hen aan, hief zijn gezicht op en slaakte een kreet.

Meteen stormden de anderen op de kinderen af en grepen hen beet. Sabine die Anki's hand vasthield, werd hardhandig van Anki weggetrokken. Ze wilde niet met de man mee, schopte en sloeg de man maar die werd alleen maar boos en sleurde haar met zich mee. De awara's die ze

had bewaard rolden over de grond. Ze schreeuwde en stak haar hand naar Anki uit. ‘Help, help....help me,’ snikte ze, maar Anki kon niets doen want één van de andere mannen hield haar handen achter haar rug gekruist. Don rukte zich los en sprong op de man die Sabine vasthield. Nog voordat Paul en Anki, die naast elkaar moesten staan, hem konden waarschuwen, waren hij en de man al op de grond.

‘Don, doe niet zo dom!’ Schreeuwde Anki. Maar het was te laat, de man had Don van zich afgeschud alsof hij een lastige vlieg was. Don kwam precies voor de voeten van de man met de fakkel tot stilstand. Er heerste een doodse stilte. Wat zou hij met Don doen? Hij bukte voor over en pakte Don van achteren bij zijn nek beet. Met één beweging tilde hij hem op. Don bleef zo mak als een lam voor hem staan.

‘Djawanto moki!’ zei de man kortaf. De mannen duwden hen vooruit.

‘Djawanto, djawanto!’ zeiden ze tegen de kinderen. Ze bleven in hun ruggen duwen.

‘Wat willen ze nu?’ vroeg Anki aan Paul. Paul haalde zijn schouders op en keek naar Arvid die een eindje verderop stond en ook werd geduwd.

‘Djawanto, djawanto!’ werd er weer van verschillende kanten geroepen.

De kinderen begrepen uiteindelijk dat ze opgedragen werden te lopen.

Het had geen zin om zich tegen de mannen te verzetten, ze waren veel sneller en sterker dan de kinderen. Netjes in een rij liepen ze terug naar het pad. Don en Sabine liepen voorop. Daarna kwamen Arvid en Natascha, gevolgd door Diego, Brigitte en tenslotte Paul en Anki. Een man liep achteraan in de rij terwijl de man met de fakkel helemaal vooraan liep. De anderen liepen naast de kinderen; twee aan de rechter en drie aan de linkerkant. Ontsnappen was een uitgesloten zaak. De Indianen liepen soepel en geluidloos, terwijl de kinderen met hangende schouders en doorgezakte ruggen voortsjokten.

Nadat ze enkele minuten hadden gelopen, hoorden ze in de verte een bonzend geluid. Naarmate ze verder liepen, klonk het gebons luider.

Anki stootte Paul aan. ‘Hoor je dat ook?’ fluisterde ze.

Hij knikte. ‘Ja, ik vraag me af wat het is!’ Paul stootte Diego aan ‘Wat denk je dat het is?’ vroeg hij.

Diego draaide zich half om. ‘Volgens mij is er een feest in het dorp. Ik

heb wel vaak gehoord dat de Indianen elke maand aan hun goden offeren,' fluisterde hij.

'Ook mensen?' vroeg Anki meteen.

Diego haalde zijn schouders op en wendde zijn gezicht af.

'Wat gaan ze met ons doen?' vroeg Anki aan Paul. 'Joost mag het weten!'

Ze zwegen en versnelden hun pas want de mannen waren sneller gaan lopen. Anki's gedachten gingen uit naar de awara's die Sabine voor de mensen uit het dorp had bewaard. Waaraan hadden ze dit te danken? Ze hadden de mensen nooit eerder gezien en nooit eerder gekwetst. Anki moest slikken. Wat hadden ze fout gedaan?

Ze klommen een heuveltje op. Anki keek naar de fakkel. Deze verlichtte de omgeving slechts gedeeltelijk.

Op een gegeven moment liepen de mannen hen voorbij en begonnen aan de afdaling. Anki zag de Indianen één voor één in het donker verdwijnen. 'Beginnen jullie alvast af te dalen,' zei Natascha tegen Don en Sabine. 'Ze wachten op ons.' Die zeiden echter niets en bleven met grote ogen kijken.

'Wat valt er te zien?' vroeg Arvid. Weer bleef het antwoord uit.

'Laten we achter ze staan, misschien kunnen we dat ook zien,' zei Anki en begon naar voren te lopen. Arvid, Diego en Natascha liepen voor haar uit en duwden Sabine en Don een eindje opzij.

'Wat is er?' vroeg Anki nieuwsgierig terwijl ze op haar tenen ging staan om over Dons schouder heen te kijken. In de verte zag ze de vage omtrekken van tientallen kleine pinahutjes die in een cirkel om een fel verlicht plein stonden. Een plein waarop zwarte schimmen zich op het ritme van een grote trom bewogen. 'Wow...' zei Anki zachtjes. Het leek zo onecht, op een sprookje. Het droevige eentonige gezang van de mensen, zacht en haast onhoorbaar, het geluid van de harde slagen op de grote trom, de kleine pinahutjes met hun puntige daken, het was fantastisch om te zien.

'Waarschijnlijk hebben ze een offerfeest,' zei Diego zachtjes.

'Prachtig, gewoon te mooi om waar te zijn,' zei Anki.

'We moeten verder, ze zullen zich afvragen waar wij blijven,' sprak Don rustig.

Anki knikte. ‘Ja, dat is zo.’

Ze begonnen aan de afdaling. Bij het afdalen waren hun ogen voortdurend op het gele licht dat de fakkel gaf, gericht. Ze bereikten het dal zonder ongelukken en vervolgden hun weg precies als voorheen. Zij in het midden en de mannen om hen heen. Naarmate ze de hutjes naderden, werd het warmer. Dat kwam door de hitte, die de vele fakkels verspreidden. Alvorens ze het fel verlicht plein bereikten, moesten ze langs enkele hutjes. De hutten waren verlaten. De bewoners waren waarschijnlijk op het plein. Bij het plein aangekomen, bleven ze even stilstaan. De dorpsbewoners, die achter elkaar in de kring liepen, hadden hen niet eens opgemerkt. Ze bleven doorstappen, met hun hoofden naar beneden hangend en hun lichaam slap op de maat van de drumslagen bewegend. De man met de grote fakkel wenkte de kinderen. Zijn mond bewoog op en neer, maar door het lawaai konden ze hem niet horen. De kinderen volgden gedwee. Tijdens het lopen keken ze aldoor naar de dansende massa.

Het was alsof de mensen in trance waren.

Hun mond bewoog op en neer, maar echt zingen deden ze niet. Het had meer weg van het mompelen van drie of vier woorden, die telkens werden herhaald. De vrouwen droegen rode rokjes met witte kwastjes aan de onderkant. Verder hadden ze nog tientallen kleurrijke kralenkettingen om hun hals hangen. De bronzen bezwete lichamen glansden in het licht dat de fakkels verspreidden.

Toen ze in het midden van de kring waren, bleven de mannen stilstaan. Enkele meters voor hen, in de kring, stond de offertafel. De offertafel was een eenvoudige rechthoekige houten tafel. Over de tafel was er een groot wit kleed gespreid. ‘Wat ligt er op de tafel?’ vroeg Anki aan Don die naast haar stond.

‘Er ligt iets langs op, volgens mij een mens,’ fluisterde Don.

‘Een mens? Hoe kom je erbij?’ vroeg Anki verbaasd.

‘Ja, het is werkelijk een mens, kijk goed,’ zei Don beslist.

‘Echt waar?’ vroeg Anki ongelovig. Bij de gedachte dat er een mens op de offertafel lag, klaar om geofferd te worden, werd Anki misselijk. Anki wilde Don niet geloven. ‘Til me op. Ik wil het met mijn eigen ogen zien.’

Hij keek haar spottend aan: ‘Durf je wel te kijken?’

‘Ja, til me nou op!’ zei Anki wrevelig. Ze keerde haar rug naar hem toe,

zodat hij haar bij haar heupen kon beetpakken. Hij tilde haar op en liet haar op zijn schouders zitten. Het was een heel andere aanblik. Anki kon de man die de trom sloeg nu zien. Hij zat op een klein podium naast een man, die in een grote houten stoel het schouwspel gade sloeg. De man die in de grote houten stoel zat, was waarschijnlijk het opperhoofd. Hij rookte een lange dunne pijp en hij droeg een rode band van kralen om zijn voorhoofd. Hij zat recht tegenover Anki. Boven het cirkelvormige plein hing er een dikke laag rook. Anki's blik ging naar de offertafel. Ze schrok, ze voelde zich misselijk worden. Alles begon te draaien en ze viel op de grond. 'Dewi...De...Dewi...' bracht ze hijgend uit. Helemaal overstuur rende ze tussen de mensen.

'Wat is er met je? Wat is er met Dewi?' schreeuwde Don boven al het lawaai uit.

'Dewi wordt geofferd!' bracht Anki er snikkend uit. Ze viel andermaal. Tevergeefs probeerde Anki op te staan. Alles draaide om haar heen; de voetstappen van de mensen, de stemmen, de drumslagen werden harder en volgden elkaar steeds sneller op. Stof waaide op en de rook maakte haar misselijk. Ze zag de kleren van de mensen aan hun bronzen bezwete lichamen kleven en voelde de zweetdruppels langs haar rug heen glijden. Haar jeans plakte tegen haar dijen aan. Ze hoorde de stemmen van de anderen ergens ver weg.

'Anki, Anki...' schreeuwden ze. Vermoeid keek Anki op.

Ze zag hoe de mensen uit elkaar werden geduwd; Don, Diego en Brigitte rolden naast haar in de kring. Zonder verder op hen te letten, liepen de mensen die de kring vormden weer verder. De anderen sprongen op en hielpen Anki overeind. Hand in hand renden ze naar de offertafel toe. Anki zag Dewi nu duidelijk op de tafel liggen. Er parelden zweetdruppels op haar voorhoofd. Haar ogen waren dicht en haar gezicht had een tere bleke kleur. 'Dewi, Dewi.... hoor je me?' Op het moment dat zij haar hand wilde uitsteken om Dewi aan te raken, werd zij door enkele mannen vastgegrepen. 'Dewi!' schreeuwde Anki uit alle macht, maar ze kon haar zin niet afmaken. Een grote mannenhand omsloot haar mond. Zo hard als ze maar kon, beet ze in het harde vlees. De man liet haar onmiddelijk los en greep daarna haar beide handen achter haar rug beet, waardoor ze geen enkele kant meer op kon. 'Dewi!' schreeuwde ze nog

voor de laatste keer, maar Dewi hoorde haar niet. Uitgeput liet ze zich door de man de kring uitslepen.

Ze werden allemaal naar één van de hutten gebracht. De mannen lieten hen achter met een bewaker. Geen van de kinderen zei iets, ze lagen allemaal op de grond. ‘Kijk, onze tassen staan hier!’ zei Brigitte ontzet.

‘Dat wil dus zeggen, dat ze ons allang volgden,’ zei Arvid.

‘Ze worden steeds wilder, het gaat niet lang meer duren, vrees ik,’ zei Paul neerslachtig. Hij ging overeind zitten en keek naar buiten. Met een trieste blik in zijn ogen staarde hij naar buiten.

‘Ik kan niet kijken, ik kan niet,...’ snikte Brigitte.

‘Ik ook niet,’ zei Anki met schorre stem, ‘maar ik kan Dewi niet alleen laten sterven.’

Huilend keek Anki toe hoe de ceremonie zijn climax bereikte. Bij elke drumslag dreunde haar hoofd. Zonder echt iets te zien staarde ze naar de bewegende massa op het plein.

Toen de eerste zonnestralen doorbraken liet ze zich op de grond vallen. Diego en Anki waren de enigen die de ceremonie hadden zien eindigen. De anderen hadden zich in slaap gehuild. ‘Kom je niet slapen, Diego?’ vroeg Anki vermoeid.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee, ik wil Dewi zien.’

‘Oh Diego,’ kreunde Anki, ‘Dewi is er niet meer.’

‘Ik moet haar eerst zien, anders geloof ik het niet!’ Anki schudde haar hoofd. Het enige wat er nog op het plein stond was de offertafel met de gedoofde fakkels. De mannen en vrouwen waren allemaal naar hun eigen hut vertrokken. ‘Ik ga slapen, ik ben doodmoe.’

Diego knikte afwezig en staarde naar buiten.

Later op de dag kwamen er vier mannen in de hut waar de kinderen opgesloten zaten. De mannen wisselden enkele woorden met de bewaker, alvorens ze binnenstapten.

Ze geboden de kinderen op te staan en leidden hen door het dorp.

Het dorp was heel stil. De mensen sliepen nog. Hier en daar stonden enkele open pinahutjes. In de meeste hutjes hing er en hangmat.

Anki's maag knorde bij het zien van een dampende pot in één van de hutten. Ze vroeg zich af wat erin zat. Ze liepen het dorp uit. In de verte zag ze enkele mensen op de velden. Ze volgden het pad dat langs de kost-

gronden liep. ‘Waar gaan we naar toe?’ vroeg Anki aan Sabine. Deze haalde haar schouders op en wees in de verte. ‘Ik denk naar het opperhoofd,’ zei ze. Anki fronsde haar wenkbrauwen en ging op haar tenen staan om over de hoofden van de anderen heen te kijken. Ze zag enkele huisjes in de verte staan. Haar hart bonsde. Wat zou er gebeuren?

Ze keek naar de kostgrondjes en bedacht dat ze allemaal een andere weg op konden gaan en zo hard mogelijk over de bedden het bos in rennen. Arvid die achter haar liep, scheen haar gedachten te hebben geraden.

Hij wierp haar een geruststellende blik toe. ‘Je hoeft voorlopig niet bang te zijn, als je het opperhoofd eerbiedig behandelt kan er niets vreselijks met je gebeuren,’ zei hij. Ze passeerden weer enkele hutten. De eerste twee hutten waren eenvoudige, op vier palen steunende, pinahutjes waaronder aardewerk stond uitgestald. Prachtig aardewerk, potten en kruiken in talrijke kleuren. Rode, gele, blauwe, groene en oranje strepen fleurden de kruiken en potten op. De derde hut was een gesloten hut, ietsje groter dan de andere. Voor de hut stonden er twee lage bankjes naast elkaar. Op de ene bank zat de aanvoerder van de mannen, die de kinderen de avond te voren had gevonden. Naast hem zat een oude man, het opperhoofd. Hij had geen hoofdtooi maar droeg een rode band om zijn voorhoofd. Zijn ogen hadden een afwezige uitdrukking terwijl hij hen opnam en hij rustig verder ging met het roken van zijn lange pijp.

De vier mannen die de kinderen naar hem hadden gebracht, maakten een lichte buiging met hun bovenlichaam. De kinderen volgden hun voorbeeld. Wat onwennig bleven we dicht bij elkaar staan. De vier mannen stapten naar voren en voerden een gesprek met de andere mannen. De kinderen hielden zich stil en keken van de één naar de ander.

Nadat de mannen enkele minuten met elkaar hadden gesproken, gingen ze weg. Het opperhoofd bleef op zijn bankje zitten. Toen de kinderen achter de mannen aan wilden lopen, beduidde hij hen op de grond plaats te nemen. Anki schrok. Ze zouden bij hem moeten blijven! Gedwee deden ze enkele stappen in de richting van de oude man. Ze zakten op de grond en keken de man afwachtend aan. Een tijdlang zei hij geen woord. Het enige wat hij deed was hen aanstaren. Na een tijdje haalde hij de pijp uit zijn mond en begon te praten: ‘San un kon suku dya?’ Ze schrokken bij het horen van Sranan Tongo. Hoe was het mogelijk? Het Indiaans opper-

hoofd sprak Sranan Tongo. Hun ogen begonnen te schitteren. Ze hadden weer hoop, misschien zouden ze de stad toch wel eens bereiken. Als ze de kans zouden krijgen hem uit te leggen, dat ze geen kwade bedoelingen hadden en alleen maar een stel verdwaalde, uitgehongerde kinderen waren, zou hij ze geen kwaad doen. Geen van de kinderen deed zijn mond open. Ze wisten niet precies wat te zeggen. Het opperhoofd keek nietbegrijpend van de één naar de andere. Hij stond toen moeizaam op van zijn bank. 'Un kon luku!' zei hij haast onverstaanbaar. Daar stond hij dan: een klein oud mannetje, zijn huid donker en gerimpeld, zijn lippen strak, fletse zwarte ogen en lange grijszwarte haren die zijn brede kaken omringden.

Hij keerde zich om naar de deur en maakte een handgebaar; ze moesten hem volgen. Aarzelend stonden ze op en liepen achter hem aan. De deur kraakte. De donkere hut was bijna leeg. Er waren geen ramen, alleen door de openingen in het pinadak viel er zonlicht naar binnen. De vloer van de hut was van aangestampte aarde en tegen de wanden hingen enkele jachtgereedschappen. De man liep door naar de achterkant van de hut. Hij stopte plotseling en wees naar de grond. 'Ayo!' zei hij. Hij wees naar een mat waarop iemand lag...Dewi! 'Aahhh!' gilde Brigitte.

Ze staarden allemaal geschrokken naar de grond. Dewi had dezelfde grote witte jurk aan, die zij de vorige avond aan had. Haar ogen waren gesloten. Geen van de anderen was in staat zich te verroeren.

Er heerste een doodse stilte. Anki hoorde een onderdrukte snik.

Haar ogen vulden zich met tranen, tranen die hun weg over haar vuile wangen heen naar de donkere aangestampte aarde vonden, om voorgoed daarin te verdwijnen. Waarom deed de man hen dit aan? Waarom? Tevergeefs dwong Anki zichzelf om niet te huilen. Maar hoe kon ze niet huilen als voor haar, het ontzielde lichaam van haar nicht lag? Ze bleven daar staan en keken neer op het lichaam van Dewi. Haar jukbeenderen staken naar voren waardoor haar ogen diep in de kassen leken te liggen. Met tranen in haar ogen keerde Anki zich naar de anderen. Het was alsof ze stenen beelden waren. Het enige teken van leven dat in hun te ontdekken was, waren tranen die langzaam uit hun vermoeide ogen rolden.

Het opperhoofd was weggegaan en kwam even later terug met een natte,

rode lap in zijn handen. Hij knielde langzaam naast Dewi op de grond en plaatste de lap op haar gezicht. Hij mompelde enkele Indiaanse woorden en pakte Dewi's hand in de zijne. Vervolgens bleef hij Dewi strak aankijken. Toen gebeurde het; het was alsof Anki droomde. Dewi opende langzaam haar ogen. De anderen sperden hun ogen open, ze konden het niet geloven. Dewi keek hen vermoeid aan: 'Eindelijk zijn julie bij me, ik wist dat julie me niet zouden achterlaten,' zei ze zacht.

'Dewi, je leeft, je leeft!' schreeuwde Arvid. Hij was de eerste die zich naast Dewi op zijn knieën liet vallen en haar innig omhelsde.

Na Arvid volgden de anderen allemaal tegelijk. Ze lieten zich op hun knieën vallen en omhelsden Dewi. Het opperhoofd keek hoofdschuddend toe. In hun vreugde omhelsden de kinderen hem ook. Hij weerde hen verbaasd en verlegen glimlachend van zich af. Toen liep hij naar buiten en liet de kinderen alleen met Dewi achter.

Honderden vragen werden op Dewi afgevuurd. 'Wat hebben ze met je gedaan? Waarom hebben ze het met je gedaan? Hoe kom je hier? Waar ben je naartoe gegaan toen je hulp bent gaan halen?' Dewi, die al die tijd op de grond was blijven liggen, probeerde op te staan. Arvid en Diego schoten haar te hulp. Toen ze rechtop zat, stak ze van wal. 'Jullie,' ze wees op Natascha en Anki, 'waren dus in dat drijfzand en ik ging hulp halen,' zei ze op zachte toon. De anderen luisterden gespannen toe. 'Het was pikdonker, ik kon geen hand voor mijn ogen zien.' Ze slikte en ging verder.

'Nadat ik uit het kleine bos was gelopen, begon ik te rennen. Alhoewel ik niets zag, bleef ik maar rennen. Toen ik al een tijdje had gerend, bleef ik stilstaan. Ik wist dat de afstand van het drijfzand naar de heuvel onmogelijk zo groot kon zijn.'

'Hoe lang heb je gerend?' onderbrak Natascha haar.

'Ik weet het niet meer.' Ze bleef even stil.

'Ja, ga dan verder!' zei Brigitte ongeduldig.

Zuchtend ging Dewi verder. 'Ik wist niet waar ik was en werd paniekerig. Ik liep zomaar door. Na enkele uren viel ik doodmoe neer. De volgende ochtend ging ik weer op pad. Ik bleef jullie roepen, mijn stem was helemaal weg aan het einde van de dag. Zo ging het de hele dag door.

Hier en daar waar er wat gras voorkwam, heb ik op grassprietjes gekauwd om de honger wat te stillen.'

'Waren er dan geen cashewbomen in de buurt?' vroeg Anki. Dewi schudde haar hoofd. 'Nee, nergens. Maar gelukkig vonden enkele Indiaanse kindertjes die aan het spelen waren mij. De kinderen namen me mee naar hun dorp waar ik eten kreeg.'

De deur van de hut ging open en het opperhoofd en een vrouw kwamen naar binnen. De vrouw had negen dampende kommen soep op een blad. De vrouw knikte de kinderen vriendelijk toe en reikte hen de kommen aan. Dankbaar namen zij de soep aan. De soep was een waterige soep waarin stukjes banaan en vis dreven. Het zag er heerlijk uit. 'Peprewatra!' zei het opperhoofd glimlachend. Hij wees op de soep. Ze knikten en bedankten hem. Gulzig dronken de kinderen de soep op. De vrouw gaf hen nog enkele stukken cassavebrood erbij.

Dewi lachte, ze had de soepkom naast zich neergezet. 'Wat een honger!' De anderen knikten alleen maar. 'Jullie hebben lang niet zo lekker gegeten hè?' Weer knikten ze 'Ik ga maar weer verder met vertellen,' zei Dewi. 'Mijn verzorging was goed maar ik knapte niet op. s'Avonds kreeg ik hoge koorst en begon te ijlen. Waarschijnlijk vroeg ik naar jullie. De vrouwen van het dorp, die mij verzorgden, waren van mening dat er boze geesten in mij waren. Ze besloten...' Ze stopte met praten.

De Indiaanse vrouw bracht voor de tweede keer negen kommen soep naar binnen. Dewi bedankte; ze had haar eerste kom nog niet op. De anderen begonnen gretig aan hun tweede. De soep was peper, maar toch dronken de kinderen het op.

'Ja, ze besloten een ceremonie te houden waarbij ze zouden proberen om de boze geesten uit mijn lichaam te verjagen. Het feest werd voorbereid en enkele dagen later was alles voor de ceremonie gereed. Die avond kwamen jullie,' ging Dewi verder.

'Maar hoe heb je de mensen kunnen verstaan?' vroeg Diego.

'Ik raadde en ze maakten me alles met gebaren duidelijk,' antwoordde ze.

Na de tweede kom soep voelde Anki zich stukken beter. Het opperhoofd vroeg de kinderen wanneer ze weer naar huis wilden. De kinderen keken elkaar aan.

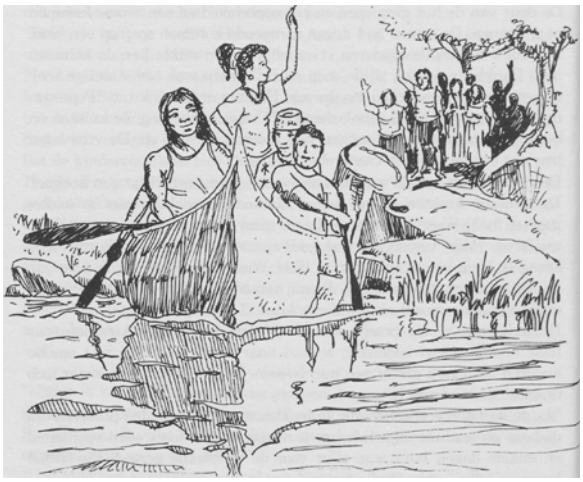

‘Zo snel mogelijk!’ riepen ze in koor.

Dewi knikte lachend. ‘Dat dacht ik al! Kom we gaan, wie helpt me overeind?’ vroeg ze.

Toen ze door het dorp liepen, kwamen ze enkele vrouwen tegen, die blij naar Dewi opkeken.

‘Kom we gaan naar ze toe,’ zei Dewi. Ze trok Anki mee naar de vrouwen. Bij de vrouwen aangekomen maakten de kinderen een eerbiedige hoofdknik. Dewi maakte een gebaar met haar handen. Ze wees eerst op de anderen en toen op zichzelf. De vrouwen knikten lachend. Het opperhoofd riep de jongens en liep met ze naar de oever waar enkele mannen stonden te praten. Naast hen lag een rode korjaal aangemeerd. De Indiaanse vrouwen hadden hun wasgoed in de steek gelaten en gebaarden tot Dewi die lachend toekeek. Anki lette niet op ze; ze verstond er toch niets van. Het dorp was prachtig; het witte zand, de kleine ronde hutjes, het heldere water en het donkergroene bos erom heen.

‘Anki,’ zei Dewi. ‘Kijk, de vrouwen willen je een cadeautje geven.’

Anki keerde zich om naar de vrouwen en zag een korte vrouw voor haar staan. In haar handen hield ze een blauwe kralenketting. Anki lachte vertederd en bukte zodat de vrouw de ketting om haar hals kon hangen. ‘Dank u wel,’ zei ze zachtjes. Ze gaf de vrouwen elk twee kusjes op de wangen.

‘Komen jullie, we gaan weg!’ schreeuwden de jongens opeens. Ze zaten al in de kano. Het opperhoofd en de vrouwen werden uitbundig gegroet. De meisjes waren allemaal blij met de ketting die ze van de vrouwen hadden gekregen. Sabine en Dewi hadden beide een rose en Natascha, Brigitte en Anki een blauwe. Ze waadden door het water naar de kano en klommen erin.

‘Zalig, dat frisse water,’ zei Anki terwijl ze plaats nam op een van de houten bankjes. Ze hielpen Dewi in de boot. Ze lachte naar Anki: ‘Het is mooi hier, hè?’ vroeg ze. ‘De vrouwen vroegen of we nog eens een keertje hier naar toe willen komen.’ Anki knikte en ging staan om de mensen van het dorp te groeten. Ze bleef zwaaien totdat ze de mensen niet meer kon zien. Anki zuchtte en sloeg haar ogen op: ‘Eindelijk op weg naar huis...eindelijk!’